

Ашланг Трайис

Русокосият викинг
запали в душата ѝ
бушувания пламък
на любовта.

Мирта

ЕВРАЗИЯ 954-626-011-9

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

АШЛАНД ПРАЙС МИРА

chitanka.info

Пламъкът на викингите

Мира е научила от горчивия исторически опит на собствения си народ, че нордическите варвари могат да бъдат изключително жестоки. Така че, когато попада в обятията на русокосия викинг Брандър, ужасената красавица повежда отчаяна борба за живота и достойнството си. Но за нейно учудване бронзовият гигант укротява яростта ѝ и запалва в душата ѝ бушуващия пламък на любовта.

ПРОЛОГ

Фермата Стор, Норвегия.

Късното лято на 840 г. от новата ера.

Брандър се отпусна на скамейката до първата маса и хвърли бегъл поглед към празненството, като се усмихна насила. Отляво се бяха събрали негови чичовци, които играеха хазартни игри. Отсреща се намираше дългото огнище, около което се бяха скупчили няколко готвачи и момичетата, които сервираха. От другата страна се намираше масата, на която режеха говеждото. Отдясно седяха гостите, които участваха във вечерните надпивания.

Голямата къща на баща му бе изпълнена с веселие. Това обаче бе привидно, тъй като техният род се приготвяше да си вземе по всяка вероятност последно сбогом с Брандър и по-младите родственици.

Брандър бе участвал в нападения заедно със своите чичовци от дванадесетгодишна възраст и вече бе присъствал на девет такива пиршества. Но сега разбра, че те бяха много по-различни. Другите бяха истински чествания, напълно заслужени възнаграждения за благополучното прибиране вкъщи с товар от съкровища. А събирането тази вечер бе всъщност истинска мъка. Това беше смело впускане в сравнително неизследваното начинание да се заселят върху земите на друг род. На Брандър му се прииска сбогуването да приключи, за да може заедно с екипажа си да се оттегли и да поспи преди заминаването на следващата сутрин.

Но дори и в този момент той хвърли кос поглед към съучастниците си в предстоящата рискована операция. Това бяха двамата му по-малки братя — Рурик и Ланг, които също бяха осъдени, от реда на тяхното раждане, да се простят с надеждата да придобият достатъчно обработваема земя в родната Норвегия. Брандър беше чул, че някога е имало достатъчно равнинни земи, за да стигнат както за първородните синове, така и за породените. Но поради преобладаващия планински терен и присвояването на толкова много обработваеми земи от поколения графове през миналия век

единствената възможност сега за по-младите мъже във всяко семейство бе да се отправят към нови земи.

Крайната цел в дадения случай бе Ирландия, приказната страна Ерин. Брандър можеше свободно да говори местния език и достатъчно добре познаваше начина на живот на хората, за да поеме риска за установяване на постоянен лагер. Едно беше да нападаш и да бягаш всяка година, да пътуваш през море единствено за да плякосваш и след това да се оттеглиш. Съвсем друго обаче бе да разтовариш всичките си вещи на същия този чужд бряг и да се опиташ да останеш там завинаги, без да предизвикваш враждебност у местното население.

През целия си живот Брандър се бе учил да се бие. Той беше започнал да мята копие и да си играе със сабя от четиригодишна възраст и в резултат на това бе усвоил хиляди начини, с които можеше да убие един човек. Това, което не беше научил и на което сега смяташе, че новият народ не може да го научи, бе как да се въздържа от боя, как да отстоява своето, без да грабва сабята или лъка, как да сключи мир с един народ, който нямаше никакво основание да приветства него и братята му и дори да понася присъствието им, и как да запази този мир.

Наистина Рурик и Ланг сега не изглеждаха по-спокойни от Брандър предвид предстоящото начинание. Но един вътрешен глас му напомни, че те винаги бяха знаели. Баща им никога не бе крил факта, че единственият им избор бе един ден да се отправят в търсене на собствени земи. Нещо повече, предводителят почти завиждаше на помалките си синове на моменти и твърдеше, че докато породените синове са принудени да търсят другаде късмета си, най-големият е заставен да остане в Норвегия и да търпи безкрайния зимен мрак и студ, жестокостта и недоимъка. А това бе трън в очите на Стор, първороден син от предишното поколение. Очевидно графската титла, при всичките привилегии, които тя носеше, беше своего рода „ад“.

Брандър не се съмняваше в това. Баща му винаги бе казвал истината и когато говореше с наивно светнали очи за перспективата да се заселят завинаги на ирландското крайбрежие, окъпано в слънчева светлина и топли течения, той бе сигурен, че чувството му е искрено. Обаче това, което баща му пропускаше, бе несигурността. Защото въпреки трудностите, животът в Норвегия поне им беше ясен. От друга страна, Брандър се страхуваше дали изобщо ще им позволят, на него и

на братята му, да слязат на брега на чуждата земя. Изложена на постоянни нападения от половин век насам, Ирландия вече имаше своите воители, които бяха в постоянна готовност. Народът ѝ бе понаучил нещо за превъзходните оръжия и тактика на мъжете от Туле, за седемте краля, както и за нарастващите богатства на църквата. В Ирландия бяха наели големи бойни отряди, обучени да нападат и най-големия вражески кораб още при появата му.

Девет години хаотични набези бяха показали на Брандър, че хората от неговата родина се държат в положение на защита. И въпреки че, както твърдеше и пред баща си, в това той виждаше само малодушие, Брандър знаеше, че може много лесно да забрави вкуса на „топлите течения“ на Ирландия, докато се носи по корем със забито в гърба копие.

Той обаче искрено се надяваше, че това няма да се случи. Ако ирландците дадяха възможност на него и братята му да слязат на брега, той щеше да направи всичко възможно да влязат в новото общество по мирен и изгоден за всички заинтересовани страни начин. Брандър и братята му, които нарочно не се бяха обвързали с жени в Норвегия, щяха да направят всичко възможно да спечелят сърцата на ирландски момичета и да се оженят за тях. Щяха да влязат чрез женитба в най-първите родове и да отгледат децата си по подобаващ начин. Баща им смяташе, че могат да постигнат постоянен мир и съгласие единствено чрез смесване на кръвта, и Брандър бе склонен да се съгласи с него.

Следователно при пристигането си в новата родина трябваше да спечелят не само мир, но и любов. Не можеха просто да изнасилват и опустошават, както бяха правили досега, а всъщност трябваше да се заемат с деликатната работа да спечелят сърцата на чуждите жени.

Като призна в себе си този факт още веднъж, Брандър отпи нервно една голяма глътка от виното и прехапа бузата си, докато потече кръв. Отмести поглед на другата страна и видя майка си и баща си, които продължаваха усмихнато да водят приглушения си разговор по време на вечерята. Те се бяха срещнали в Ирландия преди двадесет и пет години при обстоятелства, почти толкова враждебни, колкото и тези, пред които предстоеше да се изправят Брандър и братята му. Само преди две десетилетия тези обожавани се съпрузи бяха врагове. Като продължаваше да ги наблюдава, Брандър не можеше да се въздържи да не поклати леко глава.

Трудно можеше да си представи човек, че двама души, които толкова отдавна спяха в едно легло, някога са се сражавали един срещу друг, че толкова мила и крехка жена като скъпата му майка е могла да остави такъв голям белег на рамото на баща му. И все пак белегът беше там като свидетелство на тяхната вражда заедно с пламъка на тяхната любов, която грееше в очите им.

Годините бяха посребрили кестенявата някога коса на майка му, а русата коса на баща му бе станала снежнобяла, но тяхната привързаност все още озаряваше лицата им. В такива моменти в сините очи на Стор проблясваха живи пламъчета, които издаваха тайната на прераждането на врага в любовник и на лъвицата в агне.

Брандър осъзна, че това изкуство бе най-важното нещо, което той трябваше сега да научи от баща си. Не как да стане по-добър в управляването на кораб или по време на нападение, а как да ухажва и предразполага тези, които не проявяваха никаква наклонност към поражението. Това бе тайна, в която по правило един мъж трябваше да посвети синовете си, мислеше си Брандър, като погледна Стор със странна смесица от ревност и възмущение. И все пак той знаеше, че в стоически родове като тези в Норвегия темата за любовта почти винаги се избягваше. Любовта се смяташе за признак на слабост, а не за страшна сила, каквато всъщност беше.

„Има достатъчно недоразумения между мъжете и момичетата и от един народ“ — помисли си Брандър, като присви очи. Толкова бе трудно да се стигне до истината между казаното и премълчаното, между подразбираното и неразбраното, че едва ли беше възможно да се създадат истински връзки между чужденци, които даже не говореха на един и същ език!

Той отново отмести поглед от родителите си, като въздъхна раздразнено при мисълта, че от него се очаква да успее в решаването на такава задача без необходимото напътствие. И сякаш за да го вбеси, точно в този момент от дясната му страна се разигра сцена, която илюстрира същия този хаос между половете. По-малката му сестра Астрид, която имаше телосложение на млада мечка, бе завардила някакъв младеж от гостите и го насилваше да танцуват под веселите звуци на свирката. Те се въртяха във вихър около масите — тя и червендалестият ѝ партньор. На фона на огромното и тяло той изглеждаше като джудже, а тя непрекъснато го буташе напред, като се

смееше с глас, които показваше, че е изпила далеч повече бира, отколкото подходдаше на една неомъжена жена.

— Още веднъж ти благодаря, че се съгласи да я вземеш — чу Брандър баща си да казва шепнешком отляво.

Брандър свъси вежди. Искаше му се да каже веднъж завинаги колко потиснат се чувства, като му налага да вземе със себе си недодяланата си сестра на тази твърде рискована експедиция. Но като премисли, разбра, че няма да постигне нищо, като се оплаква, защото вече е твърде късно. Макар и да знаеше, че ще бъде трудно да контролира Астрид занапред, той наистина се бе съгласил да освободи родителите си от нея, а един истински норвежец никога не се отмяташе от дадената дума.

В края на краищата каква ли надежда и оставаше тук в Норвегия? За грубите ѝ маниери вече без съмнение бяха научили всички подходящи за женитба мъже в техния район и осемнадесетгодишната и възраст застрашително намаляваше шансовете ѝ да се омъжи. Дори зестрата ѝ, далеч надвишаваща средната, не бе довела до нищо повече от случайни запитвания на местните ергени. Така че при тези неуспехи вероятно единственият изход за нея бе едно ново начало в нова страна.

Независимо от това Брандър искаше да каже на баща си и още по-силно желаше да изтъкне, че пускането на свобода на една такава селяндурка като Астрид в страна, където не я очакваха, едва ли би им помогнало да установят там мирни взаимоотношения. И въпреки това всеки път през последните няколко седмици, когато се бе опитвал да формулира молбата си така, че да не прозвучи обидно, езикът му се бе връзвал на фльонга. Астрид беше, освен всичко друго, първородна дъщеря на баща си, момиче от рода на викингите, което толкова много обичаше баща си, че бе заприличало повече на неговите синове воители, отколкото на едно обикновено момиче, което не беше от толкова голямо значение за рода. Затова когато стигнеше до критика, баща им заемаше силна отбранителна позиция. Той твърдеше, че независимо от мъжките си маниери тя щеше непременно да спечели някой ирландец с русата си коса и сините си очи. Родителите им бързаха да потвърдят, че това са най-търсените черти сред ирландците, често истинска новост, и при достатъчно време и злато за зестра бяха сигурни, че ще спечелят някакво „предложение“ за момичето.

Брандър обаче се съмняваше в това. Той беше достатъчно близо до нея по възраст, за да може да разбере колко успешно отблъскваше мъжете, които той и братята му бяха канили в стопанството. Нещо повече, беше прекарал достатъчно време с нея извън обсега на успокояващите я погледи на родителите им, за да знае, че те всички ще бъдат големи късметлии, ако нейният неуправляем нрав не доведе до избухването на истинска война веднага щом пристигнат в Ирландия.

С всички тези мисли в главата си Брандър все пак успя да отвърне на усмивката на баща си и да му кимне любезно. Тази, както всеки от тях знаеше, бе последната им вечер заедно със семейството и проклет да бъде, ако допуснеше да я развали с неуместен разговор. Защото, с каквото и бreme да го натоварваха, родителите му несъмнено го бяха дарили с живот и го бяха научили на повечето умения, от които се нуждаеше, за да живее. В края на краищата те бяха вече пораснали, той и по-малките му братя и сестри. Бяха достатъчно големи, за да напуснат гнездото и облекчат бремето на остарелите си родители, и Брандър нямаше да се отблагодари за изпълнените им с любов усилия с нито една дума на несъгласие.

Може би изходът щеше да бъде по-щастлив, отколкото очакваше. Може би като стигнат земите на тези, които са останали от ирландския род на майка му, ще ги посрещнат с отворени обятия и това ще облекчи заселването им. Той смяташе, че това не надхвърля границите на възможното. Ако братовчедката на майка му, Киарда, беше все още жива, щеше да се опита да докаже кръвна връзка с нея по майчина линия.

Това обаче нямаше да бъде лесно. Единственият от рода с тъмен ирландски тен бе по-големият му брат Ивар. Каква жестока ирония! Той бе единственият син, длъжен да остане в Норвегия. Очевидно Брандър не можеше да очаква твърдението му да бъде доказано само от прилика във външния вид.

Трябваше да намери начин да поговори със Киарда, да я убеди, че отдавна изгубената ѝ братовчедка е неговата майка, че той и неговите братя и сестри са плът от нейната собствена плът и не искат да направят нищо лошо на нея и на хората ѝ. Нещо повече, това послание трябваше по някакъв начин да натежи над един живот, изпълнен с атаки на норвежците, най-голямото изпитание в който е било нейното собствено пленяване и заробване от викинги,

сънародници на баща му. И като премисли всичко това и отпи обезсърчено още една глътка от виното, което родът му бе откраднал от един ирландски манастир миналото лято, Брандър стигна до заключението, че сигурно очакваше твърде много.

ГЛАВА 1

Югоизточното крайбрежие на Ерин

Един месец по-късно

Както береше ягоди, Мира Мак Игън изведнъж се изправи и хвърли смръщен поглед към огряното от слънцето Ирландско море. Тя бе доловила някакъв звук, който не можеше да определи. Макар и да ѝ се стори, че идва някъде отдолу, тя се обърна назад към двете си помалки сестри да види дали някоя от тях не е причина за това. Оказа се, че греша. И Кейлин, и Брияна бяха все още на няколко ярда зад нея на върха на скалата. Те се бяха привели прилежно над кошниците си и малките им пръсти избираха най-зрелите плодове със завидна скорост.

Все още намръщена, Мира разбра, че те не бяха чули нищо. Тайнственото скимтене, което според нея идваше от брега долу, очевидно не бе стигнало до тях.

Отново плъзна поглед по брега и внимателно го огледа за някакви признаци на живот. Не видя нищо. Едва ли бе взела за скимтене крясъка на някоя чайка.

Един вътрешен глас започна да протестира, че пак преувеличава. Бяха изминали цели три години, откакто я нападнаха на същата тази скала. Това бе вече четвъртото лято без други инциденти, даже и кораб на викингите не се беше мяркал, и въпреки това винаги, когато се отдалечаваше от племето, тя бе нащрек.

Понякога нощем, сгушена в безопасност на кревата и защитена както от семейната колиба, така и от укреплението, тя си мислеше за него, за онзи брутален рус норвежец, който тогава бе толкова застрашително близо до нея, докосваше я и я приковаваше към земята с огромните си силни ръце. Тогава си мислеше, че е обречена. Наистина се бе изплашила, че ще я обезчести, и мислеше, че това са последните ѝ мигове. И въпреки че много добре си спомняше края на тази борба, ужасения и измъчен поглед на лицето му, когато един от мъжете на племето дойде и пусна една стрела в гърба му, макар да осъзнаваше, че не ѝ е причинил нищо освен няколко мъчителни мига в

живота ѝ, кошмарите продължаваха. Като се сетеше колко близо е била до един от тези чужденци, които изнасилваха и убиваха, я обземаше паника, от която сърцето ѝ спираше да бие. Страхът остави в душата ѝ рана, която не спираше да боли.

„Но това е минало и никога няма да се повтори“ — каза си тя. Това бе нещо, което Киарда, една от старите жени в племето, я бе посъветвала да не забравя в такива моменти и безмълвно да си го повтаря като молитва или заклинание.

Киарда беше права, каза си Мира, и думите сякаш я пречистиха и ѝ помогнаха да овладее лудия бяг на сърцето и да успокои дишането си. Спокойното и приятно съзнание, че миналото беше наистина отминало, ѝ действаше като запалена факла, която прогонва призраците на страха. И кой можеше по-добре да знае това от тази мъдра старица, която сама бе пленявана от викингите преди около двадесет и пет години. Бедната Киарда не бе преживяла само няколко мрачни мига, а седмици наред в норвежкия лагер. Ден след ден са я принуждавали да работи като тяхна робиня и въпреки че християнското благоприличие не и позволяваше много да говори за това, нощ след нощ се бяха гаврили с тялото ѝ в палатките си. Момченцето, което се бе родило осем месеца след бягството ѝ от нашествениците, бе повече от доказателство за този горчив факт. И въпреки че Бог бе проявил достатъчно милост, като си бе прибрал обратно нечистокръвното дете секунди след раждането му, Мира знаеше, че болката никога нямаше да напусне старата жена.

Тя и Киарда можеха само да се надяват да се „опазят“ от спомените и за щастие именно това правеше сега Мира. Пое дълбоко въздух и се отдаде на лекия бриз който развяваше падналите кичури на прибраната ѝ тъмна коса. Отново усети как издигналото се високо утринно слънце напича главата и гърба и. Внезапният вятър ѝ се стори истинска благодат.

— Напълних си кошницата — извика Кейлин, когато Мира отново започна да бере ягоди. — Може ли да слеза на брега и да погледне във водата?

— Не — категорично отговори Мира. — Стои си там, докато ние с Брияна също свършим.

Кейлин отговори, като престорено изохка, нещо, което напоследък бе станало част от репертоара и на десетгодишно

момиченце.

— Но тук горе е горещо. И аз съм изморена. Заклевам се, че веднага се връщам.

Мира се изправи на колене и се обърна към нея, като я стрелна с пронизващ поглед.

— Казах не, малка досаднице, и говоря сериозно! Този груб отговор накара Кейлин по някаква причина да се плесне с две ръце по главата. След това изохка сърцераздирателно, повали се на една страна и започна да се търкаля в тревата край нея. Като че ли не бе на себе си. Като че ли я държаха в плен в собствената ѝ, напечена от слънцето кожа. Тези дни бе станала неудържима и изобщо отказваше да се подчини на близките си независимо от това, че бяха много по-възрастни от нея.

— Правиш го само заради това, което ти се случи — избълва тя, като се успокои и отново се изправи. — Мислиш си, че след като един норс се е опитал да те хване тук наблизо, това може да се случи с всеки.

Мира присви очи и улови погледа на по-малката си сестра с изражение, което я предупреди да не казва нищо повече по този болезнен и деликатен въпрос, особено когато петгодишната Брияна бе толкова наблизо. Мира инстинктивно чувстваше, че не трябва да се поддава на молбата на сестра си, но грубата забележка на Кейлин я подтикна да остави всякакви грижи за безопасността ѝ.

— О, върви тогава, щом ти се налага, дяволче такова! Но запомни, нито дума за това на мама!

Кейлин кимна в знак на съгласие с усмивка на уста и полетя като стрела надолу по десния склон на скалата. Изчезна бързо от погледа ѝ, като остави кошницата с ягодите на сестра си, за да я прибере на връщане.

Мира се задъха от раздразнение и продължи да бере. „Проклето зверче! Нека се подхлъзне и да се пребие надолу по стръмната скала или да се удави в морето!“ Винаги изпитваше такова облекчение, когато можеше да се отърве от нея и постоянните ѝ молби, че просто не можеше да си наложи да мисли какво прави сестра ѝ в момента.

Но още докато осъзнаваше това и в яда си обмисляше решението да престане да мисли за нея, което заседна като буца на гърлото ѝ, тя

чу сподавен писък, който дойде откъм посоката, в която бе изчезнала Кейлин. Скоси бързо на крака, за да се притече на помощ на сестра си.

— Кейлин! — извика тя, когато стигна до склона, по който се бе спуснало момиченцето.

За нейно облекчение не бе паднала, а лежеше просната на издатината точно под нея и притискаше пръст към устните си.

— Шшт — свирепо заповяда тя, като сочеше надолу.

След това продължи с приглушен глас:

— Виж, Мира. Само погледни там долу.

Мира седна на обраслия с трева ръб на платото и внимателно се наведе към издатината, на която лежеше сестра ѝ. След това, пристъпвайки пред Кейлин, тя коленичи и надникна към онази част от брега, която почти не се виждаше от вдлъбнатата основа на скалата.

— Света Богородице! — възкликна тя.

Устата ѝ увисна от ужас, като видя, както и се стори на пръв поглед, няколко десетки светлокоси мъже и жени, които се суетяха около малка купчина палатки, стотина метра по-надолу.

— Това е лагер. Истински лагер на викинги! Точно под нас през цялото това време!

— Но къде им е корабът? — прошепна Кейлин в отговор. —
Защо не сме ги видели да идват?

Мира внимателно огледа пространството от брега и морето пред тях и потвърди, че нищо не се вижда. Единственият извод, до който можа да стигне, бе, че са пуснали котва встрани, на север, зад вдадените в морето скали, които скриваха тяхното укрепление от погледа на мореплавателите.

— Трябва да тръгваме веднага — предупреди тя, като избута Кейлин назад и се изправи на крака. — Преди да са ни видели и те случайно.

За нейно учудване десетгодишното момиченце гледаше така, сякаш последното нещо, което смяташе да направи, бе да се оттегли. Всъщност тя ни най-малко не се бе изплашила и буквално се ухили от любопитство.

— О, не можем ли просто да останем тук и малко да ги погледаме? Те са толкова различни от нас, нали? — отбеляза тя, като проточи шия.

— Много по-опасни — сопна ѝ се Мира, като полагаше огромни усилия да прикрие надигащата се в гласа ѝ паника.

— Дрехите им също са много различни, нали. Виж как са облечени, с наметки и панталони.

— Кейлин, говоря сериозно. Трябва да ни няма, преди да са ни видели! Изглеждат малки като дялани фигурки оттук, от скалата, но, повярвай ми, не са толкова дребни! Те са много високи и едри. Хайде, тръгвай — добави тя, като се наведе и хвана отзад туниката на сестра си. — Дано да не ни забележат!

Докато все още упорито отказваше да се помръдне от своята наблюдателница, Кейлин благоволи да се обърне и удостои сестра си с един поглед.

— Ще има ли битка сега? — попита тя с очи, разширени от дръзко задоволство. — Ще дойде ли Наял Мак Куган да ги изколи, когато кажем на майка, че са тук?

Мира кимна с глава, като се опита да се успокои с мисълта, че ще се приберат в безопасност при тяхното племе и бойния отряд, който ги охраняваше.

— Да, ако норвежците откажат да напуснат, сигурна съм, че ще го направи.

Очарованото изражение на Кейлин изведнъж леко помръкна.

— Но там долу има няколко жени. Виждам ги, носят смешни шалове на главите си и престилки. Той няма да убие и тях, нали? — попита тя, като търсеше очите на сестра си.

— Нищо не разбираш! — каза Мира, като най-накрая успя да издърпа назад момичето и да го изправи на крака. — Викингите ни избиват от години наред. Преди да бъдем родени ние с теб, нашето укрепление е трябвало да бъде отново издигнато из основи заради тях. Така че да оставим Господ да си свърши работата. Не е наша работа да решаваме изхода, трябва само да предупредим хората от рода ни, че те са тук. Сега върви да вземеш Брияна и бързо да се връщаме във форта.

Изглежда, че по някаква причина Кейлин най-накрая схвана сериозността на положението. Обърна се кръгом и започна да се изкачва назад, а сестра ѝ се наведе да я повдигне. Момиче на десет години, тя все още нямаше закръглените форми, които често правят една жена тромава, и Мира знаеше, че по-скоро Кейлин, отколкото тя

самата може най-бързо да стигне до петгодишната им сестра и бързо да я отведе при племето в безопасност.

Преди някоя от тях обаче да успее да стъпи на здрава земя, малката Брияна вече стоеше над тях с пълна кошница ягоди.

— Приключих с брането — съобщи тя. — Не мислех, че просто ще си отидете и ще ме оставите сама.

— Зная, зная — промълви Мира с напрегната усмивка, която накара детето да млъкне. Брияна бе седнала в опасна близост до ръба на платото и Мира инстинктивно вдигна ръка, за да я бутне назад. — Не сме те изоставили, Бри, вярвай ми. А сега е време да се прибираме вкъщи.

Гласът на петгодишното дете отново застрашително се повиши:

— Мислех си, че каза, че можем да слезем долу на брега.

— Шт! Тихо, мъничката ми. Можем, но по-късно. Сега трябва да побързаме за вкъщи.

За щастие през това време Кейлин вече се бе изкачила обратно на върха на скалата и без да чака други указания от Мира, хвана Брияна и я издърпа назад от тревистия склон. В този момент обаче Брияна изпусна кошницата си и тя падна напред, като бутна Мира, която все още стоеше на долната издатина.

Мира се олюля, но успя да се задържи да не падне назад, като се хвана за една малка издатина в скалата пред нея.

Тя беше спасена. По-малките ѝ сестри я наблюдаваха с разширени от ужас очи, но тя почувства здравата опора под краката си и разбра, че е избегнала нещастieto. Облекчението ѝ обаче бе съвсем краткотрайно, защото само след минута-две долови с крайчеца на лявото си око нещо да се движи. Когато се обърна, видя, че кошницата е паднала на самия ръб на издатината, беше се преобърнала и ягодите се изсипваха долу на брега.

— Тичайте! Господ да ни е на помощ! Кейлин, вземи Бри и бягайте вкъщи, докато не са ни пресрещнали от другата страна.

Брандър стоеше на отвора на палатката си, когато от скалата върху него започнаха да ваят малки камъчета. Две от парчетата меко удариха главата му със странен звук и той се отмести, като вдигна объркан поглед към брат си Рурик.

— Това наистина е „страна на изобилието“ — възкликна Рурик, като спря да точи ножа си и погледна надолу с усмивка. — Татко беше прав. Изглежда, тук наистина вместо дъжд, от небето падат ягоди.

Брандър се намръщи. Засенчи очите си с ръка и потърси с поглед да види откъде идва този порой.

— В крайна сметка откриха лагера ни.

Рурик кимна умислено.

— Да. Освен ако такива плодове тук не растат по дърветата.

— Който и да е бил, вероятно ще се върне в укреплението. Ще се покатеря на върха оттук, а ти заобиколи от другия склон. Трябва да си поговорим с разузнавача, преди да ни е връхлетяла цяла армия.

Останалите от групата изглеждаха твърде заети със сутрешните си занимания, за да забележат какво се бе случило току-що. Без да губят време и да вдигат тревога, двамата мъже забързано се отправиха в различни посоки.

Откакто бяха пристигнали, Брандър се бе изкачвал на скалата само веднъж, преди седмица, и чак сега, когато бързаше нагоре, забеляза колко стръмна и насечена е тя. Но като си помисли, че могат да избият всички, ако не направи нещо, той успя да намери сили и да преодолее разстоянието за удивително кратко време.

Като приближи върха, забеляза нещо, което сякаш му даваше знак. То бе жълтеникавокафяво на цвят и рязко се открояваше на фона на бялата скала. Брандър с нетърпение бързаше да види какво е то и какво може да разбере по него за този или тези, които са били там само преди няколко минути.

„Деца“ — мина му изведнъж през ума. Това би обяснило странното, почти шеговито усещане, което изпита при този инцидент. Може и някакви момчета да са минали случайно и без да разбират колко е опасно да се закачат с чужденци като него, да са решили да се позабавляват, като ги замерват с плодове. „Не, не!“ — отхвърли той предположението, покачи се на последната издатина и се озова на тревистото плато. Сламено-жълтият предмет, който бе забелязал преди това, се оказа дръжката на една преобърната кошница и той веднага разбра, че „закачката“ не е била нищо друго освен случайно изсипване на плодове.

В момента, в който се изкачи на върха, забеляза една женска фигура, която бягаше надолу по отсрещната страна на скалите и вече

изчезваше от погледа му.

„Но това съвсем не е дете“ — каза си той. Това бе зряла девойка, облечена в бяла туника, дълга до коленете, която очертаваше фигурата ѝ и отразяваше утринната светлина с ефирен блясък.

Брандър се усмихна. Чувстваше се като ловец, който е зърнал сърна. С умиление забеляза начина, по който непознатата носеше косата си — вдигната нагоре и украсена с ленти в стила на по-висшата класа в Ерин, което му напомни за майка му на младини. Въздъхна с облекчение. Беше срещнал първия от новите им съседи и той се бе оказал девойка за мамене, а не воин, с когото да се бие. Тази сутрин определено беше настроен повече да увещава, отколкото да отвърща на удара с удар. Като изчака една-две секунди, за да си поеме дъх, той се втурна след нея.

— Искам само да поговорим — съзнанието му вече бе превключило на техния език, — и ще те пуснем, мило момиче, да си ходиш здрава и читава като залог пред вашите хора, че търсим само мир.

Аха! Той наистина беше в превъзходна форма. Ирландският, на който го беше научила майка му, бе напълно в негова власт. Но когато премина от другата страна на върха и видя какво ставаше там, всичките му надежди да поговори приятелски с момичето се стопиха като пролетен сняг.

Брандър не можа да повярва на очите си. Очевидно девойката не бе излязла сама да бере ягоди, когато кошницата бе паднала, а с две по-малки момичета, които Рурик задържахше в момента. Той здраво стискаше децата по едно във всяка ръка, а по-голямото момиче, което явно смяташе, че той се кани да ги удуши, се бе нахвърлило върху него и дращеше с нокти лицето му.

— Не си прави труд, братко, моля те — извика Рурик, а главата му се тресеше над момичето, сякаш се давеше в развълнувано море. — Все пак ще имам едно ляво око при положение, че тя успее да ми вземе дясното.

Очевидно неспособен в такова обсадно положение да общува на език, който момичето можеше да разбере, той произнесе цялата тази реч на норски.

Във всеки случай Брандър говореше по-добре майчиния си език и като излезе на сцената, го използва с цел да обезоръжи

нападателката.

— Моля те, само искаме да поговорим с теб! — извика той. — Нищо друго не искаме, заклевам се!

Девојката замръзна на място. Тя явно бе изненадана да чуе собствения си език, говорен с местния за този район акцент, и като преустанови атаката, погледна безизразно Брандър през рамо. Това обаче не бе достатъчно. Като видя светлите му, чужди за нея черти и огромния му ръст, тя, изглежда, разбра, че няма начин той да ѝ бъде сънародник, затова се обърна назад и продължи яростно да се бори, за да освободи двете момичета.

От своя страна, Брандър бе принуден да направи това, което се надяваше да избегне. Спусна ръка надолу към кръста си и изтегли ловджийския нож от калъфа. Сега, след като бе направил всичко, което му бе дошло на ума, за да я успокои, проявата на сила изглеждаше неизбежна.

— Престани, побъркано момиче! — изръмжа той и скочи зад гърба ѝ, изви ръцете ѝ назад и притисна острието на ножа до гърлото ѝ. — Казах ти, че просто искаме да поговорим! Толкова много ли искаме от теб, за да спреш да дереш с нокти и да слушаш.

В този момент Брандър с учудване усети, че тя не се извиваше в хватката му, а трепереше. Не беше чак толкова ядосана от срещата, а по-скоро ужасена, и когато най-накрая проговори, гласът ѝ я издаде колко много е уплашена.

— Първо пуснете сестрите ми да си вървят!

„Сестрите ѝ“ — осъзна Брандър. Да, това обясняваше силната ѝ ярост. Тя бе най-голямата сестра тук и носеше отговорност за всичко, което можеше да се случи. Изведнъж почувства странна симпатия към нея и осъзна колко много общо имаха помежду си в тежката участ да станат съседи.

— Ти си най-голямата, нали? — промълви той, като отстъпи малко назад, за да я огледа по-добре. — Аз също съм най-големият сред моите хора.

— Тогава ги пусни да си вървят, Моля те! Те са само деца и не трябва да гледат какво ще ми направиш — приключи тя, като накъсваше думите си.

За учудване на Брандър тя затвори очи, когато той продължи да изучава нежните ѝ черти, и една самотна сълза се претърколи по бузата

й.

Боже Господи, тя мислеше, че иска да я изнасили. Въпреки усилията му да говори на нейния език и уверенията, тя все още искрено вярваше, че те с Рурик й мислят лошото. Нещо повече, всъщност в момента тя се предлагаше като жертвено агне, за да бъдат освободени сестрите й. След всичко, което й бе казал, това беше абсурден отговор. И въпреки това, от позицията на по-силния, Брандър наистина й се възхити.

— Не, не. Слушай, момиче! Тук сме с миролюбиви намерения — обясни той, като се опитваше да прикрие нетърпението си. — Как мога да те убедя в това? — попита Брандър след няколко секунди, когато тя продължаваше да мълчи и да стои със затворени очи.

Тя помълча още малко, след което кафявите й очи отново се отвориха, този път премрежени от сълзи.

— Като ни пуснеш да си отидем, господарю. Сигурно ще умра от страх, ако ме задържиш още малко.

Даже и да не беше разбрал, по очите и гласа й той почувства, че говори истината. В този момент бе поставил ръката си на гърдите й и усети, че сърцето й бие до пръсване. Сякаш не я държеше друго човешко същество, а около нея се бе увило някакво морско чудовище. Без да се колебае, Брандър я пусна, прибра оръжието си и просто я остави да избере сама дали да избяга или да остане.

— Луд ли си? — изкрещя Рурик на норски, като продължаваше да държи другите две момичета. — Тя ще изтърчи и до един час ще доведе цяла армия.

— Nein. Грeшиш! — предпазливо възрази Брандър, като понижи глас.

Момичето отстъпи на безопасно разстояние и започна заднешком да се отдалечава.

— Не забравяй, че все още държиш сестрите и. Освен това ако припадне от страх в ръцете ми, техните воини ще се забавят още повече. Не, не — продължи той, като шепнеше умиротворяващо.

Без да откъсва поглед от бившата си пленница, Брандър отново заговори на ерски:

— Мисля че тя ще остане още малко, за да чуе какво ще й кажем. И ще научи, че ние, по всяка вероятност, сме потомци на нейния род,

че сме синове на Елана Мак Айл, братовчедка на тяхната сънародничка Киарда, и сме дошли тук да се заселим, а не да воюваме.

Като чу имената на Киарда и Мак Айл, очите на момичето светнаха и Брандър се хвана за това. За нея вече бе късно да се преструва, че не ги познава. По очите ѝ разбра как думите му потъват дълбоко в съзнанието ѝ и почувства, че най-накрая бе постигнал целта си.

— Как ти е името? — чу се той изведнъж да пита толкова тихо, че момичето разбра, че въпросът му е предназначен само за нея.

Първата ѝ реакция бе да склочи вежди, сякаш искаше да покаже, че е изненадана. След това сведе поглед към краката си, този път, изглежда, повече от свян, отколкото от страх.

— Мира.

Брандър едва доловимо се усмихна.

— Мира — повтори той толкова внимателно, сякаш галеше с глас звуците на името ѝ. — Радост. Името ти означава радост, нали?

Тя се усмихна с крайчеца на устните си въпреки усилията да се владее. Погледът ѝ обаче остана сведен надолу, сякаш не можеше да издържи неговия.

— Да.

— Чудя се... дали това име ти подхожда — продължи Брандър и усети, че започва да го обзема някакво странно, необяснимо чувство на неудобство. — Защо твоите родители не са ти дали име, което да говори за руменината на дивите рози или дълбочината на тъмните ти очи?

Тя сви рамене. Брандър някак си разбра, че трябва да престане да говори. Той отмести поглед от нея и се обърна към брат си с молба да освободи другите момичета.

— Не трябва — възрази Рурик и му хвърли бърз поглед, сякаш още веднъж искаше да оспори здравия му разсъдък.

Брандър му кимна уверено.

— Я. Трябва. Нали им казахме всичко! Или имаш и нещо друго да добавиш?

Рурик склочи вежди, сякаш претърсваше ума си за отговор. Замисленото изражение на брат му го озадачи и той се чудеше какво има предвид. Нямаше и съмнение, че от тях двамата Брандър имаше по-голям опит с жените. И именно поради тази причина той не

можеше да разбере кое точно, кой поглед или реплика от страна на момичето бе накарало брат му да повярва, че по някакъв начин те сега са наясно с обитателите на съседното укрепление.

— Nein — отговори той колебливо, като продължаваше да гледа проникателно брат си с присвити очи.

— И ако сега се покажем благосклонни — Брандър нарочно продължи на норски, — няма ли и те да ни отвърнат със същото? Би ли могла, красива лейди, да им предадеш всичко, което ти казахме? Не усети ли със сърцето си, че никога не съм имал намерение да те нападам и да те плаша, че по-скоро бих умрял, отколкото да направя това? — добави той, като отправи дързък поглед към Мира.

Гърлото ѝ беше пресъхнало и тя шумно преглътна в настъпилата изведнъж тишина на слънчевото утро. Когато Рурик пусна сестрите ѝ, тя протегна ръце, за да ги поеме, като не сваляше очи от Брандър.

Притисна ги в прегръдките си и обви ръце като майка над тях. После прехапа долната си устна, сякаш се разкъсваше от това, което искаха от нея, и се обърна да си върви.

Отдалечиха се с бърза крачка. Не тичаха, но беше ясно, че нямат намерение и да се бавят. Само пред секунди бяха петима, събрани от случая на среща, която имаше важно значение — три сестри от народа на ирландците и двама братя викинги. У Брандър обаче остана усещането, а същото подозираше и Мира, че в действителност са били само двамата.

ГЛАВА 2

Рурик погледна брат си и направи подигравателна гримаса.

— Име, което говори за руменината на розите или за дълбочината на тъмните ти очи... — цитира той, когато момичетата се бяха отдалечили достатъчно, за да не могат да го чуят.

Брандър усети как бузите му пламнаха.

— Ти какво щеше да кажеш на мое място? — сопна му се той. — Не те видях да се опиташ да кажеш дори една дума на техния език, за да ми помогнеш.

При тези думи той се обърна и тръгна в посоката, от която бе дошъл.

— Оттук не е толкова стръмно — извика брат му след него.

— Знам. Искам нещо да погледна.

Както и очакваше, Рурик го последва. Леко задъхан, той се изравни с него и започна внимателно да попива окървавената си дясна буза с ръкава на туниката си.

— Не мислиш ли, че прекали с любезностите към момичето, като имаш предвид какво направи с лицето ми?

— По-добре тя върху лицето ти, отколкото цялата им армия срещу всички нас.

— Ја. Предполагам — призна той след няколко секунди.

— Погледни там. Една от кошниците с ягоди — посочи Брандър, като стигнаха южния склон на скалата, спусна се надолу до издатината и се наведе да я вдигне. — Виж. На дръжката има лента като онези, които бяха заплетени в косата на най-малкото от момичетата.

Загледа се в кошницата и се усмихна, а брат му разбра, че срещата и обстоятелствата вече го забавляваха неудържимо.

— Мили, малки, горски нимфи.

Рурик протегна ръка, за да му помогне да се изкачи обратно, така че да се върнат на другата страна и да се спуснат по-лесно.

— Nein. Направиха ти такова впечатление само защото цяла сутрин се карахме с Астрид.

Брандър прие помощта на брат си, като хвана дясната му ръка и се изкачи обратно на върха.

— Дали ще се върнат за нея? — попита Рурик, загледан в кошницата, която сега висеше на рамото на брат му.

Брандър сви рамене.

— Може би. И ако се върнат, тя ще ни даде повод пак да поговорим, но този път ще бъде в моите ръце.

— По-добре да я напълниш със злато и да им я върнеш. Не съм толкова сигурен в добрите им намерения, колкото теб. Наистина ли мислиш, че няма да кажат за нас на техните хора?

Брандър поклати замислено глава.

— Nein. Можеш да бъдеш сигурен, че ще разкажат за нас надълго и нашироко. Но дано споменат и за мама, за Киарда и за кръвната ни връзка. Ето защо говорих за дивите рози и за дълбоките тъмни очи.

Рурик критично примижа и когато тръгнаха отново, започна да изучава брат си с крайчеца на окото си. Обикновено норвежците избягваха да се занимават с хубави жени в присъствието на другите, така че не можеше да прецени колко добър е станал Брандър в тази работа. Времето щеше да покаже.

Мира стисна с ръка рамото на Кейлин, когато тя понечи да хукне напред. Все още бяха много близо до викингите и не мислеше, че ще бъде разумно да бягат.

— Но нали трябва да избягаме от тях? — учудено попита Кейлин, когато продължиха спокойния си ход.

Мира положи големи усилия, за да не покаже обърканите си чувства. Коленете ѝ трепереха и се страхуваше, че всеки момент ще припадне. Но все пак намери сили да продължи. Не изпускаше момичетата, не толкова за да ги задържи да не хукнат, колкото заради собствената си нужда от физическа подкрепа. Беше разтърсена и дълбоко развълнувана, и знаеше, че ще минат дни, може би седмици, докато се съвземе от случилото се.

— Ако побегнем, ще помислят, че искаме да ги издадем — скара се тя. — Не разбирате ли? Те ни пуснаха да си вървим, Кейлин. Защо ще го правят, ако искат пак да ни хващат?

Кейлин сви рамене и тръгна в крак със сестра си.

— Наял Мак Куган е висок колкото тях, нали Мира? — внезапно забеляза Брияна, като наруши настъпилата тишина. В гласчето ѝ, високо като на всички петгодишни деца, прозвуча истинска гордост.

— По-висок е — намеси се Кейлин. — Не си ли съгласна с мен, Мира? Много по-висок.

Мира вече бе потънала в размисъл и си припомняше всичко, което току-що се бе случило, всеки жест и всяка дума на тези мистериозни натрапници. От изумление не бе посмяла да погледне в очите нито един от тях. Погледът ѝ се бе спрял за по-безопасно върху корема на този, който я бе заговорил, и ясно си спомняше бялата туника и черната препаска с ножницата. Не бе вдигнала очи през цялото време, докато той се извиняваше, и бе доловила и почувствала как самата му същност се надига някъде дълбоко в него и се устремява към нея. Той я бе молил като дете за симпатия и разбиране.

Тя леко поклати глава. Това бе лудост! Той беше огромен и страшен, много по-як от който и да е от местните войници на краля. Въпреки това всичко, което си спомняше за него сега и щеше да запомни и за в бъдеще, бе невероятната учтивост и топлината на последните му думи.

Боже Господи! Как бе възможно още да е жива? Как се бе измъкнала от ръцете и ножа на такъв варварин, и то не само с чувството на благодарност за неговата милост, но и с благоговение пред великодушието му и как така пред очите ѝ той бе станал уязвимо момче, а след това отново мъж!

„Дали това не беше някаква магия“ — недоумяваше тя Дали наистина той разполагаше с информация за Киарда. Беше ли възможно чрез хипноза просто да е прочел името в съзнанието ѝ? В края на краищата Киарда бе последният човек, за когото си мислеше, преди да ги хванат викингите.

Но той знаеше и презимето на Киарда. Твърдеше, че името на майка му е Елана Мак Айл, а без съмнение Киарда носеше същата фамилия. След опозоряващия я престой при викингите бедната жена бе останала стара мома и се бе прибрала в разграбеното укрепление. После заедно с онези, които бяха оцелели след нападението на викингите, тя се бе присъединила към някакви роднини по бащина линия, които живееха в съседство и бяха създали клана, от който произхождаха тя и сестрите ѝ.

Не, всичко това не можеше да се научи просто така, чрез някакво ясновидство. В твърденията на този норс трябваше да има поне малка частица истина.

— Съгласна ли си? — попита я отново Кейлин, като раздразнението в гласа ѝ най-накрая изтръгна Мира от мислите ѝ.

— С какво?

— Че Наял е много по-едър от онези двамата норвежци — повтори тя, като се обърна назад очевидно за да провери дали все още стоят на скалата, която бе останала далеч зад тях.

— Там ли са още? — попита Мира, благодарна на сестра си, че ѝ бе спестила затруднението да търси отговор сама за себе си.

— Не.

Мира си пое дълбоко дъх и най-накрая усети, че започва малко по малко да се успокоява от вълнението, което я бе обзело.

— Благодаря ти, Света Богородице! А сега, Кейлин, да си остане между нас, но не мисля, че Наял е по-голям.

— Сега може ли да тичаме? — попита Брияна, като погледна Мира умоляващо. — Викингите не се виждат повече.

— А? Ако трябва. Но първо ми дайте да нося кошниците, парцаланки такива! И без друго ще ни струва достатъчно усилия да обясним как сме изпуснали третата кошница.

Момичетата, които изглеждаха учудващо спокойни след всичко, което се бе случило, бутнаха кошниците в ръцете ѝ и поеха тичешком към форта.

— Хей, вие двете, нито дума на никого! — силно извика след тях Мира. — Това е моя работа, защото съм най-голяма.

„Нищо няма да кажат“ — помисли си тя и не направи никакво усилие да ги настигне. А даже и да видеше, че някоя от тях я вика, нямаше достатъчно сили, за да ги догони. И въпреки всичко се чувстваше осквернена. Нямаше значение, че и косъм от главата ѝ не бе паднал, този рус чужденец от скалата, този воин, който твърдеше, че има кръвна връзка с рода ѝ, всъщност бе влязъл в нея. Той бе проникнал в сърцето и ума ѝ чрез хвалби и молби, и тя знаеше, че ще присъства в мислите ѝ още дълго време.

— Само две кошници? — учуди се майка ѝ, когато малко по-късно Мира влезе в семейната колиба.

Девојката прекоси стаята и постави двете кошници на масата. След това, като прибра разпилените от вятъра кичури коса, се отпусна върху една скамейка до масата и въздъхна уморено.

— Да, майко. Бяхме горе на една от скалите и Бри изпусна нейната. Много съжалявам.

Майка ѝ изцъка с език и се върна до огнището, където бъркаше нещо в котлето.

— А защо не слезе долу да я вземеш, момиче? Нямаше да я оставиш така лесно, ако знаеше с колко труд се прави.

Мира сви рамене и качи краката си върху пейката, доволна, че най-накрая ги е разтоварила от тежестта след толкова дълго време ходене и събиране на ягоди.

— Зная, мамо, и по-късно ще се върна да я взема. Обещавам ти. Момичетата започнаха да огладняват и аз си помислих, че е най-добре да се приберем вкъщи.

Госпожа Мак Игън прекъсна работата си, за да хвърли един смръщен поглед на дъщеря си. За учудване на Мира изражението на майка ѝ изведнъж стана присмехулно.

— Какво се е случило? Много си бледа.

Мира можеше само да се надява, че неудобството, което изпита при този въпрос, щеше да върне достатъчно цвят върху лицето ѝ.

— Аз ли? — запъна се тя, като не може да измисли друг отговор.

— Ами ти, разбира се. Да виждаш някой друг тук? Изпратих сестрите ти до Ейлис да донесат малко сирене за обяд.

Тя отново повдигна рамене.

— От силното слънце, може би. Горе на скалите е горещо, нали знаеш.

Майка ѝ кимна с глава, като вдигна ръка да попие потта от челото си с ръкава на туниката.

— И долу край този огън също.

При тези думи тя взе един истинал хляб, нож от полицата над огнището и отиде да го нареже на масата.

През това време Мира разглеждаше наведеното ѝ лице. Майка ѝ беше една от по-светлите жени в племето. Имаше кестенява коса и розов тен на лицето, който я правеше да изглежда винаги така, като че ли ѝ е прекалено топло и всеки миг ще припадне от изтощение. Видът ѝ обаче много лъжеше. Мира бе разбрала от горчив опит, че тя има

физиката на вол. Въпреки че бе закръглена по природа и доста наедряла, докато носеше всяко едно от шестте си деца, когато се налагаше, тя се движеше с удивителна бързина, особено ако трябваше да накаже някое от децата.

— Майко?

— Да. Какво има? Не можеш ли да се размърдаш и да сложиш масата, докато говорим?

Мира спусна краката си на пода и неохотно се изправи. Беше си помислила, че щом майка ѝ се бе загрижила за вида ѝ, нямаше да ѝ дава друга работа за този ден, но се бе излъгала. Господарката на дома бе прекалено стриктна, за да направи изключение. Мира отиде до една полица, за да вземе и разпредели дървените съдове.

— Ако... ако един мъж направи комплимент на една жена, това означава ли непременно, че я харесва?

Майка ѝ спря да реже хляба и я погледна с такова разбиране, че Мира си помисли, че сестрите ѝ са се изпуснали за викингите.

— Какво ти каза Наял? — попита тя и с усилие сдържа усмивката си.

„Наял?“ Тя искрено мислеше, че Мира говори за Мак Куган! Но как беше възможно? Как можеше след толкова време перчене из форта да си помисли, че този надут паун е способен на такова себеотрицание да похвали някой друг?

— Не. Не Наял. Не някой определен мъж. Просто непознат, да кажем, от друго племе.

— И за какъв комплимент говориш?

— Ами, че момичето му напомня диви рози, например. Или, че той намира очите ѝ дълбоки и мили.

В отговора си Мира вложи твърде много страст, за да бъде само чисто предположение. За нейно учудване обаче майка ѝ по-скоро се забавляваше, отколкото подозираше нещо.

— И това е всичко?

— Ами да, да речем на тяхната първа среща.

Мисис Мак Игън кимна.

— Хм, знаеш ли, скъпо дете, понякога един мъж харесва не толкова самото момиче, колкото мисълта да прави с него каквото си иска. Или по-точно да я притежава. Ти не говориш за такова

положение, нали? — попита тя, като отново прикова любопитния си поглед в нея.

— М-м-м, не. Не мисля — запъна се Мира. — Но тогава какво трябва да зная за девойките и за мъжете?

— Много повече, уверявам те, особено ако започнеш да приемаш по-благосклонно интереса на мистър Мак Куган към теб — заяви майка ѝ, като заплаши с пръст най-голямата си дъщеря.

— Но той е толкова надут. Едва го понасям. Непрекъснато се перчи и хвали как намушква норвежците. Знам, че би трябвало да се гордея с кралските мъже, но от техните подвизи само ми се повдига.

— Наял е герой, Мира. Той защитава както миряните, така и духовниците от чудовища като онова, което те нападна само преди няколко лета. Само не ми казвай, че съжаляваш за това, че те спаси от онзи варварин.

— Разбира се, че не. И през ум не ми е минало. Само че Наял е толкова... — гласът ѝ секна, защото отново почувства, че майка и е на път да убие и най-съкровениите ѝ чувства.

— Толкова какво?

— Толкова огромен и груб... и грозен.

Тя прехапа устни, защото разбра, че въпреки волята си бе казала твърде много.

Мисис Мак Игън повдигна учудено вежди.

— Наистина ли мислиш, че е грозен?

— Ами, струва ми се, че не харесвам лунички и червена коса.

Майка ѝ стисна устни и продължи да реже хляба.

— Ще разбереш, дъще, че най-важното е не как изглежда един мъж, а какво носи в сърцето си. И най-добре говорят не сладките приказки за цветя, а делата. А сега, тъй като мистър Мак Куган ще дойде днес на обяд, престани да обсъждаш недостатъците му.

— На обяд? — възкликна Мира. — Искаш да кажеш, че сега той е тук, във форта?

Майка ѝ остана озадачена от тревогата ѝ, засмя се и отговори утвърдително.

— Да, заедно с двама от неговите мъже.

— Но това е невъзможно. На вратата нямаше никакви коне, когато се върнах.

— Дойдоха с една от кралските коли, за да докарат оръжие за охраната на форта.

Мира знаеше, че лицето ѝ издава страха, който я бе обзел при тези думи, но не бе в състояние да го скрие.

— От какво ще ни охраняват?

— От нападатели, разбира се.

— Какви нападатели?

Мисис Мак Игън погледна дъщеря си и се намръщи. Сега беше съвсем сигурна, че наистина е слънчасала.

— Норвежци. Не мисля, че Негово кралско височество е имал предвид никакви определени нападатели.

Мира прехапа долната си устна и въздъхна с облекчение. За нея бе голямо утешение да чуе, че Наял и другите все още не са открили лагера на викингите. Независимо от това съществуваше голяма опасност по-малките ѝ сестри да издадат ужасното откритие, ако им се отдадеше случай да поговорят с Мак Куган. Затова трябваше бързо да ги намери и да им напомни, че са ѝ обещали тя сама да разкаже за това, което бяха видели.

— Масата е сложена, майко, с допълнителни прибори за Наял и другарите му. Може ли да отида и да ги поканя?

Майка ѝ, объркана от внезапната ѝ готовност да помага, поклати нерешително глава.

— Прави каквото искаш. Нещо не си наред — отпрати я тя.

Мира се възползва от случая и се втурна да предотврати нещастieto. Тя още не знаеше какво да предприеме спрямо викингите, но бе сигурна, че не желае да остави нещата в ръцете на Наял.

За щастие не се наложи да ходи надалеч. Като излезе навън, видя, че мистър Мак Куган се задава по пътеката, която водеше към тяхната колиба. Беше прегърнал приятелски баща ѝ, а след тях идваха и двамата му другари, тримата братя на Мира, и Кейлин и Брияна, които носеха сиренето.

— А, ето я и скъпата Мира — поздрави я той, като мимоходом ѝ се усмихна широко по обичайния си арогантен начин.

Мира се въздържа да му отвърне с презрително свиване на устни, както обикновено правеше, само защото баща ѝ щеше да я види. Вместо това му се усмихна бегло и се спусна към сестрите си под предлог, че иска да им помогне.

— Не сте казали нищо, нали? — изсъска тя свирепо зад тях, като ги дръпна за наметалата.

— Не — с негодувание отговори Кейлин и се отскубна от ръката ѝ, а Брияна също поклати отрицателно глава в отговор на суровия ѝ поглед.

— Добре. Мислете му, ако кажете! — завърши тя и застана на края на процесията.

Един по един всички влязоха в колибата. Найл, разбира се, седна пръв. Като високопоставено лице мистър Мак Игън го покани начело на масата.

„Великолепно“ — помисли си Мира и изостана още повече. Колкото по-дълго чакаше да ѝ посочат място на масата, толкова по-далеч щеше да седне от самохвалкото.

Надеждите ѝ обаче не се сбъднаха. Докато безмълвно благодареше на светиите за това щастие, баща ѝ надзърна зад другите и ѝ кимна да седне отдясно на почетния гост.

При обичайни обстоятелства би могла да му се противопостави и да го насърчи да постави до Найл една от прекрасните ѝ по-малки сестри. Но като осъзнаваше ясно опасността някоя от тях да се разприказва в компанията на воина, тя бързо заобиколи присъстващите и се подчини на баща си.

Мак Куган отново я поздрави, като оголи зъби в усмивка и плъзна разсъбличащ поглед по тялото ѝ, докато тя сядаше на мястото си. Мира инстинктивно се подпря с ръце и преди да успее да ги прибере в скута си, Найл хвана едната. Тя усети как непристойно притисна пръстите си върху нейните и сърцето ѝ заби силно.

За да потисне импулсивното си желание да изръмжи, тя насочи погледа си към Блар О'Фейл, който седеше отдясно на Мак Куган. Винаги ѝ беше доставяло удоволствие да го наблюдава. Той беше високо уважаван не само от хората на краля, но и в собственото ѝ племе. Лицето му излъчваше симпатия и непринуденост. Независимо от неговата професия семейството му бе толкова миролюбиво, че помладият му брат Лон бе напуснал дома, за да стане монах.

Питаеше се, изпълнена от негодувание, защо той не се бе влюбил в нея. За разлика от наглия си предводител Блар беше разумен, скромен и уравновесен. Но орисията ѝ беше друга и допирът на грубите пръсти на Найл я накара да почувства отвращение. С цялото си

сърце искаше да издърпа ръката си, но от страх да не се стигне до сцена, я остави на мястото си.

Груб и отвратителен! В сравнение с кого? „С докосването на онзи норвежец, разбира се“ — подсказа ѝ един вътрешен глас. Тогава в мислите ѝ удивително ярък нахлу споменът за топлите и гладки ръце на чужденеца и тя отново усети докосването им върху ръцете си, върху врата и около талията си. В този миг почувства как бузите ѝ пламнаха.

Тъкмо се канеше да се заеме с храната пред себе си, когато разбра, че вече бе закъсняла. Очевидно Наял бе забелязал червените ѝ бузи и внезапното проблясване на очите му ѝ подсказа, че бе решил, че причината е именно той.

Тя притвори очи и се опита да изсъска през зъби, но беше безполезно да го прави. Бързата ѝ реакция да отхвърли това, което той твърдеше с поглед, изглежда, още повече го увери в противното и той стисна ръката ѝ по-здраво.

Мира се опита да преглътне погнусата си и си помисли, че в такива моменти Наял ужасно ѝ напомняше за един грубиян от нейните братовчеди. Когато беше по-малка, те я мушкаха с остен по време на молитвите и винаги намираха някакъв подъл начин да я дразнят и да я накарат да вдига шум, с което си навличаше гнева на баща си, и той я биеше с пръчката.

Сега бе почти същото. Само обстоятелствата малко се бяха променили. Детските игри бяха отстъпили пред тези на възрастните. Залогът също се бе повишил. Вместо да изяде един обикновен бой за отговорите си, тя знаеше, че лесно може да се озове в родилна битка за отрочето на това чудовище. Но дори и перспективата само да го гледа цял живот бе достатъчно отблъскваща.

Освен това той вонеше. Не само че ръцете му бяха лепкави, но при тази близост тя долови някаква остра миризма, която говореше, че седмици наред се бе потил и облекчавал в условия, далеч по-тежки от тези на обикновените цивилни хора.

Не че ѝ правеше впечатление това. Повечето ирландци миришеха, защото църквата заклемяваше къпането на цялото тяло. Точно в този момент направи разликата. Норвежецът, който я бе хванал, не излъчваше такава миризма, а напротив — ухаеше на нещо много приятно. Това наистина подкрепяше твърдението на старата

Киарда, че викингите си позволяват твърде често да се къпят, и то в благоуханна вода.

Но те бяха различни. Те бяха езичници, припомни си Мира, като се опита да се освободи от внезапно появилия се в съзнанието ѝ образ на чужденеца и да престане да го анализира.

Защо пък? След като Мак Куган обиждаше сетивата ѝ, защо да не си мисли за достойнствата на другия? Защото щеше да се изчерви. Така щеше да се изчерви при спомена за него, че Наял отново щеше да си помисли, че я възбужда с авансите си. И, Господ да ѝ е на помощ, точно това ставаше в момента.

Ерският шампион, сякаш измъчен да отговаря на всяко нейно изражение, се наведе към нея и с многозначителен тон прошепна:

— Днес ще ти покажа, че мислим еднакво.

— Не е вярно! — изсъска с възмущение тя.

Отново направи безуспешен опит да си измъкне ръката от неговата. За щастие беше спасена от майка си, която миг след това сервира овесената каша със зеленчуци. Наял, който се нуждаеше от двете си ръце, за да държи хляба и лъжицата, най-накрая я пусна. От своя страна Мира изтегли ръката си, твърдо решена да седне върху нея веднага щом приключи с обяда.

Този момент бързо настъпи. Парата от лучената супа на майка ѝ, изглежда, засили „аромата“ на Мак Куган и така ѝ се повдигна, че успя само да опита яденето.

Следобедът не мина по-гладко. След обяда останалите от племето започнаха един по един да идват в колибата и преди Мира да се усети, всички се заеха да насърчават Наял да рецитира някои от ужасните си стихове, които съчиняваше, докато си почиваше от войнските си подвизи.

Мира искаше да се измъкне тайно през вратата преди декламацията, но така я бяха оградили, че не можеше да мръдне. Отново се оказа в капан, този път жертва на накъсаното стихосложение и измъчените рими на самохвалните дитирамби на Мак Куган.

Той се беше изправил наперено до огнището. Единият от огромните му, обути в сандали крака бе стъпил върху каменната плоча. Присъстващите разчистиха около него достатъчно място, за да могат всички да го виждат, докато споделя с тях последното си вдъхновение.

*Имената на краля, на синовете му
и моето собствено
са строени в редица до трона.
Но с тези стихове аз само възхвалявам,
а не към короната се устрелявам.*

*И покорно, най-покорно аз
просто на Негова светлост служа.
Окървавен и разкъсан в боя,
за още по-голяма вяност се моля.*

Точно в този момент Мира почувства такова непреодолимо желание да се изсмее на глас, че трябваше да прехапе долната си устна. От усилие обаче очите ѝ се напълниха със сълзи.

Напомни си, че не трябва да го наблюдава, и наведе поглед към грубо издяланата маса пред нея. Може би, ако не го гледаше как се опитва да си придаде измъчен израз на врял и кипял, би могла да издържи рецитацията, без да ѝ се налага да симулира пристъп на кашлица.

*В полугерой получовек развих се аз,
защото майка ми от Отвъдното знак ми дава.
И нека на такива Ерин се осланя,
на мъже като бойците на Мак Куган.*

Боже Господи! Ако Мира бе сметнала правилно, той беше поставил цели три излишни срички там, където трябваше да има само седем. А римите звучаха достатъчно изкуствено, за да говорят сами по себе си.

Тя се чудеше колко дълго ще издържи. Като огледа крадешком стаята, не можа да си обясни как останалите успяваха да си придадат такъв благоговееен израз. Къде беше прословутият усет на ирландците за финес, точност и вяност към традиционните литературни структури. Нима хората бяха полудели, за да вземат такъв дебелак за поет? „Това можеше да се очаква от един самозван предводител. Кой

можеше по-добре да опише подвизите на героя от него самия?“ — напомни ѝ един вътрешен глас.

Мира отново прехапа устни, за да не направи гримаса. Тя обаче не успя да прикове поглед към масата достатъчно бързо. Докато оглеждаше лицата на околните, Мак Куган улови и задържа погледа ѝ и всички присъстващи ясно разбраха, че следващата строфа се отнася за нея. Докато той рецитираше, всички се обърнаха към нея и тя изведнъж се оказа център на напрегнато внимание.

*Която и девойка да спечели сърцето ми,
нека знае, че е спечелила най-добрия мъж.
Нека дойде при мен мило и бързо,
защото аз самият ще бъда
нейният „утринен дар“!*

Нейният „утринен дар“! Умът ѝ трескаво заработи, за да разбере какво иска да каже. Боже Господи! Той говореше за брачната си нощ, за брачното легло и за подаръка, който бъдещата му съпруга щеше да получи за своята девственост!

Лицето ѝ пламна и тя се опита да не обръща внимание на сантименталните „ах“ и „ох“, които изпълниха колибата в отговор на този любовен финал. Като усети, че не е в състояние да отвърне с учтива усмивка, тя само сведе лице надолу и го покри с ръце. Тогава, за неин най-голям ужас и удивление, тя се разрида.

ГЛАВА 3

Докато повечето хора от племето изглеждаха склонни да повярват, че избликът на Мира се дължи на дълго потискан стремеж към Мак Куган, баща ѝ и самият Наял не мислеха така. Като решиха, че е най-добре да оставят героя и неговата любима сами за малко, гостите се разотидоха почти толкова бързо, колкото бяха пристигнали. И когато Мира остана сама с родителите си и Мак Куган, който още стоеше до огнището, истината излезе наяве.

Мира ненавиждаше Наял, или по-точно — отвращаваше се от него. И когато той се върна на масата, за да говори с нея, тя просто не можеше повече да се преструва. Чу го как се приближава зад гърба ѝ. Той постави ръце върху раменете ѝ и тя най-после вдигна лице и се обърна, като го прониза с най-унищожителния поглед, на който беше способна.

Той ясно видя ужаса, изписан в зачервените ѝ от плача очи, и веднага се отдръпна, като така рязко издърпа ръцете си, сякаш ги бе поставил върху нажежени до бяло въглища. Явно неспособен повече да понася това, че е отхвърлен, той се обърна към баща ѝ със стоманено изражение на лицето.

Обикновено резките черти на мистър Мак Игън сега изглеждаха размазани. Устата му увисна отворена, сякаш всеки момент щеше да признае поражението си, и дългите бръчки, които се спускаха от високите му скули, като че ли се сляха с двойната му брадичка.

— Днес пристигнах тук, за да ви защитавам от мародери — заяви Наял през стиснатите си зъби. — Дойдох от добра воля, но си тръгвам обиден, дълбоко обиден, обръщам ви внимание — добави той, като размахва пръст срещу бащата, а след това отиде до вратата със същия недоволен вид и се обърна назад само за да произнесе прощалните думи: — Говори ѝ, Сайлъс. Ако си глава на това семейство, говори ѝ, или, заклевам се, ще разреда посещенията си в това укрепление!

Въпреки че с една част от съзнанието си Мира посрещна с радост тази декларация, като цяло тя знаеше, че Мак Куган наистина ще изпълни заплахата си. Без защитата на кралската армия тяхното племе можеше да се превърне в лесна плячка през следващите няколко години. Като осъзна това, сърцето ѝ лудо заби от мрачни предчувствия сред пълната тишина, която последва излизането на Наял.

— Хайде, Сайлърс! — започна да го увещава мисис Мак Игън, като се спусна към масата, за да застане между съпруга си и първородната им дъщеря. — Много добре знаеш колко непостоянни са младите момичета. Женени сме от толкова години и ти знаеш колко бързо можеш да ме накараш да си променя решението за много неща.

Заради майка си, която ѝ пречеше, Мира не можеше да вижда лицето на баща си. Неговото ръмжене обаче ѝ показва, че той беше точно толкова разярен, колкото очакваше.

— Това е чест за нас, Дейдре! Най-високата чест, оказвана някога на това племе, едно от многото в това кралство. При толкова много момичета, които Мак Куган би могъл да ухажда, той избра нея! Нашата опака, малка Мира, за което никога не съм смеел да се надявам! И сега той ѝ прави предложение пред толкова много хора, а единственият ѝ отговор е да избухне в горчиви сълзи! Срамота! Ще я убия, щом стигна до нея!

Между тях избухна свада. Мира чу как баща ѝ се спусна към масата и се боричка с майка ѝ, за да я хване. Тя обаче не знаеше кой е победител. Беше твърде ужасена и само можеше да крие лице в ръцете си.

„Какво ме прихваща, та се разплаках от стихотворението на Наял?“ — запита се мислено. Независимо от другите ѝ недостатъци тя не бе ревлива по природа. Затова реакцията ѝ я бе изненадала толкова, колкото и другите. „Норвежецът!“ Пак този викинг беше замъглил съзнанието ѝ и влияеше върху чувствата ѝ. Мислеше за това колко трогателно я бе оприличил на роза. Каква ирония на съдбата, че с едно-единствено изречение чужденецът бе успял да я развълнува така, както Мак Куган никога не би могъл да направи с безкрайните си строфи. И това бе самата истина. Бе наблюдавала Наял, този надут селянин със схванати мускули, който толкова много ѝ напомняше за онзи викинг, който преди години се отнесе с нея като с животно, и риданията сами се отприщиха.

След всичко, което се бе случило през последните няколко часа, светът се бе преобърнал наопаки за нея. Дългогодишният защитник на форта се бе превърнал в неин екзекутор, а очарователният норс, когото бе срещнала, се оказа някакъв роднина.

Като се вземе предвид всичко това, избликът ѝ можеше да се разбере, дори да ѝ бъде простен. Колко жалко обаче, че не смееше да го обясни на родителите си. Тя вече бе твърде влюбена в чужденеца, за да рискува живота му, като се опитва да се спаси от един бой.

Мислите ѝ бяха прекъснати, защото боришкането най-накрая приключи и баща ѝ отново заговори. Тонът му не беше вече ядосан, а подчертано смразяващ, и без да знае защо, това ѝ се стори още по-голяма заплаха.

— Тя ще изпрати на Наял официално извинение още днес. В него също така ще заяви съгласието си да я ухажва, ако той още желае това! Ще направи всичко това или ще я изхвърля от къщата си, преди да е настъпило полунощ! Чуваш ли, Дейдре? Ако не се подчини, няма да остане под този покрив нито ден повече!

Мира махна ръце от лицето си и остана с отворена уста при този ултиматум.

— А сега, жено, предупреждавам те, махни я оттук. Да не я виждам изобщо! Защото, ако започна да я налагам, кълна ти се, че няма да се спра.

Сайлс Мак Игън отново се беше ядосал, но Мира и майка ѝ не бяха толкова глупави, че да останат да го слушат. Преди Мира сама да стане, майка и я издърпа от скамейката и я бутна към вратата, като през цялото време внимаваше да са достатъчно далеч от баща и.

Време беше Мира да отиде за кошницата, която сестра ѝ така невнимателно бе изпуснала тази сутрин. За нея бе най-добре да отиде далеч от форта за малко и добре да размисли върху това, което се бе случило.

Докато се връщаше към скалата, отново я обзеха противоречиви чувства. Тя, разбира се, се срамуваше от необуздаността си и съжаляваше за бедата, която навлече на родителите си. И въпреки това изпита някакво странно въодушевление, когато се приближи към мястото, където бе останала кошницата. Такова нещо ѝ се случваше за първи път в живота и. Макар че лицето ѝ бе все още подутото от сълзите

и косата и разрешена от изпитанията през този ден, настроението и странно се приповдигна от възможността отново да бъде толкова близо до лагера на норвежците и да зърне очарователния си нападател още веднъж.

Знаеше, че трябва да се страхува. Здравият разум ѝ подсказваше да отиде до скалата по заобиколен път, за да не я видят чужденците. Въпреки това реши да тръгне направо. Нещо повече, направи го умишлено, без да се колебае, като че ли не я интересуваше дали ще я видят и нападнат. В действителност ѝ беше все едно.

Нещо се бе случило с нея през последните няколко часа. Може би наред със самообладанието си бе изгубила и ума си, защото в този момент бе сигурна, че по-скоро ще умре в ръцете на викингите, отколкото да се върне във форта и да се съгласи да живее по вкуса на Наял Мак Куган.

Навсякъде цареше спокойствие, когато най-накрая стигна платото и започна да си проправя път към далечната скала, от която така трескаво беше избягала преди няколко часа. Чуваше шума на прибоя, който идваше от брега, и пресекливите крясъци на чайките над главата ѝ. Ако не знаеше, че във вдлъбнатата основа на скалата, на която стоеше, се гуши лагерът на пришълците, наоколо нямаше нищо, което да издаде тяхното присъствие.

Те обаче бяха далеч оттук, спомни си тя. Достатъчно далеч, за да останат незабелязани толкова дълго време. Всъщност, ако не бяха палавите ѝ сестри, тя все още нямаше да знае нищо за тях. Нямаше да знае, че на света може да има толкова привлекателен и незабравим мъж като онзи, когото бе срещнала тази сутрин.

Като стигна до склона, Мира седна на скалата. Болката от разправията с баща ѝ напълно бе потиснала чувствата ѝ по пътя. Но сега съзнанието, че прекрасният чужденец е там долу, най-накрая ѝ подежда и тя трябваше първо да се успокои, преди да се спусне към издатината.

Но къде беше кошницата? В момента, в който погледна надолу и видя, че я няма, я обзе някаква паника.

Реши, че кошницата е паднала. Сигурно докато бързаше да се измъкне от викингите, тя се е преобърнала и съдържанието ѝ се е изсипало в лагера.

Започна трескаво да търси изход. Можеше просто да се върне вкъщи и да каже на майка си, че кошницата се е разбила на скалите. Или, само при мисълта за това кожата ѝ настръхна, можеше да се спусне надолу по склона и да попита пришълците дали не знаят нещо за нея.

Това би ѝ дало повод отново да поговори с „най-възрастния“ от тях. Но като размисли, видя, че този повод е твърде прозрачен.

Поседя още няколко секунди, като се чудеше какво да направи и поклащаше нервно крака. Може би не трябваше да прави нищо. Доставяше ѝ удоволствие просто да седи, да наблюдава и да знае, че същият този морски бриз, който галеше лицето ѝ в момента, докосва и неговото. Да! Изпитваше някакво странно задоволство при тази мисъл и се отпусна, за да се отдаде на преживяването си.

Разбира се, имаше още една възможност. Самата мисъл за нея обаче бе достатъчно огромен грях. Вместо да се прибира вкъщи и да се остави на настойчивото ухажване на онова червенокосо животно, тя можеше да последва кошницата и да се хвърли долу на брега, където със сигурност щеше да намери смъртта си.

Това в много отношения бе за предпочитане пред един живот с Наял. Ако не умреше, като се хвърли, даже съществуваше възможност да издъхне в ръцете на норвежеца. Може би той щеше да дотича потресен при нея и да вдигне на ръце разбитото ѝ тяло в момента, когато кръвта ѝ щеше да удави последния ѝ дъх.

Но не! Това бе твърде ужасен, твърде нехристиянски край дори и за такава опърничава дъщеря като нея. Наистина, през последните няколко часа тя се чувстваше разбита, но все още обичаше живота достатъчно, за да остане поне още един ден на земята и да види какво ще ѝ донесе Божията милост.

— Мира — чу изведнъж глас зад себе си и замръзна на място, защото реши, че това е халюцинация.

Но гласът прозвуча отново, толкова мелодичен и увличащ, че напомняше най-нежните тонове на арфа.

— Това ли търсиш, мило момиче?

Сега вече бе сигурна. Даже и по-рано, когато ужасно се страхуваше от него, гласът му се вряза в паметта ѝ по някакъв особен начин и тя знаеше, че ще го познае, дори и да минат години, преди да го срещне отново.

Бавно се обърна, като се сети за подутото си от плача лице. Леко подсмъркна и му се усмихна срамежливо.

Колко точно го беше преценила по време на първата им среща, въпреки ужаса, който преживя. Той изглеждаше точно така, както си го спомняше — висок и рус, с морскосини очи, които се усмихваха много преди той да се засмее.

Беше, по техните собствени критерии, символ за мъжката красота и Мира отново се зачуди защо я гледаше с възхитен поглед, когато тя бе толкова обикновена.

Но той я попита нещо. Въпреки че бе замаяна, Мира не искаше да изглежда толкова потресена, че веднага да забрави въпроса му. Откъсна поглед от величествената му осанка и се вгледа в кошницата, която ѝ подаде.

— Да — отговори тя.

Той пристъпи напред и се наведе да ѝ я даде. Мира взе кошницата и бавно я притисна към себе си.

— Видя ли ме, като идвах?

— Разбира се. Откакто ни открихте, поставяме караул. А и ти изобщо не се криеше.

Тя прехапа бузата си и се извърна, объркана от истината в забележката му.

Усети, че той застана до нея. Движеше се бавно и тихо, сякаш тя бе заек или сърна, която може да хукне панически да бяга, ако не бе достатъчно предпазлив.

— Може ли да седна до теб? — попита той съвсем учтиво.

— Да — отговори тя, като вдигна рамене, сякаш и бе все едно, а всъщност не беше така. В този момент разбра, че ако той само ѝ бе върнал кошницата и си беше тръгнал, това щеше да я разбие.

Беше му благодарна, че остана. Той седна близо до нея и също провеси крака над платото.

Помисли си, че би трябвало да изпитва угризения. След като едва не бе изнасилена от един норвежец, никога не би трябвало да допуска друг толкова близо до себе си. Та той седеше толкова близо, че можеше да го докосне с ръка. Можеше да я грабне толкова бързо, че да не ѝ остане време и за молитва.

Въпреки това всичко, което изпитваше, бе свенливост — тази свенливост, която едно момиче проявява, когато иска да направи най-

добро впечатление на един потенциален кандидат.

Мина ѝ през ума, че след последната заповед на баща ѝ тези откраднати мигове на ветровитата скала можеха да се окажат последните, прекарани с изискания чужденец, и твърдо реши да ги използва възможно най-добре. Изведнъж почувства желание да научи всичко за него и да запечата в паметта си всяка негова дума и жест.

Брандър се облегна назад, като се подпря на лакти. Първото му желание, разбира се, бе да попита момичето как нейните хора са приели новината за тяхното заселване тук. Съдбата му, а и съдбата на хората, които го придружаваха, зависеше от това как ще ги приемат новите им съседи. Съвсем естествено бе, че той очакваше с нетърпение отговора. Брандър обаче долови, че не бива да избързва с този въпрос. По някаква причина преди малко тя, изглежда, бе плакала много и един вътрешен глас го посъветва първо да се погрижи за чувствата ѝ.

Тъкмо си отвори устата, за да я попита от какво е разстроена, и тя го изпревари.

— Къде намери кошницата? При теб ли падна?

Той поклати глава, като леко се притесняваше.

— Не. Трябва да призная, че я взех от издатината. Открих я, като се изкачих тук, и реших да я взема със себе си, за да имам повод да те видя, ако се върнеш.

При тази негова откровеност тя усети как гореща вълна заля цялото ѝ тяло. Колко смели бяха мъжете! С каква готовност признаваха мотивите, които една жена никога не би разкрила. Тя бе забелязала същата смелост и у Наял, но тогава не бе усетила тръпките, които сега полазиха по цялото ѝ тяло.

— О! — възкликна тя, като не можа да измисли какво да отговори.

Мира се учуди още повече, като видя как той използва настъпилата тишина, за да се намести по-удобно. Без да престава да я наблюдава, той вдигна краката си и се опъна настрани, като подпря главата си с ръка точно до нея.

— Какво има? Защо си разтревожена? — попита той, като я погледна с непресторена загриженост.

Мира отново подсмъркна и вдигна рамене.

— Нищо. Защо питаш?

— Защото изглеждаш така, сякаш си плакала, Мира, а една изгубена кошница едва ли може да бъде истинската причина.

„Мира!“ Той помнеше името ѝ. Въпреки че беше чужденец, бе запомнил името ѝ, и за нейно учудване, тя отново започна да плаче. Той изглеждаше и се държеше с нея толкова внимателно, така искрено бе загрижен за състоянието ѝ. Едва ли би могла да каже същото за онези, за които се предполагаше, че са най-близките ѝ хора — родителите ѝ и останалите от рода.

— Няма нищо — продължи да упорства тя, като преглътна, за да разкара буцата от гърлото си.

Достатъчно зло беше, че щяха да позволят на този отвратителен Мак Куган да опропасти живота ѝ. Проклета да бъде, ако пожертва тези няколко скъпоценни мига да говори за него. — Наистина, търсех само кошницата.

— Ще ме оставиш ли тогава, като знаеш, че аз търся повече?

Ето пак — същата умоляваща настойчивост, с която я бе разтърсил и преди. И когато той се наведе напред и леко я хвана за ръката, от устата ѝ излезе тих, болезнен звук.

— Може би веднага трябва да се прибиращ? Това ли е? — попита той. — Ще се разсърдят ли родителите ти, ако се забавиш?

Тя поклати глава отрицателно и той въздъхна с облекчение.

— Защо, защо искате да се установите в Ерин? — попита тя, като отново почувства непреодолимо желание да научи всичко за него. — Не беше ли по-лесно просто да останете в Туле?

Той се засмя тихо.

— По-лесно! Несъмнено. Но не и целесъобразно, защото в Туле, както я наричаш, има много планини и много малко равнини за обработване.

— А в Ерин има ли повече?

Той отново се усмихна, този път учуден от факта, че тя знаеше толкова малко за собствената си страна. Но хората в Ерин живееха в укрепления, припомни си той. Те рядко пътуваха с цел да нападнат или да търгуват, както беше при тях. Знаеше, че бе напълно възможно тя никога да не се е отдалечавала от дома си повече от тези скали.

— О, да. В Ерин има. Идвал съм тук много лета и можеш да ми вярваш, че тук има много свободна земя.

Мира наистина не знаеше със сигурност. Познанията ѝ за родната страна бяха твърде оскъдни, за да може да коментира. Но съдейки по това, което бе видяла през седемнадесетте години на своя живот, тя наистина си мислеше, че между племената в района лежат много необработени земи. Дали обаче местният крал щеше да даде част от тях на норвежците, още не се знаеше.

— Как се казваш? Може ли да науча името ти, при положение, че ти знаеш моето? — продължи тя, като усети, че е най-добре да се прехвърлят на не толкова спорен въпрос.

— О, извинявай! Трябваше да се представя. Колко невъзпитано от моя страна! Казвам се Брандър, син на Стор.

Тя се намръщи.

— Името на баща ти е „Син“?

Той с усилие се въздържа да не се засмее и поклати глава, като се сети, че, колкото и да изглеждаше смешно, за една ирландка беше естествено да вземе последната част от презимето му за лично име на баща му. „Мак“ — това беше представката, която при тях означаваше „син на“. Следователно за нея беше необичайно същата функция да се изпълнява от една наставка.

— Не. Баща ми се казва Стор, което означава „велик“, и аз мисля, че в много отношения това име му подхожда.

Тя кимна замислено и отново прикова поглед в кошницата. По внезапното изчервяване на бузите ѝ, както при майка му, Брандър позна, че се почувства неловко от дързостта и непочтителността, изразени в такива имена на викингите. При все това тя го погледна насърчително.

— А твоето име? И то ли говори за величие?

— Не. По-скоро за меча. То изразява само болезнени неща, мечове и главни.

— Тогава излиза, че и двамата носим неподходящи имена. Моето име изразява веселие, а днес не ти показах нищо друго освен сълзи. А ти? — продължи, като го погледна право в очите. — Не мога да си представя, че косим само болка на останалите. „Само като те видя и ме обзема неописуема радост“ — помисли си тя. Но, за съжаление, ѝ липсваше кураж да го каже.

Изглежда, обаче, че той го разбра. Сигурно очите ѝ я издаваха, защото в този момент на устните му заигра ласкава усмивка.

— Ами, аз по-рано ти казах как бих те нарекъл, ако беше моя... искам да кажа, моя дъщеря — неловко добави той.

Брандър се засмя тихо и смутено, и тя се присъедини, като напълно споделяше огорчението му.

— Но, разбира се. Какво друго бих могла да бъда? — попита Мира риторично, като се опита да заглади нещата. Тя чак се изненада, когато той стана сериозен и ѝ отговори:

— О, много неща — понижи той глас в благоговеещ шепот и леко стисна ръката ѝ. — Много чудесни неща, предполагам.

Гледаха се в очите в продължение на няколко секунди. Той сякаш проникваше в самата ѝ душа, а тя имаше чувството, че ще се удави в синята бездна на очите му, която я поглъщаше като дълбините на морската шир.

Боже господи! Какво ставаше? Какво правеше той? Почти напълно хипнотизирана, Мира осъзна, че той я привлича нежно към себе си, сякаш... „Да ме целуне...“ — изведнъж разбра тя. Но, несигурна, че може да му отговори, се отдръпна.

— Знаеш ли? Почти не те познавам — запъна се тя, като освободи ръката си от неговата. За нейно облекчение той не реагира, даже не се обиди, а по-скоро се изненада.

— Какво повече бих могъл да ти кажа? — попита Брандър, като вътрешно се упрекна, че така глупаво избърза с тази увертюра.

От опит бе научил, че някои момичета приемаха с признателност такъв предразполагащ контакт, но тя явно беше по-различна. На първата им среща едва не бе припаднала от страх и сега трябваше да се въздържа да не се поддава на поривите си и да не избързва така.

— Питай каквото искаш — добави той, като се постара да вложи достатъчно разкажание за нетактичната си постъпка.

— Не си ли сгоден или женен? Да започнем с това — каза тя, като в гласа ѝ се долавяше моралистична нотка.

Той поклати отрицателно глава:

— Нито едното, нито другото. А ти? — попита той, като я погледна закачливо.

Мира тъкмо се канеше вместо отговор да го прониже с още един укорителен поглед, с който да му покаже че отново си позволява твърде много, когато истината я жегна направо в сърцето. Наистина, тя все още бе само уговорена. С нейно или без нейно съгласие обаче тя не

можеше да се прибере вкъщи, без да се е извинила писмено на Мак Куган преди полунощ.

— Ами, аз... — думите ѝ секнаха, като видя как Брандър се учуди на нерешителността ѝ. — Мисля, че да — призна тя с несигурен глас. Брадичката ѝ затрепери и тя усети, че отново ще се разплаче.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че родителите ти са дали обет да те изпратят в манастир? — опита се да познае Брандър, когато тя не успя да отговори.

— Не. По-лошо. Искат да ме дадат на Наял Мак Куган, началника на кралската армия.

Искрено обезпокоен, Брандър седна, без да мръдне.

— О, господи! Толкова съжалявам! Оказва се, че погрешно съм започнал да ухажвам чуждо момиче. Трябваше да ме предупредиш.

— Но аз не исках. Сватосването е само в началото, а аз изобщо не мога да го приема.

— Значи ти не го искаш?

— Не. — Тя вдигна лице към небето като при молитва. — Света Богородице! Не! По-скоро бих излизала кочината, отколкото да стана негова жена.

Брандър се изкуши да се засмее при този театрален жест, но като видя нещастната физиономия на събеседничката си, успя да се овладее.

— Затова ли си плакала?

Тя кимна утвърдително.

— Не ти ли харесва този воин?

— Ако трябва да бъда съвсем искрена, той ме отвращава. Косата му е дълга, на фитили, и е червена като огъня в ада. Краката му са с размерите на най-голямата лодка на един кораб. А очите му са като процепи на котка.

Тук Брандър се засмя, отчасти защото дарбата ѝ да хиперболизира го забавляваше и най-вече — защото, изглежда, все още имаше някакви шансове.

— Добре, не можеш ли да спестиш на родителите си всичко това? Не им казвай, че не харесваш този мъж.

— Но аз им казах. За Бога, казах им — възкликна тя. — Сигурна съм, че знаят. Но това не променя нещата. Мак Куган е четвъртият наследник на трона след краля и неговите синове. А за такива като мен

това е прекалено голяма чест, за да могат да я отхвърлят просто така, нали разбираш?

— Хм, страхувам се, че да — отговори Брандър и, изглежда, че и за двамата въпросът беше изчерпан.

— Но аз не дойдох тук, за да говорим за Наял — решително заяви Мира.

— Да зная. Ти се върна за кошницата.

Тя се обърна с лице към него, решена този път да говорят само за него, а не за проблемите и, с които щеше да се сблъска, като се върне вкъщи.

— Не, не само за нея — каза Мира, изведнъж намерила куража, с който той ѝ направи същото признание преди малко. — Дойдох с надеждата да те видя още веднъж.

Той я погледна така, сякаш това бе последното нещо, което очакваше да чуе от нея. След това, като положи усилие да не се усмихне, наведе глава и започна да рови с пръсти тревата пред него.

— Това забавлява ли те? — разсърди се Мира, след като той не проговори няколко секунди.

Леката му усмивка веднага изчезна и той я погледна с широко отворени очи като каещо се кученце.

— Не.

— Тогава какво? Не разбирам смисъла на усмивката ти.

— Доставя ми удоволствие, Мира — каза той нежно. — Това е всичко.

— О! — възкликна тя и кимна от учтивост, но дълбоко в себе си знаеше, че това не бе „всичко“, както твърдеше той.

Въпреки ограниченията, които нейният език му налагаше, Брандър съвсем не беше прост. Това беше повече от явно. И тази усмивка, която той така усърдно се опита да скрие, съвсем не беше невинна. Тя означаваше... познаване, липсваше ѝ по-точна дума. Тя беше многозначителна и възбуждаща по начин, който Мира не искаше да признае пред себе си. И може би най-важното, тя бе тържествуваща, а това я объркваше още повече.

— А! Ти си бил хитър! — забеляза тя.

Той я погледна озадачено, сякаш не разбра добре какво му каза.

— Хитър?

— Да. Като лисица. Даже коварен.

— О, да, коварен. Спомням си тази дума. — Гласът му стана много сериозен, почти покровителствен. — Знаеш ли, Мира, трябва да си призная, че има още много неща, които не зная за вас. Но в моята родина един мъж не споделя някои мисли, особено ако се отнасят за жена. Разбираш ли? — попита той, като я погледна в очите.

Тя кимна и от неудобство преглътна. Той отново бе придобил изражението, което носеше преди малко, когато искаше да я целуне. Мира сега наистина разбра, че беше хиляди пъти по-добре за един мъж да се въздържа, когато и да сметнеше за необходимо, отколкото да рискува и да изнасили жертвата си, както едва не се бе случило с нея преди години.

— Тази... тази твоя родина, Туле. Наистина ли там е толкова студено и пусто, както съм чувала да казват? — попита тя, като усети, че пак е настъпил момент, когато и за двамата е по-добре да сменят темата.

Той с облекчение отговори:

— Да може би. При нас зимата е цели три месеца по-дълга и в средата на сезона снегът стига ръста и на най-високия мъж.

При тези думи тя потрепери.

— О, това не би ми харесало. Сигурно бих замръзнала в кревата си.

Той се усмихна.

— В твоя, може би, но не в моя, нашия — бързо се поправи той, като се ядоса на себе си, че не може да поддържа разговора в благоприличен тон. — Нашият... нашите кревати не са поставени направо на пода, а върху дървена рамка.

Тя се намръщи.

— Нещо като маса?

— Да като маса, само че не толкова висока. Върху нея се слага сламеник, а отгоре се постила одеяло или кожа. И става много топло. Твърде уютно, за да иска човек да става от леглото сутрин през зимата — добави той като гледаше много стеснително.

Тя обмисли всичко, като направи всичко възможно, за да си го представи.

— Аха. Сигурно е много приятно.

— Ние сме докарали няколко с нас. Легла, искам да кажа. Ако някога искаш да ги видиш в лагера... имам предвид, просто да

погледнеш едно от тях — приключи той, като се постара да отправи поканата си съвсем невинно, както наистина мислеше.

— О, да, някога — съгласи се Мира, като отново усети остра болка при мисълта, че поради бащините ѝ планове такъв случай сигурно никога нямаше да се появи.

Тя отново си напомни, че няма да позволи на Мак Куган да развали миговете, които ѝ оставаха да прекара с норвежеца. Този Брандър ѝ хареса. Той изглеждаше добър и състрадателен като езичник. Тя започваше да се чувства толкова приятно с него, сякаш цял живот го бе познавала.

— А вашите жени? Днес сутринта видяхме, че носят шалове на главите си. Заради вашия бог ли се покриват?

— Богове — поправи я той. — Ние имаме повече от един бог. Но не е за това. Те ги носят заради слънцето, защото, както ти казах, в нашата страна е много студено.

— И какво им виси тук? — продължи тя, като се изчерви и постави ръце точно над гърдите си.

Той изглеждаше едновременно объркан и смутен от въпроса ѝ. Тогава изведнъж разбра.

— О, имаш предвид техните верижки. Това са тънки метални въженца, които са закрепени на презрамките на престилките им. На тях носят всякакви женски пособия — ножици, игли и ножове.

— О! — Тя одобрително кимна с глава. — Колко практично! Може би и ние трябва да започнем да правим същото.

Мира обаче не мислеше така. Идеята жените от племето ѝ да започна да се кичат с пособия за шиене, ѝ се стори твърде утилитарна за вкуса ѝ. Даже предполагаше, че някои ще ѝ се присмеят за това, но премълча, за да не обиди чужденеца.

— Добре, кои са тези жени с вас, щом не са годеници и съпруги? От вашето племе ли са?

— При нас няма племена. Ние не живеем в укрепления, а в стопанства, собственост на съпруга и съпругата. Тези жени са мои роднини. Те са мои братовчедки и жените на мои братовчеди. А една от тях, нека божествата се смилят над нас, е моята сестра Астрид.

— Астрид? — повтори Мира, като се въздържа да не се засмее, защото името ѝ прозвуча грозно. — И какво, извинявай, означава това име?

— Нещо с божествена сила. Името наистина и подхожда. Нашата Астрид е много силна.

— Със силен характер ли искаш да кажеш?

— Ами, да... това също, разбира се. Имам предвид силен изобщо. Нали разбираш! — *„В смисъла, в който един мъж е силен“* — помисли си той. В смисъла, в който мечката или волът са силни. Но по милостта на бог Один здравият разум у него надделя и той се въздържа да направи тази лоша услуга на сестра си, като каже на глас всичко това.

— А кой беше мъжът с теб?

— Брат ми Рурик.

— Колко от твоите братя водиш със себе си?

— Само Рурик и Ланг.

Мира прехапа устни, но не може да сдържи усмивката си.

— Вашите имена са много различни от нашите.

— Да. И аз така мисля.

— Наистина ли мислиш, че ще бъдете щастливи тук, в Ерин? — попита тя, като тонът ѝ изведнъж стана много сериозен и проучващ.

— Да, мисля — отговори той, без да се колебае, като продължи да си играе с тревата пред него. — Идвали сме тук много пъти и познаваме много от вашите земи, даже мисля, че ги обичаме.

— Обичате ги?

— Да. Заради неща, които, обзалагам се, вашите хора приемат за дадени. Заради красотата, която, да кажем, един съпруг след дългогодишен брак е престанал да вижда в съпругата си. Заради бреговете, които като боси момински крака се мият в топлите води на това южно море. Заради климата, мек като майчина прегръдка. Заради зелените хълмове и долините. За нас това е рай, Мира, за който сме готови да се бием, ако се наложи да воюваме за привилегията да останем тук — добави той със заканителен тон.

Отново се погледнаха в очите като преди малко. Този път обаче тя безпогрешно видя колко е влюбен.

— Да се биеш, ако трябва, за момиче ли искаш да кажеш? — прошепна Мира многозначително.

Той ѝ отговори също толкова тихо, като отново протегна ръце към нея първо, за да вземе кошницата и да я остави на земята, и после, за да я притегли към себе си.

— Точно така. Ако трябва.

Най-накрая се случи — контактът, от който така свенливо се бе отдръпнала преди малко, но от който сега нямаше толкова глупаво да се откаже. В следващата минута той я обгърна с ръце и устните им изведнъж се сляха в тишината на благоуханния късен следобед.

Топлите му устни се притиснаха към нейните и тя с удивление усети, че всичко бе много по-различно, отколкото с другия норвежец, който насила мачкаше устните ѝ. Този бе нежен, мил, спокоен. Това беше нежен контакт, който едно уязвимо човешко същество осъществяваше с друго. На Мира ѝ стана така приятно и толкова се увлече, че дори не протестира, когато той вдигна едната си ръка и подпря с нея главата ѝ така, че стана още по-трудно да се измъкне.

Тя само простена с тих, но ясно доловим стон, който се надигна някъде от дълбините на самата ѝ същност, и сякаш насърчен от това, викингът започна още по-страстно да я целува.

Той се мъчеше да разтвори устните ѝ, като че ли по някакъв начин се опитваше да я погълне. Един или два пъти тя почувства как езикът му изкусно очертава отвора на устните ѝ, сякаш искаше същия прием, който предлагаше.

Позволи му всичко това, без да се колебае, Но когато изведнъж усети тежестта му да я притиска надолу и се озова върху легло от трева, в нея се надигна един глас, изпълнен с предчувствия.

— Спри, моля те! — изплака тя, като буташе нагоре гърдите му.
— Не мога да дишам. Остави ме да помисля. Остави ме да дишам.

Той се вцепени. След това започна да се надига, като все още изглеждаше замаян и изпълнен с възторг от трескавата обмяна на чувства, за което вероятно говореше и нейният вид.

— Нараних ли те? — промълви уплашено Брандър.

Тя вдигна поглед към сините му очи и отново видя същата нежност.

— Не Ни най-малко. Просто ние... не трябва да правим това, Брандър. Трябва да ти кажа „не“, докато все още имам воля да го направя. Разбираш ли.

Той не отговори. След няколко секунди кимна унило.

— Ти не искаш това, нали?

Нараненият поглед в очите му я прониза.

— Боже, господи! Разбира се, че искам! Чувствам се толкова близо до небесата, както никога няма да бъда.

Той леко се усмихна, явно доволен от отговора.

— Можеш ли отново да мислиш и да дишаш? — подразни я той.

Мира свенливо се засмя.

— Да. Просто ти трябва да ме разбереш. Няма да бъда полезна и за двамата, ако ме опозориш, нали.

— Предполагам.

— Разбира се, че няма. Особено ако ми е съдено да се озова в леглото на Наял Мак Куган... О, Боже, помогни ми! Самата мисъл ме кара да умра! — Тя изведнъж се задави и накрая отстъпи пред напора на сълзите, които постоянно пълнеха очите ѝ с кратки прекъсвания, откакто се бе противопоставила на баща си.

— Тогава остани тук, при нас — покани я той, като пренесе тежестта си на лявата ръка и с ръкава на дясната избърса сълзите ѝ.

Тя вдигна ръце нагоре, хвана пръстите му и ги поднесе към устните си. Затвори очи и ги целуна с признателност.

— Скъпият той! Ти си истински светец, щом ми правиш това предложение. Но аз не мога да го приема, защото те ще дойдат да ме търсят и заедно с мен ще открият и вас. И мистър Мак Куган ще доведе тук всички войници, които може да събере, и ще ни направят на пух и прах!

— Значи той още не знае, че сме тук?

— Света Богородице, не! За нищо на света не бих му казала за теб. Всъщност никой не знае освен мен и сестрите ми. Мак Куган дойде на обяд във форта и не посмяхме да говорим за вас.

— Но сега го няма, нали?

— Не. Надявам се, че си е отишъл за няколко дни.

— Тогава можеш спокойно да се върнеш там и да им кажеш. Разкажи на Киарда Мак Айл за кръвната ни връзка с нея и останалите от семейството ѝ.

В отговор Мира само вдигна умоляващ поглед и се взря в него изпитателно.

— Не, Брандър. Зная, че така искаш, но аз наистина мисля, че това е неразумно.

Думите ѝ силно го обезпокоиха, но не се издаде пред нея.

— Но защо?

— Защото рано или късно, независимо от това дали нашето племе ще приеме или не, Мак Куган ще научи за вас. И тогава нищо няма да спре желанието му да ви унищожи.

— Но моите родственици са наполовина ирландци, тоест наполовина негови сънародници.

Тя поклати глава.

— Трудно е да се предскаже доколко това може да му повлияе.

— Но как можем да сме сигурни, преди да сме опитали, Мира. Не можем да предвидим какво ще направят твоите родственици, преди да сме им казали. Те ще разберат, че това не е обикновен лагер на викинги, а също и на ирландци, които търсят роднините на майка си. Наистина ли мислиш, че е най-добре да рискуваме и някой от тях случайно да попадне на лагера?

Погледът ѝ стана толкова напрегнат, че помрачи щастливите мигове, които бяха преживели.

— Не. Мисля, че е най-добре веднага да си тръгнете оттук и ако искаш, да ме вземеш със себе си.

Думите ѝ го потресоха.

— Не говориш сериозно. Ние се познаваме само от няколко часа. Как е възможно да искаш да тръгнеш с мен и да оставиш всичко зад гърба си?

— Как е възможно да искам да остана и да те видя заклан, теб и твоите хора?

Той я погледна тъжно и с разбиране, и напълно се отдръпна от нея.

„Не ме прегръща повече, защото иска да се дистанцира, за да продължи с претенциите си“ — помисли си тя. Но този негов жест засегна някаква крехка част от нея и дълбоко в себе си тя се почувства като попарена и изоставена, сякаш я беше бутнал долу в морето. Той се претърколи назад и седна, като прегърна колене и ги притисна към гърдите си.

— И къде другаде ще ни посъветваш да отидем? Кое друго кралство ще бъде по-склонно да ни приеме от това, където все още живеят роднините на майка ми?

Никое, разбира се. Това беше очевидно и нямаше нужда да отговаря.

— Значи по-скоро бихте загинали тук, на този бряг, отколкото да се върнете в Туле и да живеете там без земя? — попита след малко тя, вече смирено.

Той кимна утвърдително.

— Да. За нас би било позор да се върнем, а норвежците смятат, че винаги е по-добре да умреш, отколкото да се опозориш.

— Но вие сте наполовина ирландци.

— И това ще има значение само ако останем в Ерин. А сега, има ли във вашия род жена на име Киарда Мак Айл или не? — попита той студено.

Мира кимна. Ако той беше някой друг, тя със сигурност щеше да се ядоса от тази внезапна грубост. Но след като бе опитала топлината и ласките му, тя разбра, че не иска повече нищо друго, освен да си възвърне благосклонността му, без значение какво искаше в замяна.

— Тогава — каза той, като пхна ръка под препаската си на кръста и извади голяма сребърна брошка, — дай й, моля те, това от мен. Ще го направиш ли? Тя беше на майка ми и носи емблемата на тяхното семейство. Искях да ти я дам още сутринта, но ти бе толкова уплашена, че нямаше да издържиш едно пътешествие до лагера.

Мира разтвори ръка и той постави брошката върху дланта ѝ. След това нежно затвори пръстите ѝ.

— И кажи, моля те, на вашите хора, че ще дойдем при вас със злато и други богатства, ако се съгласят да се срещнем.

— Ще кажа — съгласи се тя, като най-накрая разбра, че под красивата външност туптеше сърцето на един много решителен и упорит мъж. Тя си помисли, че само това бе достатъчно доказателство, че е наполовина ирландец. Сега оставаше само да се постарее да убеди хората от племето. И след това, Господ да ѝ е на помощ, идваше Наял Мак Куган!

ГЛАВА 4

Тъй като не бе в състояние веднага да се прибере вкъщи, защото щяха да я накарат да напише писмото до Мак Куган, Мира потърси Киарда Мак Айл. Тя вече бе в твърде напреднала възраст. Живееше в собствена къща вътре във форта. Когато Мира прекрачи прага, видя, че Киарда не беше сама. Около огромния стан, поставен близо до огнището, работеха още две жени от племето и Мира бе принудена да покаже с поглед на по-възрастната, че ѝ се налага да поговори с Киарда насаме.

Киарда се извини на двете жени и отиде при нея със загрижен вид.

— Какво има, дете? Нещо свързано с мистър Мак Куган ли? — попита тя с приглушен глас.

Девојката поклати отрицателно глава. Останала без сили от превратностите на този ден, тя не можеше веднага да обясни причината за посещението си. Вместо това извади от кошницата на рамото си брошката, която Брандър ѝ беше дал. След това я обърна откъм гравираната страна и я подаде на старицата.

Киарда я взе и присви очи, за да я разгледа на светлината, която влизаше през вратата.

— Боже Господи! Къде намери това? — попита тя, без да повишава глас. — От години не съм носила такива брошки. Мислех, че повечето от тях са се изгубили, когато фортът бе опожарен от викингите.

— Не съм я намерила. Дадох ми я — прошепна Мира в отговор.

Киарда сбърчи вежди и я погледна. Явно мислеше, че Мира все още е объркана от сцената с Наял.

— Кой ти я даде?

Спогледаха се — и двете жертви на най-трудното за изричане от всички престъпления. В този момент Мира разбра, че тайната ѝ вече не е само нейна. Независимо дали искаше или не, положението бе много по-сложно от едно тайно ухажване между нея и водача на

викингите. Киарда трябваше да знае. Ако изобщо беше възможно да проявят някакъв акт на милосърдие към чуждоземците, то щеше да стане благодарение на нейните показания. Като осъзна това, Мира положи всички усилия, за да проговори.

— Един норс.

Старата жена грабна ръката ѝ и лицето ѝ пребледня от тревога.

— Боже мили! Момиче! Да не са те хванали пак?

— Не. Бъди спокойна. Нищо лошо не ми се е случило. Кълна ти се.

В изненадата си тя повиши глас.

— Нищо лошо в ръцете на един норс?

— Не и когато е син на твоята братовчедка Елана.

Киарда просто беше потресена от отговора.

— О, богове! Нима това е възможно!

Мира я погледна умоляващо.

— Страхувам се, че ти трябва да решиш. На мене ми казаха, че тази брошка е на Елана.

Макар че обикновено Киарда се държеше стоически, този път тя се задъхна и като отвори ръката си, започна да разглежда герба върху брошката. Притисна с ръка стомаха си, сякаш я прободеше силна болка, и се отпусна върху една скамейка на няколко стъпки от нея.

— Ще продължим да тъчем по-късно — обърна се тя към жените на стана с неестествен и официален тон. — Мира, аз също искам да ми отделиш няколко минути насаме.

Като хвърлиха намръщени и едновременно любопитни и подозрителни погледи към Мира, жените прекъснаха работата си и една след друга бавно излязоха от къщата.

— Благодаря ви и на двете за помощта — каза след тях Киарда с лека усмивка върху устните.

След това, когато се убеди, че са достатъчно далеч от къщата, отново се обърна към Мира.

— Това ти го е дал един викинг? Сигурна ли си? — попита тя много сериозно.

Ясно бе, че ако Мира не успееше да я убеди, че това е истина, тя щеше да го приеме за ужасна шега.

— Кълна се във всички звезди.

Старата жена запази мълчание за известно време, като че ли се нуждаеше от повече време, за да схване нейното твърдение.

— И къде е този норс? Как се запозна с него?

— В един лагер на брега заедно с хората си. Той е скрит от високите скали на юг — избърбори Мира с едва доловим глас. — Открих го със сестрите си точно преди обяд. Но ти... ти не бива да казваш...

— Не бива какво? — попита Киарда с негодувание, ядосана от това, че момиче, което бе по-младо с цели двадесет години от нея, си позволява да ѝ дава указания какво да прави.

— Моля те, не казвай това на никого от племето, освен ако не възнамеряваш да им съобщиш, че са потомци на твоята братовчедка Елана — смело добави Мира на един дъх.

Киарда я изглежда така, сякаш се канеше да я накаже за нахалството ѝ, като ѝ зашие устата. Вместо това обаче я изненада, като в отговор поклати глава и се усмихна от удивление.

— О, небеса! С какво те е омагьосал този чужденец, та ми говориш по такъв начин?

— С нищо — заяви Мира, като направи всичко възможно да не покаже с нещо, че е влюбена до уши в Брандър. — Просто трябва да имаме предвид, че е наполовина ерс, преди някоя от нас да направи нещо, което да го постави в опасност. Искам да кажа, че те желаят само да се заселят тук. Изглежда, че лагерът им е на брега повече от седмица и сигурно досега щяха да са ни нападнали, ако имаха такова намерение, така че...

— Само не ми обяснявай на мен за техните лагери! Прекалено дълго време съм прекарала в такъв лагер, за да ме убеждаваш, че могат да бъдат нещо друго, освен база за яростни атаки.

— Но той ти е наполовина роднина, Киарда!

— Така твърди той.

— И то съвсем убедително.

— А прилича ли на ерс? — отвърна на удара ѝ Киарда, сякаш предварително знаеше, че момичето няма какво да каже срещу това.

Мира сведе стеснително поглед за миг.

— Ами, не. Но говори като ерс. Отлично говори езика ни, и то в нашия ритъм, сякаш го е научил някой от нас.

Тъй като почувства, че вече не може да спре, тя отиде при домакинята и приклепна на коляно до нея.

— Защо не дойдеш да го послушаш, преди да сме казали за тяхното присъствие и за желанието им да се заселят тук? — попита девойката, но думите ѝ прозвучаха по-скоро като увещание, отколкото като молба.

— Да отидем само ние двете в лагер на викинги? Ти си полудяла! Онзи случай с онова животно преди няколко лета на нищо ли не те научи?

Мира леко се усмихна, за да ѝ вдъхне увереност.

— О, никакво зло няма да ни сполети. Техният началник ще се погрижи за това. Два пъти се срещнах с него и мога да твърдя, че помил човек никога не съм познавала.

Киарда сви устни, все още твърде скептично настроена към това твърдение.

— Хм... тогава го покани да дойде тук — отговори тя след няколко секунди и в очите ѝ пламна желание за мъст. — Кажу му да дойде сам и без оръжие на вратата на форта тази вечер след мръкване и може би ще говоря с него.

— Аз... не съм сигурна дали ще се съгласи. Може да се окаже твърде опасно за него, нали разбираш.

Киарда решително се изправи на крака.

— Длъжен е да дойде, ако има такива добри намерения и ако иска да свидетелствам в негова полза.

Без да каже и дума повече, тя остави брошката на скамейката, заобиколи момичето, което бе все още на колене, и продължи да тъче.

Това бе всичко. Мира достатъчно добре познаваше Киарда, за да разбере, че това е окончателното ѝ решение. Въпреки че бе останала много крехка и се бе изгърбила от възрастта, старата жена бе точно толкова непоколебима в изявленията си, колкото всеки един от по-възрастните мъже в племето. Мира осъзна, че всъщност щеше да постигне по-голям успех, ако се бе опитала да въздейства върху ината на баща си.

Със Киарда просто бе по-различно. Макар и да изглеждаше всеки ден приятна и внимателна, страданията, които бе преживяла в ръцете на норските си поробители, бяха закалили характера ѝ като камък. Тя със сигурност имаше сърце. Но то бе ожесточено и

предпазливо, и не се отваряше за друго сърце без молба и доказана причина. Мира призна пред себе си, че за трети път през този ужасно тежък ден се бе сблъскала с желязната воля на човек, комуто, изглежда, бе отсъдено да изиграе решаваща роля при определянето на нейната все още нерешена съдба.

Тя бе въввлечена в една игра на шах и се бе оказала в позицията на пешка, поставена между плановете на баща ѝ за нея, променливите чувства на Киарда към чужденците и собствената ѝ, засилваща се любов към Брандър. И тя се молеше с цялото си сърце да не стане накрая така, че и нея като пешката да я вземе един от конете на царя.

Когато стигна до високото плато, брат Лон О'Фейл дръпна юздите и спря коня. Той видя стария си дом, който бе съвсем наблизо, на север от платото. Винаги се наслаждаваше на гледката на форта, разположен на брега на едно окъпано от слънцето скалисто заливче и скрит от погледа на преминаващите край него моряци от един скалист нос на изток. Обичаше това място, въпреки че в него изобилстваха злините на светския живот. То дори му се стори, да го опази Бог, още по-тихо и спокойно от манастира, където живееше сега.

Това не трябваше да го учудва. В края на краищата истинският му дом бе тук, където се бе родил и израснал и където бе прекарал първите седемнадесет години от своя живот. И когато зърна дима от огнищата, където хората от неговия род в момента приготвяха вечерята, в една част от него се надигна силен копнеж да се върне и никога вече да не го напуска.

Наближаваше време за вечеря и устата му се напълни със слюнка при мисълта отново да му сервират ястие с месо и зеленчуци. В манастира бе строго забранено да се яде месо от четириноги животни и както всички останали закони на църквата, Лон изпълняваше и този, без да се оплаква. Но тук, в дома на скъпите си родители, като почетен гост на чичовци, лели и братовчеди, той знаеше, че може да си хапне от всичко безнаказано. Можеше да разговаря надълго и нашироко с родствениците си на всякакви теми и през това време да се наслаждава на напълно заслужената почивка от безкрайната си писарска работа.

Това просто селище от купчина хижи със сламени покриви беше нещо като рай. И той беше безкрайно благодарен на абата, че му разреши да прекара нощта тук, а не го задължи да пътува обратно в

тъмнината. Това означаваше, че всъщност щеше да си позволи лукса да спи през цялата нощ. Нямаше да го будят да става, както обикновено, в два часа призори за нощните служби и псалмите. Какво блаженство! Какъв абсолютен отдих! Но независимо от това, че настроението му продължаваше да се повишава в очакване на всичко това, той изведнъж видя с крайчеца на окото как някой се прокрадва долу на брега, и вниманието му веднага се насочи натам.

Подкара коня си малко нататък, за да вижда по-добре пешеходеца. Беше момиче. Това се разбираше от пръв поглед. Туниката ѝ и яркият цвят на наметалото показваха, че най-вероятно момичето е член на племето. Когато тя започна да се приближава обаче, ръбът на скалата му попречи да вижда. Накрая се наложи да слезе от коня и да отиде пеша до ръба на платото, за да види коя е тя.

Когато разстоянието намаля, разбра, че това бе Мира, най-голямото дете на Сайлърс Мак Игън. Позна я по леката походка и червеникавата ѝ коса, в която играеха лъчите на късното следобедно слънце.

На рамото си носеше кошница и се движеше с някаква странна предпазливост към едно уединено място в основата на скалата, на която стоеше Лон. Той не можа да се въздържи да не се присмее над себе си. Винаги бе харесвал много Мира, въпреки че тя бе няколко години по-малка от него. Момичето имаше приятен и общителен характер, и с постоянната си усмивка винаги предразполагаше момчетата. Разбираше от шеги и проявяваше почтителен интерес към църквата и нейните учения, разговорите с нея му доставяха истинско удоволствие. А и напоследък бе станала един вид знаменитост. Навсякъде се носеха слухове, че Наял Мак Куган, предводителят на кралската армия, е влюбен в нея и възнамерява да ѝ направи предложение за женитба в най-скоро време.

— Мира — повика я той от коня, когато тя се приближи повече.
— Мира, аз съм — извика отново, сигурен, че ще познае монашеските му дрехи дори и отдалеч и няма да се страхува да отговори.

Тя обаче сякаш не чуваше. Крясъкът на чайките над тях заедно с шума от внезапния вятър от север, изглежда, поглъщаха думите му. Разбра, че за да привлече вниманието ѝ, ще трябва да се спусне по безопасния склон на скалата.

Не можеше да си представи защо тя ще ходи по брега по това време и съвсем естествено бе, че любопитството му се засили. Като вдигна полите на дългото си до глезените расо, той слезе на стъпаловидния склон, който водеше към брега, и се спусна след нея. Църквата забраняваше такива лични срещи на монаси с представители на другия пол, но навярно и за нея не бе безопасно да се отдалечава толкова много съвсем сама и Лон реши, че е длъжен да я предупреди.

Когато стигна до половината на склона обаче, той застина на място от това, което видя. Тя отиваше направо в един лагер на викинги. А още по-невероятното бе, че един висок норс с меч и нож се отдели от групата свои сънародници, които явно предвождаше, и излезе напред, за да я посрещне.

— О небеса! — възкликна Лон полугласно и в същия миг приклекна, за да остане незабелязан. Сърцето му заби силно от ужас. Той беше само един духовник и нямаше оръжие. Знаеше, че ако тези чужденци нападнат сънародничката му, няма да може да направи абсолютно нищо, за да ги спре.

Питаше се как може Мира да е толкова глупава. Как бе възможно да е живяла на този бряг близо две десетилетия и да не е разбрала колко опасни могат да бъдат такива нападатели.

Но за най-голямо негово удивление, от всичко, което ставаше пред очите му, той разбра, че момичето не само не се страхува от този мъж, но вече явно бе разговаряла и преди с него. Всъщност голямото светлокосо чудовище бе вече при нея и я прегърна през раменете с едната си ръка.

Поразен от всичко това, Лен се отказа от усилията си да стои приклекнал. Като се задъхваше от ужас, той се строполи на земята. Любопитството му обаче надделя и само след секунда отново коленичи и се наведе напред, за да продължи наблюдението си.

Защо бе толкова глупава? Малката Мира, винаги толкова здравомислеща! Винаги ѝ поверяваха да гледа по-малките си братя и сестри, а също и братовчедите. Какво бе станало, за Бога, със здравия и разум?

Като видя как накрая норвежецът отстъпи малко настрана от нея и се наведе да целуне на раздяла ръката и, Лон стигна до единственото заключение, че Мира е изгубила здравия си разум в лазурния поглед на този тулски главатар.

Наистина се разделиха, защото минута по-късно девойката тръгна обратно към къщи. На свой ред Лон се покатери обратно на върха, за да не стане така, че момичето да го види, ако се обърне да махне с ръка за сбогом.

Силно развълнуван, Лон се втурна към коня си и бързо го яхна. Сега знаеше, че трябва да върви след Мира, да я настигне и да ѝ предложи да я върне обратно във форта. Ако останалите от племето все още не знаеха за съществуването на този лагер, той трябваше да поговори насаме с нея, за да я убеди да им каже за тях. По време на петгодишната си служба на Църквата Лон бе научил поне едно много важна истина — след виното уединението най-добре предразполага към изповед.

В следващите минути Мира бързо крачеше по пътя си долу по брега, а Лон продължи в тръс по тревата от лявата ѝ страна. През цялото време внимаваше да не излезе пред нея, където можеше да го види, и поддържаше достатъчно голяма дистанция, за да се не чуват ударите от копитата на коня.

Бе сигурен, че момичето ще тръгне по тревата, щом стигне скалистата ивица на няколко крачки пред нея. И тогава щеше да ѝ пресече пътя.

— Мира — отново извика той, когато само след няколко секунди предвижданията му се сбъднаха и той се измъкна зад гърба ѝ.

Тя наистина не бе чула копитата на коня и силно се стресна, когато се обърна с лице към него.

— Брат Лон! — възкликна тя, като извиси глас. — Какво... Какво правиш тук?

Настигна я и спря коня. После се обърна към нея с вид на дълбоко засегнат човек.

— Май не се радваш, че ме виждаш.

Тя продължаваше да го гледа стреснато. Беше се изчервила от смущение, но не само защото виждаше монах. В погледа ѝ се четеше страхът на човек, чиято най-дълбока и съкровена тайна току-що е била разкрита. Лон разбра, че му предстои битка.

— О, да, разбира се, че се радвам. Както винаги. Но ти така ме стресна.

Лон погледна кошницата ѝ и се намръщи.

— Раци ли търсиш по това време?

Бузите ѝ отново поруменяха и тя също се загледа в кошницата.

— Не, за съжаление. Брияна я изпусна днес от високата скала, докато беряхме ягоди, и майка ми ме изпрати да я прибера.

Докато каза това, тя успя да се съвземе и отново вдигна глава. В края на краищата това бе самата истина.

„Лъже!“ — силно се възмути Лон вътрешно, но не го показва. Досега никой от неговите енориаши не го бе лъгал.

— Не знаеш ли, че е опасно за едно момиче да излиза само толкова далеч от форта? — скара ѝ се той.

— Да, предполагам — съгласи се тя. — Но наистина родителите ми ме изпратиха.

Това вероятно бе последната възможност да надникне в нея, докато бяха сами, и Лон се хвана за нея.

— Кажи ми тогава, какво, по дяволите, беше всичко това там, на брега?

За негово разочарование обаче тя само потрепери. Мира бе прехапала долната си устна и имаше ужасно напрегнат вид. Явно бе, че дълбоко в себе си е убедена, че има право да запази тайната си.

— Добре тогава. Качи се зад мен — примири се Лон, като извади десния си крак от стремето на коня и ѝ подаде ръка за помощ.

За негово облекчение момичето веднага се съгласи. Тя стисна с малките си пръсти ръката му, погледна го в очите и се настани зад него заедно с празната си кошница. След това обви ръце около кръста му, за да не падне, и го уведоми, че може да тръгва.

— Брат ти, Блар, бе тук днес — отбеляза тя, когато жребецът отново премина в тръс.

Не беше сигурна, че това бе някаква новина за монаха, защото се говореше, че той редовно се вижда с брат си и Наял. Тя обаче реши, че този факт придобива особено значение сега, когато изобщо не бе сигурна дали монахът е видял норвежкия лагер.

— Така ли? — попита Лон, като вложи в гласа си достатъчно учтива, според него, нотка на любопитство.

Въпреки че те никога не го показваха, между него и брат му винаги бе съществувало съперничество и сега Лон настръхна при мисълта, че посещението на Блар може да омаловажи неговото.

— Е, досега сигурно си е отишъл. Нали познаваш Наял — ще се приберат обратно в бърлогата си, където и да е тя, още преди полунощ.

Радвам се, че видях Блар — каза тя оживено.

— А какво ще кажеш за Наял? На него също ли се радваш? — отвърна ѝ Лон и многозначителността на думите му накара Мира да потрепери.

Той знаеше! Той я беше видял да говори с Брандър, каза си тя. „Не, не е възможно“ — бързо се възпротиви една друга част от съзнанието ѝ. Даде си сметка, че духовниците не използват такива начини да заблуждават и да поставят в клопка своите енориаши. Монахът просто искаше да знае това, за което всеки друг на негово място би попитал, при положение че Мак Куган държеше да изложи на показ пред всички своята любов към нея.

— О, да. Разбира се — промълви тя.

— Мира, знаеш, че аз съм готов да изслушам изповедта на сърцето ти така, сякаш говориш на Божия отец. Вместо пред свещеник би могла спокойно да се изповядаш пред мен, както правеше по-рано — добави той, като не може да избегне нотката на тъга в гласа си.

Мира също усети тъгата, която падаше между тях тихо, като сняг, който бавно се сипе върху есенните полета. Това усещане я прониза право в сърцето. Лон сигурно щеше да я разбере, ако му кажеше. Той беше монах, носеше божията любов в сърцето си. На кого друг да изповяда тайната си любов, ако не на него. Въпреки това нещо я спираше. Колкото и да се нуждаеше душата ѝ от облекчението на такава изповед, Лон бе твърде близък с Наял и неговите хора, за да рискува.

Едно време можеше да каже на монаха всичко, което я засягаше, да сподели всеки страх или угризение. Доскоро чувстваше, че даже може да сподели с родствениците си всяка своя мисъл. Но сега проумя, че за нейно съжаление това време беше безвъзвратно отлетяло.

В края на краищата точно това означаваше да пораснеш и да станеш голям човек — да се откъснеш от своя род, да отвориш съзнанието си и да приемеш името и начина на живот на рода на бъдещия си съпруг. И ако тази болка наистина бе признак на съзряването, тя вече знаеше, че със сигурност се намира върху наковалнята.

— Монахът! — възкликнаха няколко деца от племето, когато след няколко минути Лон и Мира стигнаха до дървената врата на форта. — Вървете да кажете на големите, че брат Лон е тук.

Малката група от деца, които ги бяха забелязали, за секунди прерасна в тълпа от мъже и жени. И преди Лон да слезе от коня и да отвори вратата на форта, един от старейшините на племето вече го въвеждаше в крепостта.

По време на краткия си престой, както винаги, Лон щеше да предложи на възрастните светото причастие, да влезе в ролята на изповедник и да обсъди новините, които бяха стигнали до манастира през последните две седмици. Изглежда, че неговите родственици го обожаваха и за тези прости неща. Те помогнаха на него и на Мира да слязат от коня и всички му се поклониха. Заради начетеността, която църквата изискваше от него, хората го бяха превърнали в идол.

Това възхваляване обаче продължи много кратко време. Само след няколко минути баща му излезе от семейната хижа и силно извика:

— Лони, момчето ми!

Това унижително обръщение веднага върна Лон към момчешката му същност. Той обаче едва ли можеше да се разсърди на стария си баща, който накуцваше от болка. Докато за всички останали той можеше да бъде свят монах и брат, за родителите си завинаги щеше да остане най-малкото дете, тяхното момче Лони, и затова нямаше никакъв смисъл да протестира.

— О, Лони, Лони! — присъедини се и майка му, когато излезе забързана от малкото им жилище и догони болния му баща. — Блар беше тук днес, заедно с мистър Мак Куган. Само за малко го изпусна.

Като се престори, че е силно огорчен от новината, Лон се наведе да оправи расото си, което се бе усукало около краката му след дългата и изморителна езда.

— Да. Същото ми каза и Мира.

Минута по-късно той вдигна глава, за да отвърне на лъчезарната усмивка на майка си. Това не бе нейната обичайна усмивка, а официалната, пълна със самодоволство усмивка, която тя пазеше за публични изяви като тази. Гордееше се със своите синове — Блар, нейният войник, втори по ранг предводител на кралската армия, и Лон, нейният учен и почитан духовник. Те бяха съвсем различни, но за нея, която ги бе родила от една утроба, завинаги щяха да останат една плът.

— Пристигаш точно навреме за вечеря — продължи тя, като отиде при него и обви ръка около кръста му. — Ела да вечеряш —

настоя та, като го дърпаше към хижата.

Нямаше нужда повече да го увещават. Миризмата на пържен бекон и говеждо, която излизаше отвътре, беше достатъчно убедителна, за да го накара да влезе, след като цял месец бе карал само на извара и боб. Той спря само за да прегърне с другата си ръка Мира, и я поведе към масата.

— Ела с нас — прошепна ѝ той, като застана начело на бързо оформилата се процесия към хижата. След всичко, което се бе случило, нямаше намерение да позволи на това малко и потайно момиче да се измъкне от него и да се скрие в тълпата съплеменници. Искаше да я наблюдава внимателно, но деликатно, в присъствието на хора, които може би знаеха, а може би и не знаеха за заплахата, която се спотайваше на техния бряг.

Мира се опита да се противопостави. Измърмори нещо за това, че едва ли на масата ще има повече места, отколкото за членовете на семейството, но въпреки това Лон не я пускаше.

Истината бе, че всеки друг от племето би дал всичко, за да седне на масата до този почитан учен човек. Затова Мира усети, че веднъж отблъснала предводителя на армията, ако направи същото и с многообичания монах, родствениците ѝ сигурно щяха да я пребият с камъни.

Наведоха глави, за да влязат в малката хижа. Монахът все още стискаше, учудващо силно за него, туниката ѝ и затова на Мира не ѝ остана нищо друго, освен да седне на масата до него.

Тайно наблюдаваше Лон, като се чувстваше не толкова щастлива от неговата близост, колкото притеснена от това, че я държи на прицел с крайчеца на окото си. Припомни си, че някога бе обикновен млад човек. Спомни си как преди пет години тръгна за манастира като послушник и сега се чудеше какво е станало с онзи красив момък. Той си бе отишъл, заедно с гъстата му някога коса. Строгийт режим, който абатът изискваше от монасите да спазват от зори до мрак, малко по малко го бе очукал. Беше почернял и задебелял от безкрайната изнурителна работа на полето, където отглеждаха зеленчуци не само за братята от манастира, но и за повечето бедни в кралството.

Мира огледа крадешком изгорялата му от слънцето тонзура. Винаги бе смятала за позорно в свят, в който мъжете толкова бързо започваха да оплешивяват, църквата да изисква от най-благочестивите

да си бръснат главите, докато са още млади. Без съмнение тази заповед е била издадена от някой озлобен и плешив по природа архиепископ, заядливо отбеляза за себе си тя, като се укори за непочтителността си още докато си мислеше за това.

А очите на Лон все още не бяха изгубили чара си. Те бяха тъмни и одухотворени. Понякога даже изненадваха с момчешките си искрици. Но колкото и да бяха нежни и хубави, вероятно никога не бяха блестели от любов към някое момиче. Монахът бе дал обет още твърде млад, за да е изпитвал някога плътски желания към жена. Той просто нямаше усет за тези неща, за разлика от Мира, която в присъствието на всеки мъж, когото познаваше, изпитваше това, често объркващо, съзнание за мъжкия пол, противопоставено на собственото ѝ усещане за жена.

Колкото ѝ да бе странно, навярно именно по тази причина досега ѝ бе толкова лесно да му се доверява. Благодарение на разбиранията си той можеше да се издигне над нещо толкова първично като пола. Не бързаше да прецени нещата, като ги омаловажи, както правеха обикновените миряни.

Този път обаче Мира бе сигурна, че ще го направи. Тя не можеше да очаква от него да си затвори очите пред изкушението, независимо дали то идваше от страна на чуждоземци или на езичници, а Брандър, благодарение на норската си кръв, бе за него и двете.

— Какво изписваш сега, братко? — с голям интерес попита един от по-възрастните мъже от племето, когато майката на Лон постави пред всеки порция ядене.

— Първо да кажем благодарствена молитва за тази щедрост — отговори Лон с премерена строгост в гласа си.

— Да, разбира се. Моля за извинение — отговори мъжът, като се изчерви, а после всички наведоха глави в почтително очакване на думите на светия гост.

Както винаги, той изпадна в истинско красноречие. И въпреки че молитвата представляваше едно настоятелно искане да се отстоява безопасността на племето, трябваше да се отбележи, че тя бе снизходително кратка.

Само миг след това обаче Мира разбра, че от тази обиграност се нуждаеше не друг, а той самият. Като видя как добрият монах загреба

от подноса със свинско пред него, сякаш не бе ял цяла седмица, тя прехапа устни, за да не се засмее на глас.

Лон успя някак си да сдъвче и да преглътне първата огромна хапка месо.

— Сега изписвам „Благословения потомък на нашия Спасител, малкия Христос“ — каза той, като най-накрая отговори на поставения му въпрос. — Ще го осветя с червен кърмъз и син адски камък.

Синьото мастило беше най-скъпо по това време и естествено присъстващите ахнаха от удивление.

— Каква възхитителна работа! — обади се някъде от дъното на хижата една братовчедка на Мира и останалите се съгласиха с благоговение.

Лон се усмихна и също кимна. Въпреки че безкрайните часове на изписване буква по буква, от което го болеше вратът и му се замъгляваха очите, му бяха показали, че този свещен акт не е нищо друго освен досада, той не сметна за уместно да изрази несъгласието си. Миряните, които в по-голямата си част не знаеха латински, разчитаха единствено на цветното изписване на букви и шарки, за да добият някаква представа за съдържанието на светите писания. Затова той знаеше, че трябва да остане техен безропотен служител в това отношение.

Как изобщо можеше да им признае, че докато преписваше свещения текст, основната мисъл, която занимаваше съзнанието му, бе да изяде телешката кожа, върху която пишеше. Е, не самите листове, поправи се мислено той, а крехкото месо, останало след одирането на кожата. За изписването на последното евангелие, където беше помогнал и той, се бе наложило да заколят близо двеста телета. Цели сто осемдесет и пет трупа сочно говеждо, и по силата на най-жестокия указ нито едно късче от това месо не стигна до манастирската трапеза. То бе раздадено на бедните, както, изглежда, се случваше с всичко ценно в манастира сега.

„Но какво ми става?“ — упрекна се мислено той. Да откаже едно охолно ядене от време на време на тези осиротели клетници, които живееха в мръсотия в схлупените си хижи и ходеха облечени в дрипи? Да не би да е откачил от безкрайните дни и нощи на себеотрицание, в което се състоеше святата участ на един брат? Не го ли задоволяваше

вече яденето, което от време на време си позволяваше тук, сред племето?

„Сигурно не“ — осъзна той, като си спомни какво задоволство изпита от силните си ръце, когато преди малко въведе Мира в къщата. Държа се прекалено грубо с нея и избърза, когато със закоравялата си от работата ръка хвана леката ѝ дреха и я изви около нежното ѝ тяло. За нищо на света не искаше да стане един от онези самодоволни монаси, на които им доставяше огромно удоволствие да раздават покаяние чрез камшика по неизменната заповед на абата.

Едно беше да жадуваш за месо, с което си бил захранван от мига, в който си проходил, и съвсем друго, когато ставаше дума за плътта на неговите нещастни себеподобни.

В края на краищата той не притежаваше нито Мира, нито която и да е друга жена от рода. В качеството си на низш духовник дори не бе упълномощен да диктува на хората какво да правят. Ако те действително желаеха да търпят присъствието на норските заселници толкова близо до себе си, то съвсем не бе негова работа да им казва, че грешат.

Но факт беше, че и абсолютно никой още не бе споменал каквото и да е за викингите. И това само по себе си потвърждаваше подозрението му, че неговите родственици просто не знаеха за тях. Единствено Мира знаеше, но каквито и да бяха съображенията ѝ, той, изглежда, нямаше да успее да я накара да ги признае.

По време на обяда очите му непрекъснато я питаха дали те представляват заплаха. Изглежда, че нямаше такава опасност, защото изражението ѝ остана спокойно.

Но може би тази преценка не можеше да се остави на едно влюбено момиче или на едно племе без гарнизон. Може би този въпрос трябваше да се постави пред онези, които в последна сметка щяха да защитават тези мирни жители, ако викингите решаха да нападнат, а именно Наял Мак Куган и неговите хора.

Накрая Лон взе решение да отнесе въпроса към кралската армия. Този ход му се стори най-дипломатичен.

ГЛАВА 5

Мира се нахрани почти толкова бързо, колкото и брат Лон, след което се оттегли от трапезата на семейство О'Фейл, преди да сервират сиренето и плодовете. Монахът леко я хвана за ръка, когато се наведе да извади кошницата изпод масата. Като се изправи да се сбогува, той я попита с очи дали викингите представляват непосредствена заплаха за племето. С изражението си тя му отговори отрицателно. Но като почувства, че едно допълнително обяснение би помогнало да предотврати евентуалната отбранителна атака, която Лон можеше да бъде заставен да предложи, тя се наведе към него и прошепна:

— Те са наполовина ирландци, отче. В жилите им тече от нашата собствена кръв и те искат само мир.

Тя се отдръпна от него с надеждата, че това, което бе видял, ще му помогне отчасти да разбере защо пазеше в тайна съществуването на норския лагер. Той обаче изглеждаше объркан, сякаш в края на краищата изобщо не бе забелязал викингите и намираше отговора ѝ за налудничаво неуместен. А може би бе просто удивен от нейното твърдение.

Във всеки случай Мира знаеше, че не бива да стои повече така, защото рискуваше да събуди подозрения относно характера на потайния си разговор с монаха.

— Моля те, братко, събуди ме, преди да тръгнеш утре сутринта, за да ти доверя нещо — каза тя все още шепнешком, после се обърна с лице към присъстващите и подкупващо се усмихна. — Позволете ми да се сбогувам и да отстъпя мястото си на някого от мъдрите по-възрастни, който ще разбере по-добре думите на нашия многоучен брат.

Сред старейшините, които стояха най-близо до нея, настъпи смут и се чу неловък смях. Но най-накрая избраха чичото на Мира, Треазах, като най-заслужаващ това почетно място. Веднага разчистиха тясна пътека, за да мине. Като се промъкна с рамо напред към племенницата си, той седна на мястото ѝ на скамейката и кимна в знак на одобрение

на нейната смиреност. Тя обаче знаеше, че няма да бъде така лесно да предразположи и баща си в своя полза. След като заобиколи масата, тя бавно тръгна към вратата. Мира още сега можеше да види как през скупчените глави и рамене баща ѝ хвърля свирепи погледи към нея заради проточилото се отсъствие от къщи.

Колкото и ядосан да изглеждаше обаче, изражението му далеч не бе толкова сурово, колкото при тръгването на Мак Куган. Затова си помисли, че сега е достатъчно безопасно да поговори с него. Във всеки случай това нямаше да ѝ се размине, защото той стоеше точно до вратата и срещата им бе неизбежна. Момичето затвори очи в безгласна молитва и продължи напред право към него.

Мира се молеше не толкова за милост, колкото да намери точните думи, с които чрез божията намеса да смекчи твърдостта му.

За щастие, когато стигна до него, тя вече бе измислила какво да каже.

— Сега отивам да напиша онова послание до мистър Мак Куган, татко — оживено прошепна тя, — за да го дам на брат Лон да го отнесе сутринта. Така то ще стигне най-бързо, нали?

Баща ѝ остана изненадан от нейното подчинение и като присви скептично очи, кимна с глава.

— Да — прошепна дрезгаво той, но Мира не успя да избегне силния удар отзад, докато излизаше от задимената хижа.

Като излезе на свежия въздух, тя си пое с облекчение дъх и си призна, че въпреки всичко наказанието се бе оказало леко. То я накара малко да се изчерви, докато минаваше край останалите навън родственици заради тясната хижа на О'Файл. Но то със сигурност не можеше да се сравни с болката и срама, които бе преживяла при ударите на неговата пръчка в толкова други случаи. Вече бе опознала баща си достатъчно добре и сега бе сигурна, че този единствен пристъп на ярост, този милостиво кратък изблик на гняв ще бъде последното ѝ наказание за това провинение. В края на краищата вече бяха изминали няколко часа и той бе успял да обуздае чувствата си.

Като се забърза към семейното жилище, направено от плет и измазано с глина, тя усети как облекчението изпълни цялото ѝ съзнание. Баща ѝ се бе съгласил да остави на монаха да предаде посланието до Наял и това означаваше, че съществува макар и малка надежда тя, от своя страна, да успее да убеди Лон по някаква причина

да не успее да го направи. Той безспорно проявяваше състрадание, което бе един вид себеизява на самата му монашеска същност, и това я подтикваше да му се довери. С него вероятно би имала повече късмет, отколкото с един обикновен куриер.

Но това, разбира се, щеше само да забави нещата.

Рано или късно, със или без нейното извинително писмо, Наял щеше да се върне, за да поиска ръката ѝ. Едно отлагане все пак беше по-добре от нищо. То би могло, с божията помощ, да ѝ даде достатъчно време, за да спечели сърцето на Брандър, а може би, дори да го подтикне да я открадне и да се ожени за нея, преди семейството ѝ да може да попречи.

Това вече бе чиста фантазия, осъзна тя. При спомена за неговите целувки краката ѝ олекваха, а също и разумът ѝ. Не можеше да проумее как един напълно непознат чужденец може да изпитва такива силни чувства към нея. Но след този напълно непредсказуем ден в нейния живот тя знаеше, че вече не е в състояние да проумее каквото и да било.

Нощта вече бе покрила с мрак земята. Когато влезе в тъмната семейна хижа, Мира разбра, че ще ѝ се наложи да пише на светлината на лампата. Остави кошницата до вратата и отиде до единствения източник на светлина — жарта в огнището. После взе една от подпалките, които винаги стояха до огнището, запали я от жарта и освети с нея пътя си до масата, където бяха поставени газените лампи.

Мира запали една от тях, затули я с ръка, за да не угасне, прекоси стаята и отиде до една лавица в стената, където баща ѝ държеше пергамент и мастило. Въздъхна дълбоко, измъкна навитата на руло хартия и я пхна под мишница. После със свободната си ръка взе мастилото и перото за писане и заедно с потрепващата светлина на пламъка се върна обратно до масата.

Питаше се с какъв ли цвят мастило се пише такова послание, като си спомни какво бе казал брат Лон за последния му начин на изписване на буквите. Остави всички принадлежности за писане и начумерено седна на скамейката до масата. Синьо и червено мастило за нещо толкова важно като произхода на Христос: Тогава ѝ дойде на ум, че кафявото на калта и оборския тор най-много би подходило на вкусовете на Наял Мак Куган. Но не. Доколкото знаеше, никой наоколо нямаше кафяво мастило. В обществената мастилница можеше да се

намери само въгленово черно. А това бе цветът на смъртта и на вечната празнота. Следователно това мастило също бе подходящо за случая и може би дори повече, отколкото кафявото, помисли си с болка Мира.

Разгъна една четвърт от рулото, притисна долните му краища с лакти, а в горния постави мастилницата, за да не се навие отново. После вдигна перото от мастилницата, изцеди го от излишното мастило и се приготви да започне.

Чудеше се какво да пише? Какво можеше да се каже на един толкова отвратителен човек като Наял? Колкото може по-малко, разбира се.

Мина ѝ през ума да се опита да изрази това, което се изискваше от нея да каже, в една каша от зле римувана мерена реч като собствените му стихове или пък да си представи, че пише на Брандър и да остави пламенните думи сами да потекат. Господи, каква наслада щеше да изпита! Какво не би дала, само и само сега да пишеше на красивия викинг!

Какво ли би му написала? Тя затвори очи, замисли се и замърка от удоволствие. Сигурно би му писала, че не може, даже и да иска, да престане да мисли за него; че сериозно е обмисляла въпроса и все още желае да отплава с него нанякъде, където и да е, че по-скоро би живяла, Господ да ѝ е на помощ, с бащиното проклятие, отколкото с милувките на Наял, че би могла и да умре за него, ако се наложи.

Но това сигурно бе малко преувеличено, осъзна тя, като отвори очи и преглътна с пресъхнало гърло. Може би той наистина я беше омагьосал, както бе предположила Киарда. Сърцето ѝ заби силно и тя се опита да се успокои, за да се захване с работата си.

Реши просто да напише това, което баща ѝ бе заповядал, и ядосано замахна с перото към пергаментата. Ще напише, че съжалева за поведението си и че, ако той все още желае, може да я ухажда.

Това бе всичко. Просто и ясно. Наведе глава, за да духне върху мастилото, което още не бе изсъхнало, и тихо се помоли получателят да разбере, че всяка фибра от тялото ѝ се противи на тази принуда.

— Не е ли вече достатъчно тъмно за срещата, за която говорехме? — каза изведнъж някой зад нея.

Мира скочи от уплаха и сложи ръце на гърдите си. Обърна се и видя, че Киарда е застанала на вратата.

— Да, тъмно е — отговори тя и смутено се усмихна. Не можеше да разбере защо старата жена изведнъж бе решила да се срещне с Брандър, но реши да не издребнява.

— Той се съгласи, нали? — попита Киарда с някаква категоричност в гласа си.

— О, да, при това с най-голяма благодарност — увери я Мира, като се постара да отговори със същата подкупваща учтивост, с която Брандър бе приел поканата.

— Тогава какво правиш на масата, момиче? Хайде да се измъкваме оттук, докато другите все още са заети с брат Лон.

Мира бързо сви на руло посланието си и стана от пейката.

— През подземния изход ли? — попита тя.

Киарда поклати глава отрицателно.

— Не. За нищо на света не бих позволила на един норс да научи за тях. Изходът за бягство лесно става вход за нападение, внимавай! Ще излезем през вратата и може да се върнем през тунела... когато се убедим, че чужденецът е далеч от нас.

Мира сви рамене. Остави лампата да гори, за да осветява прилежните ѝ усилия за пред баща ѝ, и излезе след старицата.

Въпреки че Киарда носеше със себе си малка факла, тя се препъваше в тъмнината и Мира избърза напред, за да я подкрепи с ръка.

— Колко сме глупави! — каза през зъби тя. — Да се влачим в тъмното като два таралежа! Ще се радвам, когато приключим с всичко това.

Забележката ѝ бе толкова загадъчна, че Мира се зачуди как да я изтълкува.

— Ами, едва ли ще ни отнеме повече от няколко минути. В края на краищата и двете ни е страх дълго да стоим навън. Сигурна съм, че той ще ти хареса.

— Недей да бъдеш толкова сигурна — троснато отговори Киарда, като започна да накуцва, сякаш си бе навехнала глезена, когато се спъна преди малко.

— Но той е мил и любезен. Кълна се — заяви Мира, твърдо решена да не отстъпва по този въпрос. — Днес се срещнах три пъти с него и нищо лошо не ми е направил.

Замълчаха, когато стигнаха вратата и я отвориха, за да излязат. Мира се обърна назад, за да се увери, че никой не ги е видял или проследил. За нейно облекчение нямаше признаци някой да ги е забелязал. Затвори вратата здраво зад себе си, за да не излезе някое от домашните животни. През това време Киарда я чакаше. Продължиха нататък, без да разговарят.

— Е, къде е? — попита нетърпеливо старицата и се огледа във всички посоки. — Не му ли каза да ни посрещне близо до вратата, както ти наредих?

— Не, мисис, съжалявам. Мислех, че е най-добре да се срещнем там горе — Мира посочи един гъсталак на няколко ярда на запад, който приличаше на прикритие.

— За него може би. Но не и за нас, глупаво момиче! Един господ знае само колко от неговите хора може да се крият в онези храсти. Защо не направи това, което ти казах? — попита тя, като разтърси силно Мира за рамото.

В този момент нещо странно тупна в краката им. Мира се дръпна назад и на светлината на факлата видя един нож, който бе изпаднал от пояса на старата жена.

— Боже господи! — задъха се тя, като се наведе да го вземе. — Нареди норвежецът да не бъде въоръжен, а самата ти носиш това!

— За самозащита — каза Киарда ядосано, после посегна с ръка да го вземе. — Ако наистина е сам и толкова благороден, колкото твърдиш, няма да се наложи да го използвам, нали? Сега ми го дай или веднага се връщам обратно.

Мира отстъпи, обърна ножа откъм плоската страна и го постави в ръката на Киарда.

— Наистина си много жестока — промълви тя.

— Пак е по-добре, отколкото да съм омагьосана като теб от едно норско чудовище — каза тя и скри ножа под престилката си, а после двете жени продължиха на запад.

— Не съм омагьосана, мисис, и не виждам с какво можеш да го докажеш! — каза Мира с тон, какъвто никога не бе държала по отношение на по-възрастен член от племето, но сега дързостта ѝ се дължеше единствено на мрачните ѝ предчувствия за предстоящата среща.

— Не е вярно! Ти си болна от любов като малко паленце. Обзалагам се, че даже и такъв чист човек като брат Лон го е забелязал в унесения ти поглед, когато си вечеряла с него.

Мира замръзна на място, като разбра, че това, което я караше така да настръхва, бе не само напрегнатостта на момента, то бе предизвикано преди всичко от бурните събития през целия този ден. От умора бе станала раздразнителна.

— Добре тогава, като си толкова сигурна, че ще се срещаме с магьосник, защо се съ согласи да дойдеш?

Киарда спря на няколко крачки от нея, обърна се с лице към момичето и изсъска през зъби:

— Защото ако този мъж наистина е син на моята братовчедка, а аз изобщо не допускам това за възможно, заради нея и заради сестра си Тора съм длъжна да го изслушам. Дължа му това и нищо повече.

След тези думи старата жена се обърна рязко и продължи пътя си. Мира, естествено, я последва. Тя усещаше колко силно се бе влюбила вече в Брандър и не можеше да направи нищо друго. Всеки миг, всяка секунда, които можеше да бъде с него, бяха станали за нея по-ценни от злато.

— Извинявай, Киарда — промълви тя, когато я настигна. — Не трябваше да ти говоря толкова остро. Аз просто се чудя откъде можеш да бъдеш толкова сигурна, че съм омагьосана. Каж ми, моля те, как се чувства човек, ако е омагьосан? Как може ти и брат Лон да виждате нещо, което аз не мога да видя?

— Тогава може и да не си омагьосана — отстъпи Киарда след малко. — Може просто да си увлечена по него. Но каквото и да е, предупреждавам те да внимаваш. Имай предвид, че като отхвърляш Наял Мак Куган, ти не отхвърляш когото и да е, а най-доверения човек на краля. И като влизаш в съгласие с такива разбойници, не излагаш на опасност само себе си, а всеки един от нас. В края на краищата не личните ни грижи са ни помогнали да оцелеем през вековете като народ, а общата грижа за всеки един поотделно. Гледай да не избягаш от нас и да се хвърлиш в ръцете на човек, който само претендира, че е добър. Който ще те изцеди и ще те захвърли, когато ти се насити.

Мира поклати замислено глава.

— О, не. Мисля, че Брандър е много по-благороден.

— Ще видим — отговори старицата студено.

— Но кажи как да разбере дали съм влюбена в него — продължи Мира, съзнавайки, че Киарда, колкото ѝ да бе невежа в това отношение, все пак бе единствената жена от племето, с която се осмеляваше да говори за това. — Докажи ми... че съм влюбена.

— Какво? — подкани я старата жена, сякаш запъването на Мира я караше да губи търпение.

— Добре, как тогава, по какъв начин да спра тези чувства?

— Наистина не зная, дете. Никога не съм обичала мъж и се надявам това да не се случи. Но мисля, че трябва да престанеш с това. Заповядай на разума си да не допуска никакви мисли за него. И изгори всички чувства, както есенната слана попарва листата и тревата.

— Хм... — отвърна Мира, като отчасти обмисляше този разумен съвет и едновременно с това съзнаваше, че това бе единственото нещо, което жена като Киарда с нейното опустошено минало можеше да и каже. Изминаха останалата част от пътя в пълно мълчание.

— Заобиколи от онази страна — каза Киарда шепнешком когато пристигнаха. — Аз ще мина отдясно.

Въпреки че смяташе тази предпазна мярка за излишна, Мира бързо ѝ се подчини. Тъй като светлината на факлата изчезна заедно със Киарда, момичето започна да опипва пътя си по южната страна на гъсталака и стигна до поляната в центъра едновременно със спътницата си.

И двете много се учудиха, като видяха, че Брандър лежи проснат на земята, а до него мъждука малък фенер. Изглеждаше точно така, както когато Мира го срещна следобеда на скалата. Лежеше небрежно по гръб с кръстосани крака и подпираше главата си с ръце.

— Брандър — извика Мира, без да крие учудването си от безметежната му поза.

Той се усмихна първо на нея, а след това и на Киарда също толкова подкупващо.

— Да, аз съм. Кого другиго очаквате?

Мира се засмя нервно.

— Ами никого. Само че... — Думите и секнаха и тя се опита да му даде знак с ръка да се изправи. — Ние... ние ставаме, когато повъзрастните са прави.

— Ама, разбира се. Колко глупаво от моя страна! — заяви той, изправи се на крака и отново погледна Киарда в лицето.

В отговор старата жена се дръпна назад на няколко крачки. След това втренчи поглед в него, сякаш не можеше да повярва, че от устата му може да излиза такъв добър ерски.

— Ти си Киарда Мак Айл, братовчедка на майка ми, нали? — попита той с предразполагащ тон и протегна ръка, сякаш искаше да поеме и целуне нейната.

Тя обаче се държеше на разстояние.

— Аз съм Киарда, внучка на Айл, но дали съм братовчедка на майка ти, още не е ясно.

Брандър свали ръката си, като очевидно се отказа да се ръкува за поздрав.

— Но, разбира се. Права си. И много ти благодаря, че се съгласи да се срещнем. Вярвам, че Мира ти е дала брошката на майка ми.

Киарда продължаваше да се оглежда внимателно, докато говореше. Тя сякаш искрено вярваше, че хората на Брандър са им устроили засада.

— Тя ми даде една брошка, но не съм склонна да приема, че е била на майка ти.

— Но, моля те, госпожо, откъде другаде бих могъл да взема.

Киарда вдигна рамене.

— Много от тях бяха изработени в рода ни, докато бях още млада. Може просто да си я намерил полузаровена на брега, където са я изгубили деца по време на игра преди тридесет години.

Мира се възползва от внезапната тишина, която настана между тях, и се приближи към Брандър, за да го вижда по-добре, докато разговаря със Киарда.

— Не се доближавай толкова, дете, или скоро ще бъда принудена да те спасявам — предупреди я Киарда, като се ядоса.

Думите ѝ извикаха лека усмивка върху устните на Брандър, която постепенно премина в кикот, който той успя да прикрие, като се изкашля в ръката си. Това накара и Мира също да се засмее. В негово присъствие тя се чувстваше по-удобно, по-сигурна, по-жизнена, така, както никога досега. И въпреки това не виждаше начин да убеди родственицата си в неговата добронамереност.

— Как смееш да ми се присмиваш, момче? — грубо го попита Киарда.

Брандър стана сериозен и закачливият блясък в очите му изчезна напълно.

— Не, не. Само на страха ти от мен. Знаеш, че просто нямаш причина да се страхуваш.

— О, така ли? — протестира тя и постави ръка върху устата си. — Тогава можеш ли честно да кажеш, че никога не си нападал тези брегове, върху които сега твърдиш, че искаш само да се заселиш?

Брандър стана още по-сериозен.

— Е, не. Наистина не мога.

— А можеш ли да кажеш, че не си убивал и изнасилвал при тези нападения?

Викингът сведе поглед към земята.

— Ами... не — отново се запъна той.

Киарда стрелна с очи Мира.

— Ето! Чуваш ли, момиче? Ето го благородният мъж, който ми обеща. Признат насилник и убиец като всички тях!

Като почувства, че тези думи започнаха да я глождят отвътре, Мира отново погледна Брандър. Беше просто немислимо, че този мъж, който с докосването си я бе накарал да изпита такъв магически екстаз, може някога да е използвал тази сила за нещо толкова долно като насилието.

— Вярно ли е това, Брандър? — попита тя с разтреперан глас.

Той бавно вдигна очи, пълни с разкаяние, и Мира можеше да се закълне, че дори и на тази слаба светлина, те блестяха със същото чувство като нейното.

— Да, вярно е — отговори той и преглътна. — Твоята родственица искаше истината и аз ѝ я казах. Но, моля те, повярвай, че казвам истината и когато твърдя, че тези варварски дейния са вече зад гърба ми завинаги. Заклевам се, че от вашите хора искаме само мир!

— Е, ние пък може и да не искаме мир от вас — язвително му отвърна Киарда. — Хайде да тръгваме, Мира. Това, което чух, бе напълно достатъчно. Синът на моята братовчедка никога не би плячкосвал и убивал ирландци.

С тези думи старата жена се обърна да си ходи, а Мира, разкъсвана от мисълта чия страна да вземе, просто остана на мястото си ужасно объркана.

— Защото, ако прощаваш на хората техните прегрешения, небесният отец ще ти прости и на теб — каза изведнъж Брандър, като накара Киарда да застине на мястото си. — Не ви ли учи на това вашата църква, мисис?

— Магьосник! — избълва Киарда. — Не мой роднина те е научил да цитираш светите писания, а собствената ти дяволска дарба да четеш в ума на хората.

Очите на Брандър се разшириха от учудване. Той явно се забавляваше.

— Магьосник, така ли? Дявол да го вземе, какво ли не са ме наричали през живота ми, но точно това — никога!

Киарда се обърна и го погледна право в лицето.

— Можеш ли да докажеш, че не си такъв?

Брандър замълча за няколко секунди, сякаш се опитваше да измисли някакво доказателство.

— Магьосниците имат ли кръв? — попита той накрая.

— Мисля, че не — отговори тя.

Брандър отново протегна ръка, този път с дланта нагоре.

— Тогава ме порежи с ножа, който носиш, и ще се убедиш, че съм само човек.

Киарда присви очи и сурово го изглежда.

— Откъде знаеш, че нося нож?

— Защото току-що предупреди Мира да не се приближава до мен, тъй като ще бъдеш принудена да я спасяваш, а ти сигурно си твърде умна, за да не правиш това без оръжие. Още повече, че си била отвлечена от Ерл Сигурд през онова лято, когато фортът ви е бил нападат, и става съвсем ясно, че никога не би се приближила до някой викинг без средство за самозащита.

— Всеки мъж или жена от племето и всички хора по това крайбрежие биха могли да ти кажат това, норвежецо. Не бих могла да го приема като доказателство за това, че майка ти е моя братовчедка.

— Добре, тогава поне ме порежи, за да ти докажа, че не съм магьосник. Въпреки всичко тази вечер ще те убедя в това.

За учудване на Мира Киарда изведнъж се отказа от тази идея.

— Хайде, давай — подкани я Брандър с тон, който бе достатъчно язвителен, за да накара и Мира да се усъмни в собственото си доверие в него. — Сигурно в теб още има някаква ярост, останала от времето,

когато си била толкова безпомощна в ръцете на онзи чужденец. Не помниш ли стария Сигурд? Как те бодеше небръснатата му брада и как воняха развалените му зъби, когато те насилваше в леглото си нощ след нощ. Не си ли спомняш виковете на сестра ти Тора, като се гърчеше под него и под синовете му в същата тази палатка? Как се кълнеше, че ако някога се измъкнеш от лагера им, никога вече няма да погледнеш с очи един норс. А сега стоиш тук като изхабено малко цвете. Продължаваш да стоиш с един норс!

Като видя как при мъчителния спомен лицето на Киарда се изкриви от болка, Мира настойчиво започна да моли Брандър да престане с презрителното си словоизлияние.

Беше вече късно. Киарда вдигна ръце, сякаш искаше да запуши ушите си, за да не чува ужасните думи. После, като че ли изведнъж обсебена от някакъв демон, тя извади ножа си изпод наметалото и го нападна като разбунтувала се морска вълна.

Мира се опита да я спре. Хвърли се напред и хвана китките на ръцете ѝ, за да ѝ попречи да намушка с ножа си Брандър в гърдите, където се целеше. Викингът обаче я бутна настрани, като изръмжа, и тя падна назад в гъстите храсталаци.

Когато минути по-късно успя да седне, Мира остана поразена от гледката пред нея. Киарда наистина бе успяла да го прободне. Дори на слабата светлина от факлата, която лежеше захвърлена на земята, можеше да се види една триинчова кървава рана в лявата плешка на Брандър. Оръжието се търкаляше в калта, където седеше и самият той.

Киарда обаче вече не можеше да вземе ножа, защото хълцаше неудържимо. Вероятно бе изпаднала в немощ, след като се бе освободила от толкова дълго потисканата в нея ярост. А Брандър я стискаше като обезумял в обятията си.

— Убийци! — продължаваше да вика Киарда със сърцераздирателен глас. — Твоите норвежци заклаха братята ми, а ти току-що ме превърна в убийца.

— Хайде, хайде — успокояваше я Брандър, като я люлееше в ръцете си като бебе. — Не си убийца. Аз съм още жив. Тогава е било едно, а сега е друго. Сега съм тук, за да те защитя, и няма да позволя на никой вече да стори зло на теб или хората ти.

Макар че Мира вече се бе поуспокоила, този обет ѝ се стори малко самонадеян. Каква нужда имаше Киарда от протекциите на един

чужденец, след като беше заобиколена от толкова много ирландци, които да я пазят? Киарда обаче не отхвърли предложението му, каквито и да бяха съображенията ѝ. Тя просто остана да лежи отпуснато в ръцете му, а раменете и гърбът ѝ се тресяха от плач.

— Спомняш ли си деня, когато трите, със сестра ти и майка ми, сте се правили, че работите нещо в дъното на хижата? — продължаваше Брандър, като шепнеше хипнотизиращо. — Деня, в който майка ми за първи път е била нападната от Стор, баща ми. Майка ми ти е разказала как той се къпел в потока, нали? А след това тихо сте си говорили за греха на голото тяло и сте се подхилквали. Вие трите сте били повече сестри, отколкото братовчедки. Заклели сте се никога да не издавате майка ми, а сестра ти Тора се е решила с гребена на моя баща викинг.

— Да, да. Точно така беше — потвърди Киарда и удивено го погледна в очите. — Боже Господи. Наистина са те изпратили Елана или Тора. Само те двете знаят какво сме си говорили през този ден.

— Разбира се. Нали ти казах. Моята майка Елана ми е разказвала много такива случки, за да мога да те убедя в родствената ни връзка.

Киарда продължаваше да се взира в очите му.

— Наистина приличаш на онзи предводител, който я искаше. Казваше се Стор, доколкото си спомням. Допускам, че е възможно да си син на братовчедка ми. Горедолу изглеждаш на такава възраст... Но в теб няма нищо от рода на Айл.

— Освен сърцето ми, скъпа Киарда — заяви Брандър, хвана с две ръце лицето ѝ, наведе се и я целуна по челото. — И буйния темперамент, с който те предизвиках преди малко. Наистина не трябваше толкова да се увличам, но не можех просто да те оставя да си отидеш и не виждах друг начин да стигна до теб.

— Никакъв друг начин, освен да ме предизвикаш да те намушкам с ножа? — попита тя, като от изумление повиши тон, после вдигна ръка към раната му, от която все още бликаше кръв. Брандър поклати глава.

— Това е само драскотина.

— Не, момче. Мисля, че това е кръвта на рода Айл. Едва ли те посрещнахме така, както милата ти майка е очаквала. Мира, ела да прегледаш раната — нареди тя. — Виждаш по-добре от мен в тази

тъмница. Какво си седнала там в калта? Размърдай се и ела да помогнеш на човека.

Мира, поразена от внезапната промяна, настъпила в Киарда, се изправи с мъка на крака, като недоволно мърмореше:

— Колко съм глупава! Мислех, че помагам, когато застанах между него и ножа ти.

— Наистина не трябваше да го правиш, Мира — намеси се Брандър и сдържано се усмихна. — И сам можех да я хвана за ръцете, ако не ми се бе наложило да спасявам теб. Всъщност Киарда уцели лявата ми страна, когато трябваше да се обърна към теб, за да те избутам настрана.

Мира остана с отворена уста. Тя мислеше, че няма какво повече да я изненада през този пълен със събития ден, но явно бе сбъркала.

— Хиляди извинения тогава, сър! Следващия път ще знам, че просто трябва да си стоя настрана, когато някой друг от моите родственици се нахвърли да ви атакува.

Брандър отговори на това с тих смях, пълен с разбиране, но Мира отдавна вече бе изгубила всякакво чувство за хумор.

— Бих могла сега да си отида вкъщи, ако смятате, че все още заплашвам двама ви с нещо.

Усмивката му угасна и големите му сини очи се изпълниха с разкаяние.

— Не, не, скъпото ми момиче. Бих искал да останеш и да спреш болката ми с едно-единствено докосване на божествените си пръсти.

При тези думи Мира се разтопи от удоволствие, но не го показа. Не тук и не сега, в присъствието на Киарда и в такова уязвимо състояние.

— Много добре. Дай сега да видя колко е дълбока раната — каза тя, като се престори на ядосана и отиде при него.

Въпреки че продължаваше да хлипа, Киарда дойде на себе си и бързо се изправи, за да могат по-лесно да свалят наметалото и туниката на Брандър.

Мира застана зад него, за да хване наметката, когато той разкопча брошката, която я придържаше на раменете му. После му нареди да вдигне ръце, за да може да съблече и туниката.

При обичайни обстоятелства тя би се засрамила само при мисълта, че съблича един мъж и вижда полуголото му тяло. В

Ирландия църквата заклеимяваше мъжете, които ходят голи от кръста нагоре, и затова рядко ѝ се бе случвало да вижда някого в такова състояние. Но този път бе по-различно, помисли си тя стоически. Сега положението бе критично.

Като стисна зъби и пое дълбоко въздух поради силната болка, Брандър вдигна двете си ръце нагоре и Мира внимателно издърпа дрехата през главата му.

— Бяхте прав, сър. Раната е по-скоро само драскотина — съобщи тя, като вдигна нагоре фенера, за да може да я огледа на светло. — Но във всеки случай трябва да се зашие. Твоите хора могат ли да го направят.

Брандър тихо се засмя.

— О, да, скъпа моя. Как бихме тръгнали да нападаме, ако не знаехме.

За негово разочарование нито едно от събеседничките му не намери забележката му за духовита. Затова той отново стана сериозен.

— Просто притисни раната с туниката засега, а аз ще се погрижа за нея, когато се прибера в лагера.

Мира се зае да изпълни нареждането му, защото знаеше, че това всъщност бе най-добрият начин да спре кръвотечението. Това обаче не се оказа лесно. Охкането му преди малко бе пронизало болезнено сърцето ѝ и сега, когато силно притискаше раната, не би издържала виковете му.

— Просто го направи, мила моя — подкани я той след малко. — Изведнъж, и край.

След това, преди Мира да облече отново дрехата му, той се пресегна назад и хвана китката ѝ, за да стане по-бързо. Тя усети как тежката му ръка притисна нейната към разкъсаната плът.

По начина, по който пръстите му трепереха върху нейните, Мира разбра колко силно го болеше. И въпреки това с учудване забеляза, че съумява да запази мълчание.

— О, Брандър, толкова съжалявам — прошепна тя в ухото му. — Само се опитвах да те предпазя.

— Зная — каза той също така тихо.

— Единствено дете ли си на братовчедка ми? — попита го Киарда с голям интерес, изведнъж обзета от желание, също както и Мира, да научи всичко, което можеше, за него.

Брандър ѝ отговори, без да се колебае, сякаш се радваше на всичко, което помагаше да се разсее болката му.

— Не, мисис. Ние сме шестима. Аз съм втори поред, а най-големият, Ивар, остана в Норвегия, за да стане граф един ден. Всички останали, освен него и най-малкия от нас, са тук с мен, братята ми Рурик и Ланг, и нашата сестра Астрид.

— О, Елана имаше малко момиченце — отбеляза старата жена с радостен глас и очевидно отново трогната до сълзи от тази новина, тя вдигна ръце и избърса с ръкава на наметката сълзите, които рукоуха от очите ѝ.

— Две малки момичета. Най-малкото дете от нас също е дъщеря, Ингрид.

— Приличат ли по нещо на красивата си майка?

— Не, страхувам се, че не. Всички приличаме повече на баща си.

— Хм — каза Киарда, като се опитваше да си представи как би изглеждала една дъщеря на предводителя на викингите.

— Ние всички с радост бихме те посрещнали, скъпа лейди — продължи Брандър, — ако желаеш да ни видиш.

— Разбира се. Разбира се, че искам — увери го Киарда. — Всички сте кръстени, нали?

Въпреки че въпросът ѝ прозвуча повече като твърдение, Брандър се почувства задължен да отговори.

— Ами, не. Не че имаме нещо против това, просто то не е наш обичай и някои го възприемат, а други — не.

— Но сега сме в Ерин и така правят ирландците — твърдо каза Киарда. — Ще трябва веднага да се погрижим за това, ако нашите хора се съгласят да останете.

— О, да! — отговори Брандър, като не искаше да застрашава шансовете за мирно заселване, като ѝ каже веднага, че някои хора от екипажа му категорично ще се противопоставят на такива опити за смяна на религията. Не на последно място, разбира се, бе неговата войнствена сестра Астрид, скъпоценното малко момиченце, както току-що я бе нарекла старата жена.

Що се отнася до собствените му чувства в тази насока, той просто никога не се бе замислял сериозно за това. Знаеше предварително, че ще трябва да направят всичко възможно, за да станат членове на ерското общество, но никога не му бе идвало на ум,

че въпросът за тяхната религиозна принадлежност може да се окаже така съществен, както Киарда го бе поставила.

Той обаче трябваше да го очаква. Киарда бе от рода Айл и бе естествено да бъде поне толкова решителна, колкото скъпата ѝ братовчедка Елана. Поклати глава и се усмихна. Стотици левги надалеч от къщи, отвъд морета и чужди брегове, и все още му се струваше, че и на йота не е избягал от ласкавата повеля на майка си.

— Христос е светлината и пътят — изведнъж се присъедини и Мира, като говореше в ухото му с ефирен дъх, от който по цялото му тяло преминаха пламенни тръпки.

— О, Господи, да. Не се съмнявам — отговори той, като положи неимоверни усилия да не покаже, че в момента гласът му трепери повече от страст, отколкото от болката, която не бе заглъхнала.

Разбра, че в края на краищата християнството бе може би наистина правилният път. За него въпросът по-скоро се заключаваше в това коя е жената, която се опитва да му въздейства. От устата на майка му или старата Киарда това звучеше твърде ограничено и пуританско. Но проповядвани от такова красиво цвете като Мира, принципите на християнството може би заслужаваха да бъдат изслушани искрено и внимателно. Тази малка ирландка, която вече му бе помогнала толкова много, можеше накрая да успее в нещо толкова изключително, като например това да го убеди да отхвърли норските си богове.

Вече бе открил колко са меки тялото и устните ѝ. О, само да можеше сега да я отведе със себе си в уединението на палатката си и да изследва по-сладката и по-дълбока мекота вътре в нея, докато тя му шепне за милосърдието на своя бог.

— Сигурно по-нататък ще продължим да обсъждаме този проблем — заяви изведнъж той, като стана. Раната му все още го наболяваше, а освен това се страхуваше от това, че е полугол и двете жени могат да забележат физическата му възбуда. Всичко това му подсказа, че за момента бе най-добре да си тръгне. — Ако бъдете така любезни да се върнете при хората от племето си и да разкажете за нас и за общата ни кръв, ние ще се постареем да отговорим на условията, които ни поставяте, каквито и да са те. Изпратете ни, моля ви, вестоносец, когато се пригответе за среща.

След тези думи Брандър се обърна да си вземе наметката и се сбогува.

— Моля те, отговори ми само на два въпроса — настоя Киарда, като го дръпна за подгъва на левия му ръкав.

— Да, мисис.

— Мислиш ли, че наистина си заченат от любов, момче? Искам да кажа, майка ти не винаги е лягала насила със Стор, нали?

Брандър не можа да скрие силното си объркване.

— Не, милейди. Точно обратното. Според думите на майка ми баща ми никога не я е насилвал. Тя твърде, че го обича. Обичала го е много преди да напуснат завинаги Ерин. И баща ми е чувствал същото. Не е била дълго негова робиня, а е станала негова съпруга и според норските, и според християнските обичаи. И за двадесет и пет години брак баща ми никога не е насилвал робиня, въпреки че като предводител е имал това право. Някои от нашите хора смятат, че е луд в това отношение, но истината е такава. Всеки един от нас може да каже, че баща ми обича твоята мила братовчедка повече от живота си.

Въпреки че остана дълбоко трогната от отговора му, Мира успя някак си да се съвземе, за да може да вникне в реакцията на Киарда. Както и предполагаше, тя бе много обърквана. От една страна, старата жена изглеждаше доволна и естествено бе щастлива да чуе, че Елана, която ѝ бе толкова скъпа, бе намерила любов и удовлетворение в толкова чужда и далечна страна. От друга — бе обърквана, сякаш една друга част от нея просто не можеше да повярва, че един викинг е способен на такава преданост, на такива дълбоки чувства. След това тя изведнъж отново се затвори в себе си.

— А какво... какво стана със сестра ми? — задавено попита тя. — Запазих най-мъчителния си въпрос за края. Досега нищо не спомена за нея. Откупи ли я изобщо баща ти от Сигурд? Сигурно е говорел за това, нали?

Брандър кимна с глава.

— Да. И го е направил. Тя изживя дните си като съпруга на един от освободените му хора. Но мисля, че, за съжаление, почина. Помина се от треска, преди да може да роди деца. И я погребяхме според християнския обичай. Както виждаш, ние имаме свещеници в нашата страна. В търговските ни градове има католически мисионери, които идват до стопанствата и извършват погребения.

Новината бе лоша, дори трагична, но въпреки това благият и утешителен тон, с който Брандър я съобщи, увери Мира, че той бе

направил всичко, за да смекчи въздействието ѝ.

— Съжалявам — промълви той, взе едната ръка на Киарда, след това я притисна до гърдите си и започна да я гали.

Киарда хапеше долната си устна, а брадичката ѝ силно затрепери. Явно старата жена се бореше със себе си, за да не избухне в нов пристъп на плач.

— Няма нищо — хлипаше тя. — В края на краищата ти не си виновен. Аз просто трябваше да знам какво се е случило с нея. Чаках само някакво уверение, че е изпитала поне малко щастие, след като напусна Ерин.

— О, да — потвърди Брандър. — Майка ми се бе погрижила да се отнасят много добре към нея в нашия род.

— А ние... — Киарда пое дълбоко въздух, като се задъхваше и все още се бореше да овладее чувствата си. — Ние ще се опитаме сега да върнем тази благосклонност на децата на Елана, нали, Мира?

— О, да, мисис. Ще го направим от сърце и душа.

В гласа ѝ прозвуча голямо облекчение, че нещата бяха потръгнали най-накрая. Киарда бе повярвала в твърденията на Брандър и изглеждаше напълно готова да действа като негов защитник. Наистина бе преживяла твърде много през този ден, но като че ли той отиваше към успешен край. И въпреки че копнееше да тръгне с Брандър, когато той се обърна и най-накрая се запъти към лагера си, Мира бе щастлива да се задоволи засега и с толкова.

ГЛАВА 6

Въпреки че Мира бе помолила брат Лон да я събуди, преди да тръгне за манастира, на следващата сутрин тя стана първа. Слънцето не бе изгряло и девойката трябваше да се взира около себе си, за да разбере дали останалите още спят.

Все още сънена, тя не можеше да разбере защо, но се чувстваше така, както винаги преди празник. Но тогава знаеше, че я очаква веселие, вкусна храна и специални подаръци.

Като седна бавно на кревата, тя се сети, че днес не бе никакъв празник. Нито имаше рожден ден, нито пък бе Коледа или първи май, когато тържествено посрещаха слънцето след зимния мрак. Защо ли тогава настроението ѝ беше толкова приповдигнато? Бе толкова възбудена и нетърпелива да стане, за да разбере какво ѝ предстои.

Отговорът изведнъж дойде сам, и то не като спомен, нахлул да ѝ помогне да се ориентира по-добре, а като образ в съзнанието ѝ, който наподобяваше висок рус норс. Мъж на име Брандър, когото бе срещнала предишния ден и в когото вече бе сигурна, че е влюбена.

Общо взето, не разбираше какво точно означава романтична любов. Въпреки че от време на време бе слушала да се пее за нея в баладите и одите, все още не бе чула някой да казва, че от нея човек загубва апетита и съня си. Всъщност не изпитваше нужда от нищо друго, освен да бъде близо до човека, с чийто образ бяха изпълнени копнежите ѝ.

Той наистина я бе целунал преди по-малко от двадесет и четири часа. Някаква лудост, която може би никога нямаше да разбере, я бе накарала да се върне сама на скалата, където се бяха срещнали, и да му се остави да я плени.

При този спомен тя поклати глава от изумление. После се усмихна. В този момент приличаше на Брандър, когато му бе признала, че се е върнала на платото не само за да вземе кошницата на Брияна, но и с надеждата отново да го види. Усмивката ѝ бе тайнствена и пълна

с разбиране, което, както викингът бе казал, не подлежеше на описание.

И все пак как така той бе разбрал толкова скоро, питаше се тя. Как бе разбрал, и то преди нея, че те са предназначени един за друг? Че всеки един от тях държи ключа за душата на другия. Единствено възрастта и жизненият опит водеха до такава проникателност, осъзна тя. Той изглеждаше почти пет години по-възрастен от нея и като съдеше по умението, с което флиртуваше, Мира реши, че сигурно вече е ухажвал достатъчно момичета, за да знае точно какво иска. В последното бе съвсем сигурна. Само за един ден бе успял да прониже сърцето ѝ, сякаш бе съомга, която плува в поток. За разлика от тази ирландска риба на мъдростта, обаче, тя нямаше абсолютно никакво желание да отплува на свобода.

Всъщност бе изпитала истинска мъка, когато трябваше да се раздели с него предишната вечер. Когато заедно със Киарда се промъкнаха във форта през тунела, който ги отведе в хижата на старата жена, сърцето на Мира болезнено се сви при мисълта, че трябва да изпрати Брандър обратно в лагера с такава рана. Все пак някак си успя да се добере до вкъщи през един облицован с камъни проход, който някога бяха използвали за изба, а в момента служеше за укритие по време на нападения.

В дадения случай обаче те не се укриваха от врага, а от собственото си племе. Киарда бе проявила достатъчно мъдрост да разбере, че тайната им среща с норвежеца щеше да се набие много помалко на очи, ако се върнат не през тунела на Мак Игън, а през нейния.

Но защо продължаваше да седи тук и да размишлява, когато имаше толкова важни неща да обсъжда с монаха, запита се Мира. Не бе само Киарда, която трябваше да бъде спечелена предишната нощ, а и брат Лон, а това може би бе последният ѝ шанс да поговори с него насаме, преди той да се върне в манастира.

Мира отхвърли вълненото одеяло и тихо стана от рогозката, която ѝ служеше за легло. Тъй като ирландците нямаха обичай да се събличат преди лягане, тя трябваше само да опъне туниката си и да превърже косите си за през деня. Направи това при пълна тишина, като отиде на пръсти до огледалото и застана близо до вратата, защото всичките ѝ близки все още спяха.

Отвън не се чуваше никакъв шум, който да покаже, че някой е станал. Знаеше, че ако успее да стигне до хижата на О'Фейл достатъчно бързо и тихо, сигурно щеше да бъде първата, която ще говори със заминаващия си вече монах.

Лон се събуди, като се стресна от лекото побутване на Мира минути по-късно.

— Сутрин ли е вече? Да, знам — изпъшка той и веднага седна в леглото си. Наказанието при закъсняване за молитва бе петдесет удара с камшик и той се бе изплашил, че сега го очаква точно такава участ.

— Не, отче — прошепна Мира, която бе коленичила до него близо до вратата. — Това съм аз, Мира Мак Игън.

Монахът присви очи и я погледна.

— А, Мира! Момиче! Изплаши ме. Помислих си, че съм закъснял за утринната служба.

Мира се усмихна.

— Не. Сега си вкъщи, не си ли спомняш? При близките си.

— Да, наистина — тихо отговори той, огледа се около себе си и видя, че всички наоколо все още спяха. — Но трябва да се прибера в манастира до девет часа, затова добре направи, че ме събуди. Благодаря ти.

— Не, братко. Аз трябва да ти благодаря за това, че запази тайната ми.

Той вдигна ръка и се почеса по косата, която очертаваше тонзурата на главата му.

— А, да. Ти имаше да ми казваш още нещо, нали? М-м-м, почакай ме отвън, моля те. Страхувам се, че в момента имам поспешна работа — добави той и се изчерви.

На Мира й трябваха една-две секунди, за да разбере, че му се налага да посети бараката отвън, преди да продължат разговора.

— О, да! — Тя веднага се отдръпна и стана на крака. — Колко съм невъзпитана! Извинявай — каза тя и по топлината на бузите си разбра, че сигурно се бе изчервила повече от него. Измъкна се навън и застана така, че да не се вижда от бараката.

„Боже Господи! Да стигна дотам!“ — вътрешно се укори тя. Любовта й към норския предводител я бе накарала да събуди този мил, свят човек преди изгрев слънце и едва ли не да му попречи да се погрижи за физиологичните си нужди. Всичко бе толкова непривично

за нея — тази припряност, тази безчувственост към нуждите на другите, — че единственото възможно заключение, което успя да направи, бе, че любовта ѝ я е умопомрачила.

След това самопризнание Мира изведнъж разбра, че през последния ден до голяма степен бе изгубила самоконтрол върху действията си, и това я накара да потрепери от страх. Когато монахът застана до нея, я завари горчиво да плаче.

— Мира, какво има? — попита той, като се приближи до нея. — Има ли нещо общо с това, за което говорихме снощи на масата?

Той я прегърна с едната си ръка. Направи го инстинктивно, като жест на утешение. Но за още по-голямо разочарование на Мира този жест се оказа достатъчен, за да я накара да се разплаче още повече, също като предишния ден по време на декламацията на Наял.

Имаше нещо в монаха, нещо в мекия му глас, в явната му загриженост за нея, в свързаната със святата му служба поверителност, което сега я накара в една смесица от хълцане и сълзи да излее всичко, което бе искала да му каже.

— Ами да. И не — започна тя, като бършеше очите си с ръкава на туниката си. — Просто не мога да се омъжа за Наял. Ти трябва да разбереш! Тази сутрин баща ми ще ти даде за него една бележка, в която пише, че съм съгласна да ме ухажва. Но аз не съм. По-скоро бих умряла. По-скоро бих се оставила жребецът ти да ме влачи на стотици мили, отколкото да видя, че му даваш това насила изтръгнато послание. Не исках да го напиша. Накараха ме насила. Заплашиха ме, че ще ме изхвърлят от къщи. Моля те, кажи ми, че няма да му я дадеш. Ако изобщо изпитваш някакво чувство към мен, Лон О'Фейл, моля те, обещавай ми, че няма да го направиш!

С тези думи тя обърна лицето си към него, цялото обляно в сълзи. После с мисълта, че зависи от милостта му, и замаяна от това, че не си бе отспала, тя падна на колене в краката му.

Лон се намръщи, поразен от признанието на момичето. Не знаеше какво да прави. Огледа се крадешком. За щастие нямаше изгледи някой друг от рода да е станал и случайно да ги е забелязал. И въпреки това Лон стоеше втрещен. Бе имал глупостта да влезе в ролята на изповедник и сега трябваше да се изправи с лице срещу факта, че съвсем не е готов за това. Хилядите часове, прекарани в усамотението

на манастирския скрипториум, просто не го бяха научили как да изслушва енорияшите си и да им дава опрощение на греховете.

— Боже Господи! Мира, изправи се — помоли я той шепнешком и се наведе, за да и помогне да стане. — В края на краищата не съм бог.

За негово успокоение тя стана веднага. Но миг след това се вкопчи в него с всичка сила, прегърна го през кръста и остана да виси така.

— Но за мен ти си, братко Лон. За мен си всичко, защото само от теб зависи как ще живея, в щастие или в нещастие.

В този момент бе невъзможно да не почувства цялото ѝ тяло с неописуемите ѝ форми, за които монашеските клетви му бяха забранили даже и да мисли, камо ли да стои така плътно притиснат до нея, и то полуоблечен. Ако някой от другите монаси в манастира случайно ги видеше сега, брат Лон със сигурност щеше да отнесе поне двеста удара с камшик.

— Мира, в името на всички светии, съвземи се — процеди Лон през зъби и се опита да се отскубне от ръцете ѝ.

Тя бе толкова мека, прекрасната ѝ кестенява коса ухаеше на полски цветя точно под носа му. Никой друг мъж на негово място за нищо на света не би се отказал от това удоволствие и въпреки това разбираше, че трябва да се освободи колкото е възможно по-бързо.

— Моля те, пусни ме и се дръпни назад или и двамата ще обезумеем. Не виждаш ли?

— Не. — Тя го стисна още по-здраво и Лон с учудване забеляза, че бе ужасно силна за крехката си конструкция. — Ти си единственият, когото мога да моля за това, повелителю мой! Ти си единственият човек, който може да ме спаси.

В този момент Лон замръзна на място. За Бога! Нещо ставаше с него. Въпреки усилията, които полагаше, слабините му изпитаха най-неописуемото за един мъж състояние и той разбра, че трябва да я отблъсне от себе си, преди и тя да го е разбрала. Просто не можеше да поеме отговорността да поквари и себе си, и това невинно същество с такива презрени, животински инстинкти.

— Ми-ра! — изръмжа той през стиснатите си зъби и започна да се бори, за да се измъкне от ръцете ѝ. — Ми-ра! — повтори, като този път наблегна на сричките, издърпа и двете ѝ ръце напред и здраво ги

стисна между своите. Те като че ли се молеха, заловени за ръце. Молеха се за спасението на душите си, с тела, все още намиращи се в греховна близост.

Съвсем ясно бе, че Мира не търсеше от него любовна утеха. Ако трябваше да бъде съвсем точен, Лон също не изпитваше някакво особено любовно увлечение към нея. Истината бе, че в случаи като този смъртното му тяло просто не искаше да приеме никакви ограничения и с охота би грабнало нейното, отново и отново, ако не бе ясното съзнание и волята, че трябва да спре. Осъзна, че именно това бе грехът на Ева, че тя бе осъдена през вековете не толкова заради предизвикателната си фигура и чар, колкото заради първичното желание на мъжа.

— Мира, чуй ме! — започна отново той, като шепнеше настойчиво. — Не съм решил да отхвърля молбата ти. Просто трябва да разбереш колко неблагоприятно постъпваш, като отхвърляш Наял. Защото наистина едно на хиляда момичета може да спечели любовта на такъв забележителен мъж и само едно на стотици племена може да отгледа такова момиче.

Мира отново отвори уста да каже нещо в своя полза, но монахът поклати глава.

— Моля те, дете, позволи ми да свърша. Трябва да знаеш, че ние с брат ми Блар накарахме този род да се гордее с нас не за да задоволим някакви свои капризи, а чрез постоянно себеотричане. Мисълта да ставам всяка сутрин в два часа за молитва не ме привлича повече от опасността брат ми Блар да бъде ранен в боя. И въпреки това изпълняваме задълженията си, водени единствено от любовта към призванието. Така би трябвало да бъде и при теб. Да не се отдръпваш, щом първия път не ти хареса нещо, а да продължиш напред, уверена, че Той, Господ, ще ти даде сила и воля за величието, което ти е определено.

Като се поуспокои малко от уверенията на монаха, че още не е решил да отхвърли молбата ѝ, Мира издърпа ръцете си от неговите.

— Но аз не търся величие, отче. Търся любов. Искам любов, която винаги съм знаела, че Наял Мак Куган не е в състояние да даде. Той може и да е забележителен, но както сигурно си разбрал като мен, е и точно толкова пустословен и неспособен да отдаде напълно сърцето си на никое момиче. Вие с Блар, макар и да не харесвате някои

неща от работата си, по принцип сте напълно отдадени на призванието си. А аз, като стана съпруга на Наял, едва ли ще намеря някакво удоволствие от това да бъда с него нощ след нощ и година след година.

— Петата божия заповед казва, че трябва да почитаме родителите си. Трябва да им се подчиняваме, Мира. Такава е божията воля. А не е ли волята на баща ти да се предложиш на Наял?

— Да, така е. Вече ти казах. Но нали няма баща ми да легне в леглото на Мак Куган!

За момент монахът изпита желание да я удари за нахалството и нетактичността да говори толкова откровено с едно духовно лице. След това изведнъж присви очи, сякаш се бореше със себе си, за да не покаже възхищението си.

— Много добре! Ако останалите решат да ти го наложат, не е грях, че го казваш. Права си. А в брачното ложе ще бъдете само вие двамата с Наял.

— А за мен ще ми остане грехът да прелюбодействам, тъй като мога да намеря любов само в прегръдките на друг.

Точно според очакванията на Мира светият човек остана шокиран от допускането на такова порочно намерение.

— Той трябва да е идеален във всяко едно отношение, след като заради него отхвърляш мъж като Наял Мак Куган — каза Лон тихо и предпазливо.

— Да, що се отнася до това, което е от най-голямо значение за мен. Любовта. И аз мисля, че това винаги ще бъде по-важно от ранга.

— Става въпрос за викинга, който целуна ръката ти на брега, нали? — попита Лон, като я погледна право в очите.

При тези думи Мира шумно преглътна.

— Същият — призна си тя след малко. — Предводителят.

— Но, за Бога! Той е чуждоземец, езичник. И да имаш някаква причина да му се доверяваш, не е възможно да го смяташ за подходяща партия.

— Ще трябва да се покръсти. Зная. Трябва да влезе в лоното на църквата. Но аз съм сигурна, че той иска това, защото е наполовина ерс, както ти казах вчера... А защо, като си ме видял да говоря с него на брега, не ми го каза?

— А ти защо не ме попита? — възрази й той.

— Аз... аз не исках да знаеш за тях. Не и преди...

— Преди какво?

— Преди Киарда да се е срещнала с него първа. Тъй като е син на нейна братовчедка...

— Син на нейна братовчедка? Що за лудост е това?

— Истина е. Иди да питаш Киарда, ако не ми вярваш. Тя също е сигурна, че норсът, когото ти видя, е син на отдавна изгубената нейна братовчедка Елана Мак Айл. Донесъл е като доказателство една семейна брошка, а освен това говори нашия език удивително добре.

— Елана бе отвлечена от викингите преди повече от двадесет и пет години. Не сме чули и дума от нея или за нея, или пък за другите, които бяха откарани в Туле още тогава, и никога няма да чуем. Отвлекат ли веднъж ерс от тези брегове, той никога не се връща, още по-малко пък негов потомък. Просто нещата са такива.

— Досега — предпазливо го поправи Мира. — В Норвегия нямат повече обработваема земя и затова са започнали да идват в Ирландия с мирната цел да се заселят. Те искат само да ни станат съседи.

Монахът повиши глас от изумление.

— Наши съседи? Мира! Трябва да си останала без мозък, за да мислиш, че това е възможно. Нашите крале няма да искат и да чуят за това. Това е ирландска земя и тя си е наша.

— Твоите братя не пътешестват ли на изток, за да се заселят в Европа и да разпространяват там божията вяра.

— Това е друго. Ние ходим като мисионери при тези, които имат нужда от нас, а не като мъже, които някога са нападали същите брегове.

— Но тези викинги са наполовина ирландци. В жилите им тече нашата собствена кръв. Това няма ли да има значение за тях?

Лон поклати глава, сякаш бе твърде обезпокоен от тази новина, както и от упоритата защита на Мира, за да продължи разговора. Като въртеше очите си, той прекоси поляната, отиде до близкото дърво, седна на земята и се подпря с гръб в ствола на дървото. Тялото му може и да жадуваше от време на време за плътски удоволствия с такава жена, но подобни разговори го изпълваха с желание да се върне към относително нормалния и подреден живот в манастира.

— За Бога, момиче! И да искаш да отхвърлиш Наял, със сигурност си избрала най-съмнителния мъж, с когото да го замениш.

Мира бавно се приближи до него.

— Не аз го избрах, отче. Той мен избра. Аз просто бях излязла сутринта да бера ягоди, както ми бе наредила майка ми, когато той се промъкна до мен и поиска сърцето и предаността ми.

— Един викинг? — попита Лон, като продължаваше да се чуди.

— Един мъж, полунорс, полуерс.

— Значи полуезичник. Не забравяй това. — Той изкриви лицето си от отвращение. — Имаш ли понятие какво означава това? Някои от монасите, които са ходили до Туле, разказват такива неща, че не смея да ти ги кажа. За масово обесване на роби, кучета, коне, всички на едно и също дърво в почит на норските им идоли. За издигане в култ на най-срамните части на един жребец. Как изобщо човек може да се опитва да спасява душите на такива диваци. Казвам ти, дъще, самата мисъл за това ме разстройва. Мисля, че тези мъже, даже и да са произлезли от някой умиращ клон на нашето родословно дърво, със сигурност са непоправими.

— Добре. Ако църквата беше на същото мнение, тя нямаше да изпраща мисионери в Туле, нали отче? — попита Мира с глас, който бе много по-мек и помирителен, отколкото думите й. Монахът бе човек, свикнал много повече на уединена работа, отколкото на такъв светски спор, и въпреки че упорстваше в усилията си да излага аргументи, тя почувства, че започва да преодолява съпротивата му. — А нали и нашите хора, вече почти четиристотин години просвещавани от ученията на свети Патрик, все още продължават да боготворят слънцето и да принасят в жертва при някои случаи хора и животни?

— Само в един случай — бързо отвърна на удара й той.

— Да. Бдението на Самхейн.

— Навечерието на Вси Светии — поправи я Лон, защото църквата винаги настояваше да се използват християнските наименования на друидските празници.

— Да. Празникът на Вси Светии.

— А от няколко години насам в този форт не се е проляла и капка кръв дори по такъв повод — побърза да добави той.

Мира се усмихна подкупващо.

— Само поради любезното ви присъствие на тази дата всяка година, скъпи отче. А аз съм сигурна, че заради голямото си сърце накрая ще окажете тази милост и на нашите неориентирани полубратя долу на брега.

При тези думи духовникът издаде една дълга, уморена въздишка, която Мира прие за добър знак.

— Ако те са толкова миролюбиви, колкото твърдиш, защо си казала само на Киарда за тях? — попита той.

— Защото аз самата едва вчера научих за присъствието им и исках тя да прецени дали наистина са от рода Айл.

— А тя сигурна ли е в това?

— Да. И възнамерява да съобщи на хората от племето още днес. Моля те, брат Лон, кажи й за това, преди да тръгнеш за манастира.

— Разбира се, Мира Мак Игън — обеща той, като отново присви очи. — Можеш да бъдеш сигурна в мен независимо от заплахата, която те могат да представляват за нас.

— Само така си мислиш! Преди два дни бих умряла от страх при вида на лагер на викинги толкова близо до форта. А сега, Господ да ми е на помощ, бих умряла, ако видя, че е изчезнал.

— Да. Несъмнено си влюбена, дете мое — потвърди монахът и се подпря, за да се изправи на крака, изтупа прахта от дланите си и отново се обърна към нея. — Присъствал съм на достатъчно сватби, за да мога да позная един влюбен поглед. Но трябва да разбереш колко много искаш от мен. Не ми стига това, че по заповед на абата трябва да се грижа за душите на кралските воители, ами сега ще трябва да покръствам и езичници, а и ти ме заплашваш, че ще извършиш прелюбодеяние, ако отнесе посланието.

Мира засрамено сведе очи. Наистина досега не бе осъзнала колко трудно изпълними бяха молбите й, докато не ги чу със собствените си уши.

— Зная, скъпи братко, и се заклевам един ден да ти се отблагодаря по някакъв начин.

— Дори и да измисля някакъв начин да не предам тази бележка, трябва да знаеш, че това само ще отложи нещата между теб и Наял, но рано или късно мистър Мак Куган ще изяви желание да те спечели, а баща ти да го види, че е успял.

— О, зная това. Зная, че можеш да ми осигуриш само известна отсрочка. Но аз имам нужда точно от това. Само времето стои между мен и готовия за християнски брак мъж, когото обичам.

Лон отново въздъхна угрижено.

— Много добре тогава. Но само този път, запомни това.

Мира извика възторжено и разпери ръце, за да го прегърне. Той обаче се отмести настрани и вдигна ръка, за да я спре.

— Не, момиче. Оттам ми кажи каквото имаш да казваш. Достатъчно грижи ми създаваш само като караш да пазя тайните ти.

ГЛАВА 7

На път за лагера на Наял Мак Куган брат Лон спря на брега на един поток, за да напои коня си. За щастие бе успял да се върне навреме в манастира за третата служба, но вместо да го остави да се потопи в монашеския покой, абатът го бе изпратил на седмичната му обиколка на командирите от кралската армия.

Лон не бе особено доволен от това, защото противно на очакванията на абата той рядко намираше удоволствие в общуването с брат си Блар и с Наял. Още повече, че малкото време между завръщането му от форта и предстоящото му пътуване не му бе дало възможност да измисли правдоподобен начин да изпълни молбата на Мира.

Докато конят пиеше вода, Лон отново се замисли върху задачата, която абатът му бе поставил. След обособяването на седемте кралства по време на смъртта на свети Патрик, йерархията на църквата в Ирландия се бе обвързала още по-тясно с политиката на кралете.

Местната армия бе, и вероятно щеше да си остане, единствената охрана на духовенството не само срещу нападенията на чуждоземците, но и срещу разбойниците от другите провинции. Затова бе напълно естествено презвитерът да положи всички усилия за духовното обслужване на Мак Куган и неговите мъже, даже и когато то изглеждаше толкова незначително за тях.

Откакто преди няколко месеца го натовариха с това задължение, Лон постоянно търсеше начин да разкаже на абата за отношението на воините на Наял. Те не само бяха неблагодарни за това, че пътуваше до тях да им чете светите писания, но дори му се присмиваха. Често ги бе виждал как, след като известно време са дъвкали осветения хляб на църковната община, за да го размекнат в устата си, го вадеха и да го залепваха по носовете си или по други части на тялото си. Това бе истинско светотатство. Нещо, което унижаваше Лон и обезсмисляше цялата му служба на църквата. Затова той съвсем искрено желаше да намери смелост и да го разкаже на абата.

Лон обаче разбираше, че нещата стоят по съвсем друг начин. Презвитерът твърдо вярваше, че родствената връзка на Лон с Блар, който бе дясната ръка на Мак Куган, може само да заздравя отношенията между църквата и армията. Нещо повече, Лон напълно съзнаваше, че Наял и неговите воители никога не биха се държали така в присъствието на по-висшестоящия клир. Нито пък биха признали пред абата, че това е истина. Така че накрая Лон щеше да се окаже сам срещу десетките воители на краля. На незначителното твърдение на един монах щяха да се противопоставят твърденията на същите тези воители, които стояха между местните манастири и безчинствата на разбойниците.

Понякога му идваше на ум да изостави седмичните си обиколки на многото биваци на Наял и просто да използва това време извън манастира, за да размишлява сред природата като Христос. Господ му бе свидетел, че това бе най-голямата свобода, на която се радваше, откакто бе станал послушник. Силното му чувство за отговорност обаче винаги го подтикваше да върви напред към следващия лагер на Наял. Там щеше да се изправи срещу брат си и безмълвно да понесе обидите на това стадо животни, които се наричаха армия.

Изведнъж от север задуха студен вятър. Лон потрепери и погледна надолу към потока, чиито води се къдреха от порива на вятъра. Наближаваше есента. По това време Мак Куган и мъжете му приключваха с летните си увлечения — лова и битките с нападатели — и се отправяха към замъка на краля, където се отдаваха на по-спокойни занимания. Такава бе традицията на ирландската армия, Фиана Ейреан, според която членовете ѝ се оттегляха като вълците в тъмното зимно леговище и прекарваха времето си в игра на табла и шах и задиране на жени.

Но сезонът едва ли имаше някакво значение, помисли си Лон. Дали бе топло лято или мразовит, снежен ден, всяка предстояща седмица, толкова дълго, колкото изобщо не би могъл да предвиди, щеше да бъде запълнена с досадната работа, която в момента му предстоеше. Щеше да продължава да се грижи за задоволяване на религиозните нужди на тази банда воители точно както и малката Мира в края на краищата щеше да се изправи срещу суровите последици от това, че е отхвърлила техния предводител.

Изведнъж Лон си спомни как милото момиче се бе разплакало от перспективата да бъде накарано насила да легне с Мак Куган. Една топла вълна се надигна в него и заседна на гърлото му. Ако той, който при редовните си посещения трябваше само да поставя в устата на тези мъже хапки от светения хляб, се чувстваше толкова отвратен, колкото днес, то човек едва ли би могъл да си представи какво означава да показваш брачна любов и вярност на един от тях цял живот.

Мира. Бедната Мира. Тя бе толкова беззащитна срещу опитите на Наял да я откъсне, както би откъснал едно беззащитно цвете, което расте край пътя. Тя бе точно толкова невинна, колкото и това цвете с нежен аромат и ярки цветове, и затова бе привлякла и вниманието му.

Какво ли можеше да направи Лон, за да я спаси от тази толкова неизбежна съдба? По кой начин, в името на всички светии, би могъл едновременно да занесе и да не успее да предаде посланието на баща ѝ до Наял.

И тогава изведнъж, както често се случваше при намесата на божието провидение, отговорът дойде сам — разливащите се води на потока му помогнаха. Усмихна се на себе си и промълви няколко благодарствени думи. После бръкна във вързоп, който носеше зад седлото, и извади съдбоносната бележка, запечатана с восък, върху който личеше семейният герб на Мак Игън. Слезе от коня и се приближи до потока. Вятърът грабна бележката от ръката му и я запрати във водата. Лон се наведе да я вземе. Все пак бе обещал на бащата на Мира, че ще я даде на Наял. Много добре знаеше, че Мак Куган достатъчно често посещава укреплението и че ще разбере за бележката, ако Лон не му я предаде. С тази мисъл Лон внимателно се наведе, вдигна бележката и я изтърси от водата. Съдбата обаче бе решила проклетото нещо да се изплъзне от ръката му за втори път и когато отново се наведе да я вземе, посланието потъна във водата.

Въпреки това само след секунди я хвана за трети път. Докато се изправяше, за да се качи на седлото, той изтегли навътре сгънатите краища на пергамента и видя, че мастилото напълно се бе размазало от водата. От това, което успя да види от запечатаната бележка, разбра, че едва ли можеше да се прочете и една дума от написаното в нея.

Лон не можа да се въздържи да не изрази привидното си разкаяние, като изцъка с език.

„Колко жалко! — помисли си той, като поклати глава и с мъка се овладя да не се усмихне. — Какъв страшен, ужасен срам!“

— Ура, сър! Изглежда, вашият брат отново идва да ни спасява душите — извика караулът, като се обърна към Блар О'Фейл от наблюдателницата, която се намираше на върха на един хълм.

Блар, който се бе отпуснал на една съседна поляна само по панталони, изпъшка и бавно седна. Беше един от онези мързеливи дни на късното лято, когато всеки един от лагера говореше за такива елементарни неща като приготвяне на обяда и топлене на вода за прането, но никой не се помръдваше, за да се захване за тях. Сякаш самото очакване, че нещо трябва да се направи, и последвалата го липса на отговорност сами по себе си бяха достатъчно удовлетворение. Освен това повечето от тях бяха пили твърде много. Бяха успели да върнат обратно на едно местно племе няколко бъчви с вино, откраднати от някакви ирландски разбойници, и бяха запазили една част за себе си като награда за добре свършената работа.

— На какво разстояние се намира? — попита Блар след малко.

— Достатъчно близо, за да мога и сам да отговоря — извика Лон и се засмя, като заобиколи няколко дървета вдясно и излезе на открито.

Блар стреснато се обърна и загледа брат си, който яздеше към него, а расото му се развяваше около тялото му.

— Добър ти ден, Лон — отговори той глухо и скочи бързо на крака.

По време на седмичните си посещения в лагера Лон винаги първо се отбиваше в палатката на Наял, но точно този път Блар трябваше да направи всичко възможно, за да го задържи. Въпреки че през по-голямата част от живота им Блар бе смятал Лон за мирянин и почти никога не се бе опитвал да скрие от него проявите на неприличие в лагерите, това, което в момента ставаше в палатката на Мак Куган, бе твърде компрометиращо за всички.

— Добре, че не съм враг на кралството — каза Лон, като продължаваше да говори с шеговит тон. — Всички са се проснали наоколо и дремят. Май не би било трудно днес да ви изненада някой.

Блар присви очи и се опита да измисли някакво благоприличие обяснение.

— Господ не ни ли заповядва да почиваме поне един ден на всеки седем?

Лон кимна с глава и весело се усмихна. Колко малко се бяха променили нещата между тях през годините. Съперничеството си оставаше. В момента можеха и да си сътрудничат в сериозното дело да служат на кралството, но в душите им конкуренцията продължаваше. Независимо какво смяташе всеки един от тях, дните, когато се риташа и мамеха един друг в прахоляка пред семейната хижа, не бяха останали толкова далеч в миналото.

— Да. Но той също казва, че така трябва да отбелязваме неделата, и ако виното не бе замотало главата ти, щеше да си спомниш, че все още не е неделя.

— Трябва да е неделя, след като идваш за обичайното си участие при нас. Какво друго да си помислим?

— Отведи ме при предводителя — каза хладно Лон, след като словесните извъртания на брат му показаха колко на място бе попаднало обвинението му. Очевидно през изминалото време Блар бе изпил от виното повече, отколкото му се бе полагало.

— Не. Почакай тук, моля те — запъна се Блар, като хвърли неспокоен поглед назад към групата палатки, които се намираха на няколко ярда от тях. — Ще съобщя на предводителя, че си тук, и веднага се връщам.

— О, глупости — процеди през зъби Лон, който остана засегнат от тази необичайна официалност. Искаше по-скоро да приключи с неприятното си задължение да свещенодейства с тези пияници и затова, без да се колебае повече, слезе от коня и го върза за едно от близките дървета. После грабна вързопата си от седлото и се втурна към палатката на Мак Куган, без да се бави.

— Не! Чакай да вляза пръв! — настойчиво извика Блар, като забърза след него и го хвана за ръката.

Лон се отскубна и продължи да крачи напред. В края на краищата имаше да обсъжда с Мак Куган един много важен проблем и не можеше да се бави. Ставаше дума за един лагер на викинги, колкото и несигурен да бе въпросът дали представляваха заплаха или не. Но лагерът се намиреше в опасна близост до дома на неговите родители и трябваше да уведоми предводителя на кралската армия.

Но когато Лон стигна до палатката на Наял и отметна платнището на входа, за да влезе, разбра колко прав се бе оказал брат му, като се опитваше да го задържи.

— О! — възкликна той, все още несигурен какво точно става, но убеден, че е нещо безнравствено, защото и двамата, които бяха вътре, бяха голи. Остана втрещен пред сцената още няколко секунди. След това наклони глава и я поизвърна настрани с надеждата, че ще разбере нещо от това, което ставаше пред очите му.

Прославеният предводител на кралската армия лежеше проснат в леглото върху една млада жена. Това, само по себе си, не бе смущаващо. Само че краката му бяха разкрасени, а слабините му се намираха върху лицето на партньорката му. А лицето на Наял бе заровено точно в същата част на нейното тяло. Но като че ли това не бе достатъчно. И двамата издаваха такива отвратителни звуци с уста, а и изобщо не забелязваха присъствието на Лон.

— Дявол да го вземе! — тихо прошепна Блар и пхна главата си в палатката точно до брат си. Без да каже нито дума повече, той сграбчи Лон за качулката и го издърпа навън.

— О, небеса! — промълви Лан ужасено. — Мислиш ли, че могат да дишат така?

Като чу този въпрос, гневът на Блар премина и той с усилие успя да се въздържи да не се разсмее.

— Не мисля, че точно това ги интересува в момента. А ти? — попита той, като в погледа му се долови дяволит блясък, породен от относително големия му опит в това отношение.

Монашеската същност на Лон му повеляваше веднага да прогони от съзнанието си тази натрапчива картина и никога вече да не се връща към нея. Другата му половина обаче бе твърде любопитна, за да се откаже точно сега от този въпрос. Най-малкото, видението със сигурност не приличаше на нищо, което бе срещал досега в манастирското копие на писанията на Овидий.

— Колко невероятно! Но защо...

— Защо с уста ли? — прояви милост брат му, като довърши въпроса вместо него.

Лон кимна глава.

— Отговорът не ти ли е ясен? Въпреки, че си духовно лице. Не си ли съгласен, че семето не се посява с уста и език?

При тези думи Блар повдигна вежди нагоре, отметна глава назад и избухна в неудържим смях.

Лон преглътна при разкритието на този грях. Църквата винаги бе проповядвала, че отношенията между един мъж и една жена се определят изключително от целта за създаване на поколение. Самият факт, че слушаше за това отклонение от догмата, го въвличаше в почти толкова голям грях, колкото и само ако го наблюдаваше.

— Това... това е просто осъдително — процеди през зъби той и с мъка изправи рамене, за да възстанови осанката си на свят човек. — Моля те, върни се веднага в палатката и кажи на предводителя си, че брат Лон е тук.

— Точно това исках да направя, когато ме изпревари преди малко — отговори Блар точно толкова възмутен, колкото и Лон. — Мистър Мак Куган, църквата отново е тук — съобщи раздразнено той, като отново провря глава в палатката.

— Кажи й да дойде след половин час. Аз... аз и без това в момента съм на небето, благодаря — отговори Наял.

Накъдето и да се обърнеше Лон, навсякъде му се набиваха в очи полуголи войници, които лежаха пияни наоколо по тревата. Започна да му се повдига от явното неуважение, което му демонстрираха, като продължаваха да стоят голи в негово присъствие.

„Не! Вече не! Да те вземат дяволите, човече! Пътувам толкова дълго до лагера всяка седмица и ти няма да удължаваш и без това безкрайните часове с гнусните си забавления. Как смееш един ден да правиш предложение на едно момиче и още на следващия да се търкаляш в леглото с друго?“ — помисли си Лон, вбесен от гняв, но в същия момент прехапа устни, за да не изкаже мислите си на глас. Започна със съжаление да разбира, че за ранга, който имаше, навярно си бе позволил твърде много.

— Какво е това, Блар? — весело извика Наял. — Възможно ли е брат ти най-накрая да е избълвал някакви глупости?

— Май така изглежда. Да, сър.

— Добре тогава. Пусни го да влезе. Това е чудо, заради което почти си заслужава да прекъсна обслужването на тази добра дама.

— Ела с мен — заповяда му Блар, като дръпна монаха за ръкава.

Лон се намръщи и измъкна робата си от ръката на Блар.

— Онези двамата още ли са голи?

Блар се усмихна подигравателно.

— Като две грахови зърна в шушулка.

Лон изви очите си нагоре от отвращение. След това влезе в палатката. Домакинът и жената лежаха един до друг, завити с одеялото и с глави, поставени върху дървената подложка на леглото.

— Бре, бре — каза вместо поздрав Мак Куган, като се ухили срещу Лон. — Кое е това толкова належащо свято дело, заради което трябваше да прекъсна общуването си с моята сладка любов?

— Наред с другите неща, едно послание, дадено ми от бащата на другата ти сладка любов — отвърна на удара с удар Лон, като извади от вързопа бележката на Мира и я хвърли на леглото в краката им.

Наял погледна заинтригувано, наведе се и вдигна пергаментата.

— Боже господи! Цялото е мокро. Какво си правил с него? — попита той, като махна восъчния печат и го разгъна.

— На път за насам вятърът го отнесе в един поток — отговори Лон спокойно. В края на краищата всичко това бе вярно.

Мак Куган се намръщи и напрегна очи, за да разбере какво пише в бележката.

— Но, глупако, тук не може нищо да се прочете. Как да разбере какво е искал да ми съобщи Мак Игън.

Твърдо решен да не трепва от гръмогласния рев на Мак Куган, Лон само вдигна рамене.

— Не зная, сър.

— Добре, каза ли ти той нещо за това, което е написано в бележката?

Лон поклати глава, отново спокоен, че не е извършил прегрешение, като е излъгал, защото всъщност не Сайлъс Мак Игън, а дъщеря му Мира бе тази, която го беше информирала за съдържанието на бележката.

— По дяволите! — изплю се Наял, като накъса мократа бележка на парчета и погледна навъсено Лон, сякаш го мислеше за откачил. — Та ти за куриер ставаш още по-малко, отколкото да пречистваш душите на моите мъже.

— Моля за извинение, сър, но много по-лесно бих пречистил душите на твоите мъже, ако техният предводител проявяваше поне малко уважение към ученията на църквата.

При тези думи Наял леко се надигна в леглото.

— Съжалявам, ако с нещо съм те обидил. Но трябва да разбереш, че да спасяваш живота на хората е много по-опасно от това да им спасяваш душите. Човек губи чувството си за почтеност, ако знае, че всеки следващ ден може да му бъде последен.

— Ако това е така, командире, бих искал да мисля, че желаеш да умреш с колкото е възможно по-малко грехове.

— О, престани да се заяждаш, брат Лон — озъби се Наял. — Спомена, че при мен те водят и други неща. Кой са те?

— Норвежци, сър — отговори Лон, като понижи глас, за да не предизвика голяма тревога с новината си.

— Норвежци ли?

— Да. Имат базов лагер долу на брега, при укреплението на моето племе. Под високите скали на юг.

— Какво? Шегуваш ли се? Ние с брат ти вчера бяхме там. Защо никой не ни каза за това?

— Ами защото само един човек от племето ги е видял и понеже те твърдят, че са наполовина ирландци, тя не е сметнала за необходимо да ти казва.

Наял свъси вежди.

— Наполовина ирландци ли? Как така?

— Не зная. Просто ми казаха, че са потомци на една отдавна изчезнала наша родственица — Елана Мак Айл, която бе отвлечена при едно нападение на викингите преди двадесет и пет години.

— Имат ли някакво доказателство?

— Да. Мира казва, че са донесли една стара брошка с герба на рода Айл. А Киарда, след като се срещнала с тях, се убедила, че наистина са деца на нейната братовчедка.

— Мира казва? Кога е попаднала на тези чуждоземци?

— Предполагам, че вчера сутринта, когато е излязла да бере ягоди. Спомена, че точно тогава предводителят им е отишъл при нея.

— Вчера сутринта ли? Но вчера на обяд аз бях с нея и тя нищо не ми е споменавала — продължи подозрително Наял. — На мен, нейния високоуважаван кандидат, главнокомандувания кралската армия, на когото веднага трябва да се съобщават такива неща! — възкликна ядосано Мак Куган.

Лон почувства, че се изчервява, защото бе казал много повече, отколкото възнамеряваше да каже. Той изобщо нямаше намерение да

намесва в разговора бедната Мира и любовта ѝ към предводителя на викингите.

— Ами, възможно е, милорд, да е искала да те предпази от прибързани действия. Може би е искала първо да даде възможност на старата Киарда да ги проучи.

— За какво ще ги проучва? За бога, те са чуждоземци!

— Очевидно само наполовина. Мира казва, че нямат намерение да нападат, а искат миролюбиво да се заселят в Ерин. Изглежда, че обработваемата земя в Туле не им е достатъчна.

— Боже господи! Човече! Тези дяволи плячкосват нашето крайбрежие вече повече от век. Как е възможно да си помислят, че нашите крале ще решат просто да им отстъпят ирландска земя?

— Не зная, сър. Зная само, че при положение, че моите родители живеят в този форт, аз не мога да не докладвам веднага за това състояние на нещата.

— Правилно — намеси се заплашително Блар. — Защото не би получил братска прошка от мен, ако тези диваци избият майка ни и баща ни. — Той се обърна към Наял: — Мисля, че трябва веднага да се погрижим за тях, командире. Какъвто и да е техният произход, най-разумно ще бъде да ги прогоним.

Въпреки че Наял никога не оставяше последната дума на някой от подчинените си, той винаги вземаше присърце съветите на Блар. И когато си спомни за подозрителното поведение на Мира предния ден, твърдо реши да го послуша. Още от дете го бяха възпитавали да смята викингите за изчадия на ада, за естествен техен враг, също както бе и вълкът за заека. Проклет да бъде, ако се забави миг повече и им позволи да продължават да преговарят с неговата Мира.

— Да, Блар, съгласен съм с теб. Погрижи се мъжете веднага да се приготвят.

ГЛАВА 8

Точно както Мира бе обещала на брат Лон, още преди обяд Киарда разказа на хората от племето за лагера на викингите. Въпреки че много от тях сметнаха за неразумна подобна постъпка, няколко души се промъкнаха крадешком до високите скали и хвърлиха оттам един поглед върху лагера долу. По-късно същия следобед обаче на повечето от тях им омръзна само да шпионират чуждоземците, които така сърдечно бяха влезли в по-тесен контакт с тях. Затова изпратиха Мира и Киарда, придружени от двама мъже със страшен вид, да поканят във форта техния предводител.

Брандър, разбира се, прие, без да се колебае, и след като го претърсиха за оръжие на вратата на укреплението, го пуснаха вътре и го отведоха до хижата на Киарда. Макар и да знаеше, че това са роднини на майка му, той все пак се чувстваше неудобно при тези обстоятелства. Не само че не носеше никакъв нож, ами се оказа обграден и от укреплението, и от десетки ирландци. Имаше усещането, че го бяха взели в плен. Брандър обаче положи всички усилия, за да не издаде безпокойството си.

Първоначално никой не го заговори. Даже и Мира, която от уважение към по-възрастните бе застанала в дъното на претъпканата хижа. Хората предпочитаха просто да го наблюдават като някакво странно същество, като малък щурец или жаба например, която са поставили в дървена клетка.

Най-накрая обаче заваляха въпросите. Повечето от тях идваха от страна на по-възрастните членове на племето, които твърдяха, че са познавали Елана Мак Айл, преди тя да бъде отвлечена някъде преди около двадесет и пет години.

Някои от тези хора, също като Киарда, бяха преживели нещастията да бъдат пленени от същата тази банда викинги. Затова най-изчерпателно се обсъждаше именно този въпрос.

Брандър отговаряше, доколкото можеше, като се опитваше да си припомни всички подробности от разказите на майка си за базовия

лагер на норвежците, които имаха отношение както към баща му, така и към стария Сигурд. Ирландската му публика, макар и изненадана от отличното познаване на техния език, слушаше напрегнато. След около час отношенията между тях станаха доста по-непринудени и накрая му предложиха обяд.

— Дори и да се съгласим да останете, Брандър — започна със сериозен тон един от по-възрастните мъже, — решението не зависи само от нас. В управляващите семейства на Ерин, чиито господари имат повече от една жена, напоследък се раждат много деца и апетитите за земя в този район постоянно нарастват.

— Да. Кралят ще има последната дума — намеси се и Сайлъс Мак Игън.

Брандър въздъхна загрижено и сведе поглед към масата, на която седеше.

— Тогава няма да ни защитите.

Сред насъбралите се настана суматоха. И тогава последен се обади най-възрастният измежду старейшините.

— Няма да предприемем нищо, за да ви прогоним оттук. Ако ни попитат, ще потвърдим миролюбивото ви поведение. Но не може да искате от нас да се противопоставим на нашия крал.

Отново настъпи тишина, като този път отникъде не се чуваше шепот. Брандър разбра, че това бе последната дума на рода по този въпрос. Той потърси почти инстинктивно с поглед Киарда, която седеше на масата от дясната му страна. Очите ѝ със сигурност излъчваха симпатия, но така също и някаква безпомощност, от която сърцето му леко се сви. Тя явно бе направила всичко, за да му помогне, и той знаеше, че няма смисъл да я моли за нещо друго.

След това, вероятно от отчаяние, той вдигна глава и прикова поглед в Мира, която продължаваше да стои на входа. От такова разстояние и при толкова много мяркащи се лица, които постоянно препречваха пътя между тях, Брандър трудно можеше да разбере какво точно си мисли тя в момента. Долови обаче някакъв нежен блясък в големите ѝ кафяви очи. Мира седеше изправена, без да мърда и без да мига, и от това той изпита някаква необяснима увереност. Девојката всъщност се бе хвърлила срещу ножа заради него предишната нощ, така че само един господ знаеше какво още бе готова да направи, за да

го спаси, и той искрено се молеше на Бога да не ги принуждава да разберат на какво бе способна.

— Много добре тогава, мои съседни и... родственици — заяви той, като вдигна тост с чашата с медовина, която му бяха дали. — Да пием за княжеството, което моите хора ще ми помогнат да създадем тук. — Той почувства истинска гордост от твърдия тон, с който изрече тези думи. Беше доволен, че верен на норския си произход, бе успял добре да прикрие несигурността и опасенията си.

Изминаха една-две секунди, преди седналите на масата да могат да разберат думите му, но един по един всички около него вдигнаха чаши. Като изпи медовината, Брандър остави чашата на масата и стана, за да се сбогува.

— Кога ще дойдеш пак, момче? — попита го Киарда, като го погледна умоляващо.

— Мога да идвам всеки ден, ако желаете — отговори Брандър и широко се усмихна. — И запомнете, че вие също сте добре дошли при нас. Ако ни позволите, бихме споделили с всички вас много неща както от нашия, така и от вашия свят.

Шумната врява сред тълпата, която последва излизането на Брандър, дойде като отговор, че повечето от тях наистина бяха съгласни.

На прага Брандър се спря, задържан от въпросите на някои от по-възрастните членове на племето, и тайно протегна ръка към Мира. За негова изненада обаче, макар че очите ѝ продължаваха да говорят за чувствата ѝ към него, тя издърпа пръстите си от неговите.

„Мак Куган“ — разбра той. За хората тя бе определена за предводителя на кралската армия и една такава изява на чувства пред тях вероятно би я поставила в беда.

— След един час. На върха на скалите, където се срещнахме — успя да ѝ прошепне едва чуто той, преди тя да се отдръпне от него, и излезе от хижата.

Когато след един час Мира стигна до високите скали, го завари да стои изправен в цял ръст с развято от вятъра наметало и с поглед, зареян в морето. Бе успяла да се измъкне незабелязано от форта и по един заобиколен път бе стигнала до платото. Затова Брандър не беше я забелязал.

Наближаваше края на лятото. Слънцето вече залязваше зад хоризонта на запад. В момента то бе застанало на едно ниво с върха на скалите и отражението му в морската вода обгръщаше викинга с невероятен по своята красота оранжев ореол от светлина.

„Господи, колко величествен изглежда!“ — помисли си Мира, която бе спряла, за да може да му се полюбува. Въпреки че положението му и това, че бе най-възрастен сред съотечествениците си, означаваше много малко в Ирландия, благородната му осанка й напомняше за фаворитите на краля и тя имаше основание да каже, че само с появата си той бе предизвикал истински страх сред хората от нейното племе.

Една част от нея я подтикваше да изтича при Брандър и да се наслади на всеки безценен миг от времето, през което могат да бъдат само двамата, да го прегърне и да даде воля на чувствата си. И въпреки това нещо я възпираше да го направи. Изведнъж усети, че по някаква причина се страхува от него. Не знаеше точно от какво. Може би от това да не каже или да не направи нещо погрешно. От безсилието да му откаже, ако той си позволи нещо, за които тя знаеше, че не бива да му разрешава да прави.

Но когато бавно се обърна и я забеляза, Мира разбра, че това не бе само страх, а и свенливост. На лицето ѝ се появи лека усмивка. След това сведе поглед, защото усети, че от възмущение ще се разплаче.

Какво, за Бога, ѝ ставаше? Току-що бяха получили божията благодат, която търсеха. Хората от племето вече знаеха за него и хората му и нямаха никакво намерение да ги гонят. За какъв по-щастлив изход би могъл да мечтае някой от тях? И въпреки това сигурно за четвърти път през последното денонощие тя отново бе на път да се разплаче.

— Мира — извика Брандър, озадачен от това, че тя стои настрана.

Тя само поклати глава, прехапа устни и вдигна очи към него.

— Хайде, ела тук — подкани я той с усмивка. — Ела да се насладим на това прекрасно, огряно от слънцето море. Твоите хора едно време са боготворели слънцето, нали? Майка ми поне така казваше.

— Да. Вярно е. Някои от нас още го правят — призна тя.

Брандър се усмихна още по-широко, когато тя направи първите предпазливи крачки към него.

— А ти? — попита я той, като повиши предизвикателно глас.

Тя сви рамене и продължи да се приближава.

— Може би. Понякога.

— Кога по-точно?

— Като сега например, когато то само те предизвиква с величествената си червена магия. И през зимата, когато е толкова кратко време с нас. Случвало ли ти се е някога просто да стоиш срещу него със затворени очи? — И сякаш безсилна да се въздържи, тя затвори очи и вдигна нагоре глава, опиянена от сладкия спомен за тези моменти. — Великолепно е, нали? Сякаш в момента чувстваш любовта на най-големия, най-обичания родител, който някога е съществувал.

При тези думи тя с наслада пое въздух. Когато отново отвори очи, лицето му изразяваше пълно съгласие с нея.

— Да — отвърна Брандър. — Това наистина са много приятни мигове.

Тя се приближи на още няколко крачки към него и предпазливо спря.

— А какво ще кажеш за вашите хора? Вие боготворите ли слънцето? — попита го Мира с толкова нерешителен глас, който веднага я издаде, че никога по-рано не бе ходила на срещи.

— В известно отношение, да. Макар че за нас то никога не е било от такова съществено значение, както за вас. Защото видях, че и сега на една от стените в хижата на Киарда виси едно слънце, направено от слама. А кръстовете на гробовете във вашия форт са обградени със слънчеви кръгове.

— О, майка ти и за това ли ти е разказвала! Как свети Патрик се е борел да ни спечели за свои последователи, като е направил слънце около знака на Христос?

— Да.

Мира го погледна боязливо и каза:

— Въпреки че Киарда и останалите по-възрастни ще настояват да се покръстите, истината е, че ние самите не бяхме така лесно спечелени от църквата.

— Да — усмихна се отегчено Брандър. — И се страхувам, че занапред ни чака още по-голяма съпротива. Но ще видиш, че във всяко друго отношение хората ми са готови да станат ирландци, уверявам те.

Тя кимна с глава и леко му се усмихна, за да му покаже доверието си.

— Напълно ти вярвам.

Той изведнъж присви очи, сякаш търсеше нейните за нещо.

— Но защо още стоиш толкова далеч?

Брандър протегна ръце към нея и наметалото върху раменете му се разтвори като криле на сокол, който се спуска, за да я спаси от някакъв невидим хищник.

— Моля те, ела при мен и ми позволи отново да те почувствам. За първи път, сякаш от векове насам, сме сами двамата и аз бих желал да ти благодаря за всичко, което направи за мен и за хората ми.

Мира усети как гърлото ѝ се сви от някаква странна парализа. Въпреки че бе съвсем сигурна в намеренията му да ѝ благодари по някакъв начин, който би приела, неговите думи ѝ прозвучаха някак странно и заплашително. Сега тя бе сигурна, че ако се озове в обятията му, ще се съгласи на много повече от една обикновена прегръдка и целувка. Въпреки че желаше да се предаде и да се отпусне в топлината на ръцете му, тя не можеше да намери сили, за да се помръдне.

Той като че ли беше обиден от упоритата ѝ съпротива.

— Мира, възможно ли е, след като се бори да убедиш Киарда и останалите, че няма за какво да се страхуват от мен, самата ти да не ми вярваш? Вашите хора ме претърсиха вече за оръжие. Заклевам се, че и сега не съм въоръжен.

Тя се опита да се усмихне безгрижно.

— О, да, зная. Тук не става толкова дума за страх, милорд, колкото за несигурност. Поне така си мисля.

— Каква несигурност?

— Не зная. Ти каза снощи на Киарда, че по-рано сте нападали и ограбвали тези брегове. Мога да ти кажа, че само преди няколко лета аз едва не станах жертва при един такъв случай.

Той сякаш бе поразен от тази новина.

— Хванал те е някакъв норс? — попита той след малко.

Тя поклати глава и отново наведе очи надолу. Темата бе твърде унижителна за нея, за да продължи да го гледа в очите.

— Беше един викинг. Сигурна съм. Той бе сам и... сигурно е бил някакъв разузнавач — завърши тя, като гласът ѝ прекъсваше някак

печално.

— О, Мира. Не! — възкликна той, а после, без да се интересува как ще реагира тя, се приближи до нея и съчувствено я прегърна. — След всичко това бих изтръгнал от себе си всичко норско — промълви тихо той, като я люлееше в прегръдките си.

Тя с учудване усети, че прегръдката му бе съвсем различна от начина, по който я бе прегърнал на същото това място предишния ден. Това не бе прегръдка на любовник, а на човек, който искаше единствено да я утеши — баща или по-голям брат например. Някои, който, изглежда, бе разбрал, даже и преди нея, от какво най-много се нуждае в момента. Мира имаше нужда па зарови обляното си в сълзи лице в гърдите му и да остави туниката му да попие сълзите и.

— Мира. Моя малка, сладка Мира. Кажи ми само още веднъж, че този звяр не ти е направил нищо лошо.

— Не успя — Тя почувства как гърдите му се надигнаха и изпуснаха въздишка на облекчение, и той я притисна още по-силно към себе си.

— Слава на всички богове!

— Би ли имало... искам да кажа, би ли имало някакво значение за теб, ако той бе успял? — плахо попита тя.

Брандър леко се отдръпна от нея и вдигна брадичката ѝ, за да може да я погледне право в очите.

— Разбира се. Бих умрял, ако знаех, че ти е навредил.

— Не исках да кажа, дали би променил чувствата си ако узнаеш, че някой друг мъж... — тя търсеше подходяща дума, — ако някой друг мъж ме е познал по такъв начин?

Той отново я стисна в прегръдката си и сякаш я люлееше и успокояваше с цялото си тяло.

— Разбира се, че не. Как може едно момиче да се обвинява за такова нещо? То със сигурност не е било по твоя воля. — Той разтвори прегръдката си и хвана едната ѝ ръка. — Ела и седни до мен на ръба на скалата като вчера. Просто ще поговорим малко и нищо повече. Обещавам ти.

Неговото обещание определено я утеши, пряко волята ѝ. Той ѝ беше приятел и тя до голяма степен му вярваше. Във всеки случай знаеше, че даже и да искаше да ѝ покаже любовта си, то поне в момента Брандър и бе дал толкова необходимия за нея отдих.

Отведе я до ръба на скалата и седна до нея на тревата. После и двамата провесиха крака надолу. Ако ѝ бе някоя доверена приятелка, Мира просто би се почувствала задължена да продължи да разказва за случая и по този начин да се прочисти от него. Такава бе атмосферата между тях. И въпреки това, като гледаше с периферното си зрение русата му коса, величествената му фигура и странното му облекло, тя още веднъж осъзна, че за нея той бе истински чужденец. Независимо от това между тях съществуваше неоспоримо привличане и нещо ѝ подсказваше, че винаги са били някак си свързани, че съдбата бе предопределила да бъдат заедно.

— Не мога да повярвам, че някога си изнасилвал — изведнъж каза тя. — Не искам да е вярно.

Видът му стана мрачен.

— Вярно е. Може би трябваше да излъжа, когато Киарда ме попита снощи, но не го направих, и сега знаеш истината... Но това бе много отдавна, Мира — добави той и я погледна съвсем искрено. — Всъщност тогава бях само момче и правех това, което мислех, че другите очакват от мен. Като пораснах по-голям, спях с едно норско момиче. Когато използвах тези действия, за да правя любов, разбрах, че те са съкровени и не бива да се прилагат за нищо друго. Оттогава престанах да изнасилвам вашите слаби и изплашени жени.

Защо е било необходимо това, прииска ѝ се да изкрещи. Как е могъл да си помисли, че пленничките му изобщо няма да го пожелаят с това лице на принц и очи с цвят на скъпоценни камъни? Тя веднага разбра обаче, че бе най-добре да не огласява тези мисли, защото те бяха много недалновидни. Истината бе, че тя бе видяла само добро от него. С изключение на няколкото объркващи мига в началото, когато я бе хванал, той винаги се бе отнасял към нея със симпатия и затова тя го преценяваше от съвсем друга гледна точка, а не като негова жертва.

— Знаеш ли, Мира — отново започна той, като сведе поглед, пълен с разкаяние. — На един мъж му е необходимо много по-голямо изкуство, за да спечели една жена, отколкото просто да я грабне. — Той подчерта смисъла на думите, като преглътна тежко. В този момент Мира осъзна, че при всичките наситени с чувства обстоятелства, когато са били заедно, дори когато въведоха Брандър невъоръжен във форта, той никога не бе показвал такава уязвимост.

— Ако едно момиче няма избор в такъв един случай — продължи той, — то е лишено от правото да отхвърли мъжа, който би го поискал. И тогава всичко е по-лесно. Просто вземаш това, което искаш, а не преживяваш болката, че не ти е било предложено. Мисля, че ме разбираш.

— Да — отговори Мира с нотка на възмущение. — Винаги е по-лесно да откраднеш нещо, отколкото да се постараяш да го заслужиш.

— О, но аз не желая повече да крада — каза той, като се обърна с лице към нея, и по неподвижните му като на статуя черти тя разбра, че е съвсем искрен. Това бе повече от очевидно. Но тя не бе сигурна какво точно искаше той в момента. Истинска любов с ирландско момиче като нея или ерска земя и право за се засели във вечен мир, като се ожени за такова момиче?

— Любовта е много по-сладка, когато е желана — продължи той.

Като чу тези думи, макар че се опита да не им обръща внимание, Мира почувства как в нея се надига топла вълна, която се разля по цялото ѝ тяло и достигна до слабините ѝ. Независимо от това тя остана скептично настроена. Ако и когато те се вричаха в любов, тя искаше да вярва, че тази любов е истинска, а не зад клетвите му да прозира един обикновен стремеж към политическа изгода. Затова не можеше да се въздържа и го погледна изпитателно.

— Да не би да искаш ръката ми, Брандър?

Той остана изненадан от нейната прямота. Нещо повече, възхити ѝ се и за да не се усмихне, прехапа устни.

— Само ако кажеш „да“, мое прекрасно момиче. Наистина имам основание да се надявам, тъй като снощи при Киарда ти се опита да ми спасиш живота, като изложи на опасност своя... Никой досега не е поемал такъв риск заради мен — добави той с явно обожание.

Мира така се трогна от тези думи, че трябваше да сведе поглед, преди да отговори. Когато вдигна глава и отвори уста да проговори, той постави пръст върху устните ѝ.

— Шшт — прошепна той, като се обърна на запад. — Конне! Не чуваш ли? Идват някакви конници.

Мира се обърна и също се заслуша. Но даже и без да напруга слуха си, изведнъж усети под краката си силен тътен. Той бе прав, това бяха коне. Сякаш към тях галопираха десетки конници.

— О, Света Богородице! Не! Само не армията! Как е възможно! Освен хората от нашето племе само брат Лон знаеше за вас.

Брандър скочи на крака и се наведе да ѝ помогне.

— Бързо! Връщай се в укреплението! Трябва да слизам, за да предупредя хората си.

— Не! Нека да остана, моля те! Ако това са Мак Куган и войниците му, може да ги убедя да проявят милост.

— Не, скъпа моя! Този път нямаш насреща си един обикновен нож на една стара жена. Това е сила, която може да смаже всички ни. Затова сега се прибирай в безопасност, както трябва да направя и аз — отново ѝ нареди той и я завъртя с лице към форта.

— Не! Ще остана, Брандър — отново настоя тя и обви с ръце кръста му в мълчаливо отчаяние. — Оставам с теб. Дори и в смъртта.

Той се засмя тихо и с разбиране.

— О, нямам намерение да умирам, сладка моя. Просто направи каквото ти казвам, моля те, за да не се тревожа за теб по време на битката, която може да последва. Ще се върна при теб, когато всичко отmine, заклевам се.

— Добре. Тогава да побързам при моите хора и да видя дали мога да ги накарам да се притекат на помощ — съгласи се тя с него и се приготви да тръгва.

— Отивай, любов моя. Но мисля, че те няма да направят нищо, за да спрат мъжете на краля.

— Все пак ще ги помоля — приключи нетърпеливо Мира и вдигна едната му ръка към устните си, за да я целуне, после я стисна за раздяла и се втурна към укреплението.

Тичаше с все сила и със съзнанието, че всичко зависи от нея. Обърна се назад само веднъж, когато така се задъха, че трябваше да спре долу в ниското, за да си поеме въздух. Тогава видя, че Брандър вече бе изчезнал от платото. Само секунди след като тръгна, го чу да дава на норски някакво нареждане на хората си, след което той също се понесе с голяма скорост.

Брандър и братята му вече бяха събрали първата група от своите хора, в която преобладаваха жените, и за по-голяма безопасност ги бяха качили на две от лодките, когато след малко върху тях заваляха стрелите на ирландците. Мокри до кръста от непосилната задача да

пуснат във водата една от препълнените лодки, те вече тичаха обратно към брега, за да се заемат и с втората.

Раната на Брандър вече започваше да пари като изгоряло. Той беше убеден, че в бързината да пуснат във водата лодките, някой от шевовете, с които Астрид бе затворила раната, се бе разкъсал. Втората лодка се оказа много по-лесна за спускане, защото единствените хора, които останаха на брега, бяха мъже, и сега вече можеха да изчакат във водата, докато лодката навлезе достатъчно навътре.

Въпреки че ирландците едва бяха стигнали скалата, Брандър знаеше, че скоро ще се насочат към брега. От начина, по който така бързо пристигнаха в лагера, му стана ясно, че знаят не само точното му разположение, но и най-краткия път до него. Когато започнаха да се спускат надолу, Брандър се обърна назад и започна внимателно да ги наблюдава, сякаш всичко това ставаше насън. Не можеше да повярва на очите си, че заедно с хората си трябва да отстъпва. Никога не бе бягал от битка през живота си и сега се чувстваше страшно потиснат.

„Но това е единственият начин засега“ — обади се в него гласът на мъдростта. Ако имаше някаква надежда да се заселят по мирен път на тези брегове, не ирландците, а те трябваше да поемат отговорността да се погрижат за това. Въпреки че обикновено те нападаха и плячкосваха, този път трябваше да бягат като жертви и да изоставят имуществото си да бъде ограбено и опожарено.

Всъщност от тях повече не се искаше да нападат, а да пуснат дълбоки корени по тези места. За тях бе от полза, поне за момента, Мак Куган и неговите хора да успеят да ги прогонят и малко да ги поокастрят. Но също като лозата те отново щяха да изправят стъбла. Засега щяха да се скрият на кораба, оставен на котва зад скалите, които се вдаваха в морето на североизток. След това, когато крайбрежието бъде отново чисто, щяха да се върнат отново и да възстановят всичко, разрушено от войниците. И това щеше да се повтаря всеки път, докато един ден местните хора ги признаеха за сънародници. Както бе казал баща му, в това безстрашно упорство имаше точно толкова смелост, колкото в боя с мечове. А може би и повече, осъзна Брандър в този момент, тъй като повечето битки приключваха за съвсем кратко време. А борбата да получат и задържат малко ирландска земя като нищо можеше да продължи с години.

„Години!“ — мислеше си той, а в момента изпълнените с паника секунди летяха като стрелите на Мак Куган и неговите хора. Водачът на ирландците наистина бе Мак Куган. Докато армията се спускаше надолу по северния склон, Брандър успя да види фитилите на разпиляната червена коса на пълководеца. *„Дълга коса с цвят на огъня в ада — бе казала Мира. — Отблъскваща физиономия и крака с размерите на лодка.“* Това бяха нейни думи и дори и от такова голямо разстояние Брандър можеше да разпознае в мъжа, който яздеше начело на останалите, небезизвестния Наял.

Брандър задържа погледа си върху Мак Куган още една две секунди с онова болезнено любопитство, което всеки изпитва при вида на съперниците си. Без да разбира как, той бе убеден, че Наял изпитва същото. Мак Куган имаше вид на човек, който е разпознал в него не само предводителя на норвежците, но и съперника за ръката на Мира. Брандър осъзна това не защото притежаваше някаква изключителна дарба, нито пък благодарение на зрението или някое друго от сетивата си. Това бе някакъв особен вид познание. Между тях протичаше някаква сила, някакво чувство, нещо като вибрация. Те се приближаваха един към друг по същия начин, по който се движеше най-едрият мъжки елен, воден от инстинкта.

— Побързай, братко! — чу изведнъж гласа на Рурик.

Брандър се обърна надясно и видя, че и втората лодка бе вече във водата и всички, с изключение на неа бяха на борда. В този момент лицето на Рурик бе освирепяло. То бе все още червено от усилията да спускат тежката лодка във водата, и ядът и озадачението от това, че брат му продължава да се бави, го накараха да сбърчи чело в ужасна гримаса.

Брандър дойде на себе си и се втурна след тях. Едно бе да рискува собствения си живот заради обърканите си мисли, и съвсем друго да постави в опасност живота на хората си по този начин. А той бе направил точно това, като ги бе изложил на безспирния преграден дъжд от стрели и копия. И въпреки това реши, че все още има достатъчно време, за да се измъкне невредим. Гмурна се под вода и преплува останалото разстояние до лодката. Всички знаеха, че повечето ирландци не знаят да плуват, и затова бе малко вероятно Мак Куган да ги последва без плавателни съдове.

Брандър си помисли, че вече е въвн от опасност, и това му даде сила да преодолее учудващо бързо студените вълни. Не само че вече бе въвн от опасност, но бе успял и добре да разгледа най-големия си брат. Ала когато накрая доплува до лодката и братята му се наведоха, за да го издърпат на борда, той изведнъж усети остра болка. Беше се хванал за дясната страна на лодката и братята му го теглеха нагоре, когато изведнъж усети как нещо се впи в левия му крак под коляното, сякаш го бе захапало някакво чудовище, някаква огромна риба човекоядец. Погледна надолу и с ужас видя, че в пресеца на левия му крак се е забила една от стрелите на ирландците. Всъщност в този момент той видя много повече от това, което искаше да види. Стрелата бе пронизала целия му крак и стърчеше от другата страна.

— По дяволите! — изруга Рурик през стиснати зъби с вид на вбесен родител. Те хванаха Брандър за пояса и много внимателно го положиха на дъното на лодката. — Какво те прихвана, та толкова се забави? Помислихме, че някой те е зашеметил с удар по главата.

Брандър не можа да отговори. Бе изпаднал в агония и само стенеше. Рурик го подпря на греблата и Ланг се зае с неприятната работа да пререже стрелата с ножа си.

— Той едва ли има нужда от твоите обиди точно сега, братко — сопна му се Ланг и със стиснати зъби преряза стрелата почти до самия й край, който можеше лесно да се пречупи. — И без това страда достатъчно.

Брандър пое дълбоко дъх, като усети с облекчение, че стрелата излиза от крака му. Най-лошото вече бе отминало и той успя да запази съзнание въпреки силната болка. Това поне беше похвално, каза си мислено той.

— И все пак, защо се забави? — продължи да го разпитва Рурик, докато Ланг му свали туниката и с нея превърза кървящия крак. — Или трябва да останем и да се бием като истински норвежци, или трябва да проявим здрав разум и бързо да изчезнем. Всичко останало е безсмислено.

Ланг, който винаги бе играл ролята на оптимист между тях, не можа да остави това мърморене без отговор.

— Засега всичко свърши, престани. Не можеш ли да кажеш, че поне имаме късмет да се измъкнем живи?

Рурик се намуси и като продължаваше да придържа Брандър, се обърна назад и погледна към брега.

— Голям късмет извадихме, като ни взеха и изгориха всичко, което сме донесли.

— Не всичко — грубо му отговори Ланг. — Не забравяй, че имаме достатъчно ум да оставим провизии на кораба.

— Гледай! — продължи Рурик. — Само ги виж тези псета как се нахвърлиха върху палатките ни. Когато се върнем, от лагера няма да е останало нищо.

След като приключи с милосърдните си занимания, Ланг също насочи погледа си към сушата. Отначало гледаше мрачно и с болка. След това изведнъж силно се разтревожи.

— По дяволите! Рурик, добре ли виждат очите ми?

— Ја. Да върви по дяволите! Та това е Астрид на входа на нейната палатка!

Като чу това, Брандър отново изпъшка и напрегна очи, за да види какво става. Сестра му, която от това разстояние изглеждаше малко по-голяма от точка, не само бе намерила кураж да излезе от палатката, но и, изглежда, бе вдигнала меч срещу насъбралите се около нея мъже на Мак Куган, които вече бяха слезли от конете.

— Но какво, в името на всичко свято, прави още там? — попита Брандър, останал почти без глас.

— Нейната зестра — отговори без колебание Рурик.

— Чух я да се оплаква, че нямало достатъчно място на първата лодка, за да я вземе със себе си. Сигурно се е ядосала и е решила да остане. И в бързината не сме забелязали, че се е върнала.

— Но това е лудост — изсъска Брандър, защото кракът му започна още повече да го боли от тази ужасна новина. — Как може да сравнява живота си с едно легло и сандък със златни дрънкулки?

— Точно така изглежда — отговори Рурик и се изправи с мрачна решителност, сякаш се канеше да се хвърли зад борда. — Ще трябва да се върна за нея. Не можем просто да им я оставим.

— Нито пък тях на нея — отговори Ланг, като се засмя горчиво и посочи към Астрид, която дотолкова се бе увлякла, че в момента размахваше меча си пред един от войниците. Ланг се изправи и свали обувките си, за да скочи от лодката.

Брандър искаше да ги спре. Той се почувства задължен да им изтъкне очевидното — по всяка вероятност Астрид бе вече загубена, като се вземеше предвид броят на ирландските войници, които се трупаха около нея. Рурик и Ланг щеше да ги постигне същата участ, ако се опитат да я спасяват. Той искаше да им заповяда да останат на лодката. И въпреки това знаеше, че норският принцип за семейна вяръност нямаше да им позволи това.

Астрид, независимо че видът и поведението ѝ говореха за друго, бе само едно момиче, тяхната малка сестра, и в момента се нуждаеше от помощта им. Ясно беше, че Брандър не е в състояние да плува, за да ѝ помогне, така че братята му трябваше да го направят вместо него. Трябваше да рискуват живота си заради нейното глупаво, непокорно поведение, и той не можеше нищо да направи или да каже, за да ги спре.

— Ще се върнем за нея, командире — заяви един от братовчедите му. Явно и останалите от лодката я бяха забелязали.

— Nein! — изръмжа Брандър. — Тя е нашата вироглава сестра и ние сами ще си вземем кръвния данък за нея. — Той сигурно бе успял да каже това с обичайния си авторитетен тон, защото останалите мъже изобщо не възразиха. — Освен това — продължи той вече по-спокойно, така че съотечествениците му да могат да разберат, бе е благодарен за тяхното великодушно предложение — двама мъже ще могат по-лесно да се промъкнат незабелязано на брега, за да я спасят, отколкото всички ние на една лодка.

Разбира се, Брандър искаше да е напълно уверен в правотата на това свое изявление. Наистина искаше да е сигурен, че братята му притежаваха някакви, макар и минимални, шансове за успех в тази почти невъзможна авантюра. В действителност обаче той изобщо не вярваше в това.

ГЛАВА 9

Наял Мак Куган не си спомняше някога да е изпитвал удоволствие да напада и да отблъсква удари с меча си, но сегашният му противник истински го забавляваше. Тя наистина бе такова чудо, че той с изненада забеляза колко съсредоточено посрещаше ударите на меча ѝ. През всичките тези години на борба срещу викингите никога не бе срещал такава жена между тях. Тя имаше огромен ръст, може би само с половин глава по-ниска от него и сигурно тежеше поне двеста фунта. Беше се появила от една палатка само преди минути. Задният подгъв на леко набраната ѝ рокля бе пъхнат между краката ѝ и пристегнат заедно с предния от две метални скоби, закрепени на престилката ѝ. Това бе странен начин на обличане и на пръв поглед можеше да реши, че носи едни от онези широки и дълги до коленете бричове, които понякога можеха да се видят сред ирландските мъже. И въпреки всичко това бе единственото практично облекло, подходящо за едно момиче, твърдо решено да излезе насреща на една цяла банда от мъже.

Разбира се, Наял можеше да заповяда да я убият веднага. Въпреки че тя се оправяше удивително сръчно и бързо с меча, войниците дотолкова я превишаваха по брой, че веднага можеха да я заколят, ако той не бе слязъл от коня и не им бе заповядал да я оставят на мира. О, не, за бога! Тя им трябваше жива и невредима. В края на краищата това бе единственият им коз срещу останалите чуждоземци, които вече бяха далеч в морето.

Нещо повече, тази изключителна жена по някаква причина говореше доста добре ирландски и вече бе постъпила достатъчно глупаво, като е заявила с гордост, че е не само член на екипажа на норвежкия предводител, но и негова сестра.

Сърцето на Наял бе подскочило от радост при това разкритие. Той току-що бе видял този дявол да му се изплъзва от ръцете и да изчезва в морските дълбини. Но съдбата не бе го изиграла напълно.

Сега държеше стръвта, с която да примами разбойника отново на сушата. А на твърда земя той можеше да го победи открито и честно.

— Защо те оставиха тук? — попита Мак Куган, като вдигна мечата си откъм пътата му страна, за да отклони удара на момичето.

Като пъшкеше като едър брахмански бик, тя плъзна тежкия си меч отдолу на неговия и замахна за миг зад себе си. След това, като изгрухтя, отново го завъртя нагоре и напред.

— Не са ме оставили. Аз реших да остана.

Той отново отби удара ѝ. Общо взето, Наял се отбраняваше, но тъй като противникът му бе жена, едновременно с това и я предизвикваше. От 590 г. сл. Хр. не бяха виждали ирландски жени да се бият с оръжие и той знаеше, че случаят наистина е изключителен.

— Защо? — настояваше той, без да чувства никаква умора от двубоя.

— За да пазя чеиза си. Може да го вземеш само ако ме убиеш!

Докато казваше това, тя замахна към краката му и Наял осъзна предимството, което ниският ѝ ръст ѝ осигуряваше. Веднага парира удара и го отклони настрани.

— Ако ти взема зестрата, това би означавало и по вашия, и по нашия закон, да се нагърбя и с теб. Затова не искам и да я докосвам.

За огромно негово удоволствие всички мъже избухнаха в гръмогласен смях, който за нещастие разяри още повече неговата противничка. И сякаш в нея се отприщи някакъв нов източник на енергия. Тя изведнъж го надхитри с маневрите си и замахна с мечата между краката му. Наял се опита да препречи удара ѝ, но разбра, че е закъснял да ѝ отговори с удар, и просто отскочи настрана. За да предпази най-уязвимото си място, той изви долната част на тялото си назад. Опитът му обаче се оказа безуспешен. Само след минути усети пареща болка в слабините. Като погледна надолу, видя, че тя бе успяла да разкъса не само панталоните му, но и една малка част от деликатната плът отдолу. Наял бе сигурен, че раната е повърхностна. Независимо от това болката и объркването, които изпита от тази малка нейна победа, го накараха да потърси с поглед Блар О'Файл, който бе следващият по чин. Без да се колебае повече, той му заповяда с поглед да повали в безсъзнание момичето.

Разбира се, Блар веднага изпълни заповедта. Той изтегли мечата си от ножницата и я удари точно отзад по главата, преди още да е

забелязала сигнала на Наял. В първия момент момичето изглеждаше само зашеметено от удара. След това, за облекчение на Наял, тя завъртя изпъкналите си сини очи и изгуби съзнание.

Мечът ѝ я повлече надолу, краката ѝ се огънаха под тежестта на тялото ѝ и тя тежко се сгромоляса на пясъка.

Вече освободен от противника си, Мак Куган най-накрая успя да разгледа чертите на лицето ѝ. Макар че изглеждаше съвсем обикновена, тя имаше прекрасна гъста руса коса. Това поне не можеше да ѝ се отрече.

— Защо се би с нея, милорд? — попита озадачено Блар.

Наял вдигна рамене и внимателно издърпа надолу дъното на панталоните си.

— Мисля, че защото тя го желаше — отговори той с усмивка, като се стараше да изглежда напълно спокоен въпреки нараняването. — Беше предизвикателна, О'Файл. Тя е предизвикателна. Погрижи се да я завържат на някой кон и да я вземем за заложница. Обзалагам се, че брат ѝ скоро ще се появи — *„А тръгне ли веднъж по петите ни, той няма да има време повече да преговаря с моята Мира“* — искаше му се да каже, но предпочете да се държи благоприлично и да запази скритите си подбуди за себе си.

Блар кимна с глава и прехапа устната си, за да не се засмее садистично.

Наял остана още малко на брега, докато преместят отпуснатото тяло на момичето и вържат ръцете му отзад на гърба ѝ. После, като заповяда на другите да вземат за плячка само това, което могат да носят, а останалото да запалят, той се измъкна по стръмния лъв склон, без никой да го вижда. За малко трябваше да остане сам, за да провери дали раната е сериозна. За щастие и на новата му пленница, всичко бе наред.

Гребците успяха да се справят със силното течение и задържаха лодката, която нямаше котва, почти на същото място, където Рурик и Ланг я оставиха. Вече се смрачаваше и дори и светлината, която идваше откъм опожарения лагер, не позволяваше на Брандър да разбере какво е станало с братята му.

Само допреди минути на брега се мяркаха сенките на десетки фигури. Хората на Мак Куган бяха измъкнали всичко ценно от

скривалището и бързо се метнаха на конете си. Астрид също бе качена на един кон и откарана, независимо от това дали бе мъртва или не.

Нямаше и следа обаче от евентуалните ѝ спасители. Брандър се опасяваше, че те са загубили смелост и в момента се намират някъде между лодката и сушата, и затова нареди на гребците да направят завой и да тръгнат назад към лагера.

Следващите няколко минути не се чуваше нищо освен ритмичните удари на греблата по повърхността на водата. Звуците приличаха на погребална песен. Те накараха Брандър да почувства колко печално изглеждаше всичко.

Нощният студ падаше заедно с мрака, и тръпките, които го побиха по цялото тяло, го накараха да си помисли, че това бе най-тъжният час в живота му. Сестра му току-що бе отвлечена. Братята му бяха изчезнали. И всичко, което бяха донесли със себе си, бе или откраднато, или гореше в пламъци.

Тъй като в миналото си бе участвал в много такива нападения, той много добре знаеше какъв данък плащаха жертвите. Досега бе смятал, че има известно понятие за това в какви зверства бе участвал. А всъщност всичко това достигна до съзнанието му едва сега, когато те бяха ограбените и бяха дали от тяхната плът и кръв. А може би той наистина бе заслужил този горчив жребий, нищо че норската религия винаги бе проповядвала, че пътят към техния рай, известен като Валхала, минава именно през такива неща.

— Никъде ги няма, капитане — наруши изведнъж тишината един от гребците, когато стигнаха на няколкостотин ярда от брега. — Да отиваме ли до сушата?

— Да — отговори Брандър, вече напълно убеден, че хората на Мак Куган бяха напуснали лагера. За нещастие обаче братята му очевидно бяха направили същото, защото и от тях нямаше следа. — Свинята поне ни е оставила огън да си запалим фенерите — измърмори той когато навлязоха в плитки води и лодката започна да задира в дъното. Въпреки че от все сърце искаше да слезе от лодката като другите, не бе сигурен дали може да го направи. Достатъчно мъчително щеше да бъде само да се изправи върху ранения си крак. И едва ли имаше смисъл да рискува и да изпадне в безсъзнание, като към страданията си прибави и болките, предизвикани от солената вода.

Във всеки случай хората му нямаха нужда от него, помисли си печално той. Без да дочакат заповедите му, те хукнаха към лагера и започнаха да събират дърва за факли. След това се пръснаха във всички посоки, за да търсят Рурик и Ланг.

— Дай да те нося — каза един от гребците, които изведнъж стана от пейката и закри видимостта на Брандър към брега с високия си ръст. За първи път Брандър се зарадва на вечерната тъмнина. Беше доволен, че никой не може да види как се е изчервил от унижение при това предложение.

— Nein. Всичко е наред, братовчеде. Мога и сам да се справя.

Брандър обаче отново загуби контрол и младият мъж реши да поеме нещата в свои ръце. Наведе се и го сграбчи с ръце, преди Брандър да може да протестира.

— Хайде, командире! Нека облекчим работата на другия гребец. Няма смисъл да си мокриш превръзката.

След няколко унизителни минути Брандър се озова на сушата. Веднага щом се изправи на крака, той освободи самоназначилия се помощник, въпреки че изобщо не беше сигурен дали ще може да върви сам. Очите му се напълниха със сълзи от болка, когато пристъпи напред и за първи път се опита да пренесе тежестта си върху ранения крак. През целия му гръб, от прасеца до мозъка му, премина пореща болка. Той обаче осъзна, че повече го тревожеше не болката, а обстоятелствата.

— Облегнете се на това, милорд — каза един от сънародниците му, който дотича от лагера със запалена факла в едната си ръка и меч в другата. — Случайно се оказа, че е на сестра ви. Намерих го само на няколко крачки от горящата ѝ палатка.

Брандър взе меча и го заби в пясъка, разкъсван между облекчението и мъката да използва измежду всички възможни неща именно тази импровизирана подпора, предложена му в такъв тежък момент.

— Благодаря ти — сковано каза той.

Преди да може да направи други мъчителни крачки напред, някой извика загрижено от скалата над него. Той застина на място и погледна нагоре.

— Ето ги тук горе, командире — извика един от мъжете на норвежки. — Братята ви са живи и здрави и са се опитали да

проследят нападателите ни — приключи той, като поклащаше факлата, сякаш държеше победоносна реч.

— Добре, кажи им да слязат долу — изрева в отговор Брандър. — Няма да мога да стигна до там с моя крак.

После седна на брега, по-скоро от облекчение, отколкото от болка. Преди Рурик и Ланг да слязат при него, той провери дали раната още кърви и отново я превърза с туниката на брат си. Нещата обаче вървяха на зло. Беше изгубил много повече кръв, отколкото мислеше.

— Отвлякоха я, Брандър — съобщи Рурик, останал без дъх, след като слезе от скалата. — С Ланг видяхме как я удариха по главата и после я откараха с тях Сигурно са я взели в плен.

— Значи е жива?

— Да. От водата не се виждаше много, но тя като чели само загуби съзнание от удара.

— Опитяхме се да ги проследим — обади се Ланг; който също слезе от скалата и застана пред Брандър. — Но пеша не можахме да стигнем далеч, а и в тъмното ги изгубихме.

— Както и да е, тръгнаха на запад — добави Рурик, като се наведе и постави длани на коленете си, за да си поеме дъх.

— Можем да отидем до укреплението и да попитаме къде са я отвели — предложи Ланг.

Брандър въздъхна замислено.

— Да. Може би. Но не зная дали това ще ни помогне, защото днес следобед те казаха, че няма да направят нищо срещу кралската армия в наша защита, а най-вероятно това бе самата тя.

— А братовчедката на мама, Киарда, или онова момиче Мира, с което се приятели? Не можем ли да ги убедим да ни кажат къде можем да намерим войниците? Не можеш ли да ги извикаш от форта като снощи?

— Може би — отговори Брандър и изведнъж се почувства леко замаян.

Откакто бе седнал на земята, болката в крака му значително бе намаляла. Най-вероятно главата му се въртеше от загубата на кръв.

— Бях горе на скалата с Мира, когато за първи път чух, че идват конници, и тя ми обеща да се върне за помощ при нейните хора, но навярно не е успяла да ги убеди.

— Колко жалко наистина! — нетърпеливо въздъхна Рурик. — И все пак, Брандър, не виждам защо с Ланг да не отидем сега във форта и да попитаме дали някой не знае къде може да се намира Астрид. В края на краищата ние също сме роднини на Киарда. Защо и с нас да не се отнесе така благосклонно?

Брандър вяло му махна с ръка да тръгва, защото в момента се чувстваше твърде слаб, за да измисли някаква причина, а и едва ли можеше да я назове.

— О, върви, ако мислиш, че това ще ни помогне. Но не настоявай много, братко — предупреди той през стиснати зъби. — Да не би и те да се обърнат срещу нас.

Като каза това, Брандър откопча брошката от наметката си и съблече дрехата си, за да я навие под главата като възглавница. Не можеше и дума да става, че ще тръгнат с лодката, преди да се върнат братята му. Така че той си помисли междувременно да легне и да открадне няколко минути сън, от който тялото му толкова много се нуждаеше.

Заедно със сестрите и майка си Мира седеше до огнището, заета с вечерните молитви, когато на вратата на укреплението се чу врява. Точно както обеща на Брандър, тя се бе прибрала по-рано и се бе опитала да убеди родствениците си да подкрепят норвежците.

По-възрастните обаче решиха да не променят решението си и да не се намесват на тяхна страна срещу Мак Куган. И само след няколко минути, когато атаката започна, стана ясно, че това бяха войните на Наял. Така че, за удивления на Мира, хората от племето направиха единственото възможно нещо. Те просто наблюдаваха какво става. Скупчени на укреплението и съвсем близо до вратата, те видяха точно толкова от сблъсъка, колкото можеше да се види от такова голямо разстояние.

Накрая, за облекчение на всички, норвежките им съседи отплуваха в морето с двете си лодки и Мира прошепна една благодарствена молитва в чест на благополучния изход.

След това не се случи нищо особено. Мак Куган, след като бе успял да прогони чуждоземните от брега, вероятно щеше да подпали всичко останало в лагера и да се оттегли с хората си. Ирландците не

водеха битки по вода, така че той нямаше да се върне, докато викингите не потърсят нов лагер.

Междувременно по настояване на Киарда бе взето решение няколко души от племето да отидат на сутринта при бъдещите си съседи и да им предложат провизии и питейна вода. А по-възрастните дори стигнаха дотам, че предложиха да откарат с лодка тези провизии на норвежкия кораб, който най-накрая бяха открили зад издадените в морето скали на изток, в случай, че Брандър още не се е върнал с хората си на брега. Това, разбира се, щеше да стане при положение, че викингите не са отплавали да търсят друго място за заселване.

Мира обаче бе почти сигурна, че това няма да се случи защото вече бе обсъждала нашироко този въпрос с Брандър. Дори когато бяха чули зловещите звуци от приближаващите се конници, Брандър изглеждаше категоричен в решението си да остане близо до тяхното укрепление. Така че, с божията помощ, кризата бе преодоляна поне за момента. Брандър и неговите хора, изглежда, бяха въвн от опасност. По шума, които се вдигна, те разбраха, че Наял се е върнал заедно с хората си в западния лагер, откъдето вероятно бе и тръгнал. Старейшините на племето бяха останали близо до вратата на укреплението да обсъждат какво още могат да направят за норвежците. Затова Мира не можеше да си представи кой удряше толкова настоятелно на вратата в момента. Те станаха бързо и се втурнаха да отворят. Миг след това тя с облекчение разбра, че тайнствените посетители не бяха от хората на Наял, а идваха от името на Брандър. В единия от тях успя да разпознае мъжа, който бе заедно с Брандър на скалата, когато тя и сестрите ѝ беряха ягоди предишната сутрин. Брандър го бе нарекъл Рурик и Мира знаеше, че това е по-малкият му брат.

При други обстоятелства не би се приближила до него. Като си спомни как бе издраскала лицето му, тя реши, че е по-добре да стои настрана. Но самият факт, че не бе дошъл Брандър, а идваше брат му заедно с един друг мъж, накара сърцето ѝ лудо да забие. Затова избърза напред, за да разбере какво се е случило с техния предводител.

— Ние сме синове на братовчедката на Киарда Мак Айл, а Брандър е наш брат — обясняваше Рурик, когато тя се приближи до старейшините, които малко преди нея бяха заобиколили посетителите.

Мира присви очи на светлината, която идваше от факлите, за да ги разгледа по-добре. Значи това бе другият брат на Брандър, когато

той бе нарекъл Ланг. Те двамата определено си приличаха, за разлика от Рурик. Само дето Рурик и Ланг бяха малко по-ниски.

— В такъв случай аз съм жената, която търсите — обади се Киарда, като излезе пред останалите.

В продължение на няколко минути тя не каза нищо, защото явно ги разглеждаше от горе до долу. Изглежда, че приликата с Брандър най-накрая я убеди, че казват истината, и тя отново заговори.

— И двамата сте съвсем мокри — каза тя загрижено и донесе одеяла, за да не настинат от вечерния студ.

Това бе доста странен начин на посрещане за жена, която за първи път виждаше синовете на многообичаната си братовчедка. И въпреки това той напълно подхождаше на стоическата поза, която Киарда се стремеше да запази.

— Благодаря, милейди — отговори Рурик, като ѝ се усмихна с благодарност. — Наложих се да доплуваме обратно на брега, когато ирландските войници хванаха сестра ни.

— Сестра ви! — възкликна Киарда и като чу, че скъпата дъщеря на братовчедка ѝ е в опасност, тя се отказа от всякакви усилия да се въздържа повече. — Но ние мислехме, че всички сте се измъкнали благополучно. Видяхме ви да отплувате с лодките.

Рурик кимна в знак на съгласие.

— Така направихме, но когато се обърнахме, с изненада открихме, че сестра ни Астрид по някаква причина бе останала. А сега ирландските войници са я взели и не знаем къде да я търсим.

Като каза това, той вдигна умоляващ поглед към старата жена, сякаш се надяваше, че от загриженост за своята племенница тя веднага ще даде отговор на тази загадка.

Киарда обаче не каза нищо. Тя прехапа устни, сякаш бе потресена от новината. Обърна се към старейшините и започна развълнувано да си шепне нещо с тях.

— Къде е брат ви тогава? Онзи Брандър, с когото се срещнахме днес следобед? — попита един от дядовците на Мира.

— О, той е ранен, милорд. Една стрела го улучи, когато се изтегляхме, оставихме го с няколко души от нашите мъже до горящия лагер.

Като чу това, времето за Мира сякаш спря. Тя се успокои, като разбра, че Брандър бе само ранен, а не убит, но въпреки това се

разтревожи силно. В края на краищата тя бе виновна за това, че брат Лон първо забеляза норвежкия лагер, а след това каза на Наял новината. Затова на нея не ѝ оставаше вече нищо друго, освен да отиде бързо при Брандър и да види с какво може да му помогне.

Но какво си мислеше? Не можеше да отиде при него просто така. Беше вече тъмно и не можеше да се излиза от укреплението. Още повече, че на вратата вече се бе събрала тълпа от старейшини, които бяха блокирали изхода. „През подземните тунели“ — изведнъж се сети тя. Разбира се! Щеше да стигне до Брандър като миналата нощ. Ще вземе билки и успокояващи отвари, които успее да намери, и ще се измъкне от укреплението през подземните тунели. Ако, да пази Господ, раната на Брандър бе смъртоносна, мястото ѝ сега бе до него и изобщо не я интересуваше каква бе цената, която щеше да заплати за това забранено излизане.

За момент се изкуши да остане при другите и да попита Рурик дали Брандър е ранен сериозно. Ако разбереше, че състоянието му не е толкова тежко, това можеше да ѝ спести риска да ходи при него. Тя обаче не намери сили за този въпрос. Страхуваше се, че гласът ѝ ще я издаде и всички ще разберат за силните ѝ чувства към Брандър. Затова реши, че е по-разумно просто да се измъкне, отколкото да рискува родителите ѝ да разберат колко е влюбена в него.

Сега трябваше да бърза, докато хората от клана бяха все още твърде заети с посетителите, за да забележат отсъствието ѝ. Без да се колебае повече, тя се обърна и се измъкна крадешком към края на тълпата и оттам към семейната колиба.

Когато стигна хижата, вътре нямаше никой. Очевидно всички бяха още на площада. Без да губи време, тя отиде до лавицата с билките, която се намираше в дъното на стаята. За няколко секунди успя да прегледа всичко на светлината на огъня в огнището. Съдържанието на домашната аптека бе твърде оскъдно, защото баща ѝ не изпълняваше функциите на лечител в укреплението, но все пак имаше торбичка с кръвоспиращо средство и един мях с медовина. Тя бързо пхна всичко това под туниката си заедно с игла и конец за зашиване на рани. После, за да създаде впечатлението, че си е легнала рано, взе няколко цепеници от дървата за горене и ги отнесе на сламеника, който ѝ служеше за легло. За да постигне по-голям ефект, ѝ бе необходим още един наръч дърва. Необходими ѝ бяха само броени

минути, за да ги подреди така, че всичко да изглежда сякаш вече си е легнала.

Тъй като вълнението ѝ пречеше да измисли още нещо, за да прикрие следите си, тя взе една от запалените лампи от масата за хранене и отиде до облечената в плат пейка, която закриваше капака над подземния изход. Отвори го и пропълзя в тунела. Като стигна до издълбаното долу дъно, тя се изправи и издърпа пейката обратно на мястото си. Лампата ѝ угасна, но Мира все пак успя да мине през подземния проход. След няколко минути излезе от тунела и се озова на безопасно разстояние от укреплението. Въпреки това знаеше, че трябва да се движи предпазливо. Ако не вземеше мерки, при толкова много хора от племето, събрани на входа на укреплението, и на светлината на пълната луна, която осветяваше почти цялата околност, имаше голяма опасност някой да я забележи на път за скалите.

С тези мисли в главата тя остави изгасналата лампа на входа на тунела. След това загърна горното наметало около бялата си туника и остана наведена към земята, докато тръгна по заобиколния път, по който бе отишла до платото същия следобед, за да се срещне с Брандър. Оттам изпълзя надолу по стръмната страна на скалата до брега.

Пламъците от все още горящия лагер осветяваха до някъде пътя ѝ надолу. Това поне бе нещо хубаво сред иначе взелите нещастен обрат събития. Като слезе още малко надолу, тя разбра, че оттук нейните хора повече не можеха да я забележат, но сега трябваше да вземе мерки и срещу хората на Брандър. Ако не им се разкриеше от самото начало, те можеха да я вземат за враг.

— Брандър! — извика тя още преди да е слязла долу — Брандър, аз съм. — Тя се спря в очакване на отговор. И наистина, говорещите допреди малко норвежци изведнъж млъкнаха, сякаш наострили уши да разберат откъде точно идва гласът. — Брандър! Не се страхувай. Сама съм — повтори тя.

Миг след това долу, в основата на скалата, се появи един викинг със запалена факла в ръка.

— Астрид? — извика строго той, като присви очи, сякаш не можеше да различи фигурата на Мира.

— Не, аз съм Мира, от укреплението долу. Моля те, отведи ме при предводителя.

Огромният норвежец продължи да се мръщи насреща ѝ, докато тя застана само на няколко крачки над него. После, след като очевидно бе успял да я познае, той обърна лицето си надясно и високо извика нещо на родния си език. След малко пристигнаха още няколко мъже и се вторачиха в нея. Тогава изведнъж Мира я обзе страх. Мина ѝ през ум, че Брандър може да е умрял, и в пристъп на ярост, че ирландците са ранили предводителя им, викингите можеха да решат да си отмъстят на нея.

Но така ѝ бе тръгнало още в мига, в който се бе запознала с норвежкия предводител. Тя просто бе забравила за предпазливостта, на която така усърдно я бяха учили родителите ѝ. Толкова бе влюбена, че напълно беше загубила всякакво чувство за самосъхранение. И както бе намекнала старата Киарда, тя сигурно си бе заслужила ужасната участ, която я очакваше.

— Ја. Доведете я — високо извика някой на ирландски откъм скалата.

Мира въздъхна с облекчение. Гласът определено бе на Брандър. След толкова напрегнати моменти, прекарани с него, тя със сигурност можеше да познае гърления му глас. Дори вече го чуваше и в сънищата си.

— Брандър — възкликна тя, като забрави всякаква предпазливост, мина покрай мъжете и се втурна към склона. — Брандър, добре ли си?

Когато стигна до мястото, където лежеше Брандър, тя чу глух болезнен стон. В този момент забеляза някаква превръзка върху долната част на левия му крак. Това все пак малко я успокои, защото разбра, че не беше ранен на някое по-опасно място.

— Толкова, колкото може да се очаква.

Мира изтича до него и коленичи от дясната му страна. Без да обръща внимание на околните, тя пое тави ръце върху раменете му и склони глава на гърдите му.

— О, слава Богу, че си ранен само в крака! Когато братята ти дойдоха в укреплението и казаха, че един от мъжете на Наял те е пронизал със стрела, се уплаших, че си на прага на смъртта.

— Не. Само исках да бъда. Нали знаеш, че той отвлече сестра ми. Сякаш не му бе достатъчно, че разруши лагера ни.

Мира вдигна лице и го погледна в очите. На светлината на пожара те горяха с особен блясък. Горяха от болка и възбуда. Тя изпитваше нужда да му каже толкова много неща. От все сърце искаше да се извини, че е позволила на брат Лон да научи за техния лагер. Но знаеше, че най-голямото внимание, което можеше да му каже в момента, бе да се погрижи за раната му.

— Ти си мокър — забеляза тя и вдигна ръка, за да отметне от челото му няколко кичура от русата му коса. — Когато се връщайте на брега ли се измокри така? — продължи Мира, като едновременно с това откопча наметката си, за да го завие.

Той се усмихна измъчено с крайчеца на устните си.

— Не. Когато се изтегляхме. Видях го, Мира. Този Мак Куган, когото ми бе описала. Кръстосахме погледи и веднага се познахме. Това ми попречи да се качи на лодката веднага и трябваше да плувам, за да я настигна. А, не. Не ме покривай с това, мила моя — започна да протестира той, когато тя изпъна наметалото, за да го подпъхне под него. — Ти си много по-слаба от мен, за да хващаш настинка.

— Глупости! Мокър си до кости, глупчо такъв. Няма да можем да спрем кръвта от раната на крака ти, ако продължаваш да трепериш на вятъра.

В очите му проблесна явна признателност. Той я погледна едва ли не с обожание. Даже и преданите му сънародници не се бяха показали толкова великодушни, че да му направят такова предложение в тази студена нощ на късното лято. Но ако трябваше да бъде честен към тях, навярно не би им позволил да се суетят около него. Само на Мира би разрешил това, защото бе прекалено добра с него.

— Ето — заяви тя, като извади един малък мях от пояса си. — Ще успокоим болката с малко медовина — обясни му тя, като го подпря с ръка да седне, за да може да пие.

Брандър веднага я послуша. Той усети, че поради леката треска и неразположението си съвсем се бе отдал на грижите й.

— Изпий я — настоя тя. — Трябва да погледна раната. Ще й сложа малко стипца.

— Стипца? — повтори той, сякаш не знаеше тази дума на ирландски.

— Да спре кръвотечението. У вас не правите ли така? Брандър изпи от медовината толкова, колкото стомахът му можеше да поеме, и

след това избута мяха.

— Да, правим. Но това едва ли е необходимо сега, Мира. Превръзката е достатъчно стегната, а и аз лежа неподвижно, откакто братята ми тръгнаха.

— Глупости! Все едно, ще я погледна — заяви Мира, като запуши мяха и се премести от лявата му страна.

Тонът ѝ отново стана назидателен като на майка, която говори на непослушното си момченце. Насъбралите се около Брандър мъже едва се въздържаха да не се засмеят на повелителния тон по отношение на един толкова властен мъж, какъвто бе техният предводител. Като забеляза това, Брандър прехапа устни, за да не покаже колко много се забавлява и самият той.

Но когато Мира започна да сваля превръзката му болката, която усети, бе толкова силна, че бързо уби желанието му да се смее.

— Трудно е да се определи на тази слаба светлина — заяви тя, като въздъхна съчувствено, — но аз наистина смятам, че трябва да се зашие.

— Или дайте на дамата една от вашите факли, или се дръпнете от светлината — рязко се обърна към мъжете Брандър на норвежки.

В отговор един от тях коленичи до Мира и освети с факлата си ранения му крак.

— О да още кърви — каза Мира, като го погледна със съжаление. — Ще трябва да го зашия, ако ми позволиш. Но преди това ще го поръся с този прах.

— Ще пари ли? — попита Брандър, като настръхна в очакване на най-лошото.

Този детски въпрос силно изненада Мира. Той ѝ прозвуча доста странно поради това, че бе зададен от един голям и силен мъж. Но като си помисли колко ужасна бе за него тази вечер, ѝ стана жал и реши да не го дразни повече.

— Не, Брандър. Нищо няма да усетиш. Лек е като паяжина и в същото време действа успокоително.

Той наистина почувства облекчение, когато тя посипа раната и започна внимателно да я зашива.

— Е скъпа моя. Какво ще ме посъветваш? Мога ли да остана в Ерин още една нощ? Защото след тази рана сега и другата от ножа снощи, следващата сигурно ще доведе до среща със смъртта.

Мира заши раната и отново превърза крака. Носле седна до него и го хвана за ръката.

— За всичко съм виновна аз — призна тя. — Брат Лон случайно ви е видял снощи, когато идвах в лагера. От своя страна, той сигурно е казал на Наял.

— Не обвинявай себе си, любов моя. Рано или късно това щеше да се случи. Може и да е за добро, че всичко стана толкова бързо.

— Само да не беше отвлякъл сестра ти.

— Да.

— Но как е станало това? Ние видяхме, че жените ви се бяха качили още на първата лодка.

— Уви, не всички, скъпа моя, защото нашата Астрид се е скрила в палатката си и е останала в лагера.

— Но защо? Защо ѝ е трябвало да го прави?

Брандър тъжно се усмихна.

— Не я познаваш, затова няма да ме разбереш. Мисля, че го е направила, за да запази зестрата си — добави той, като поклати сериозно глава и въздъхна тежко. — Сватбените ѝ дарове бяха всичко за нея, разбираш ли?

— Повече от живота? От свободата? — Мира го погледна с недоверие. — О, Брандър, нима това е възможно?

Той сви рамене.

— Не зная. Сигурен съм обаче, че Мак Куган я отвлече само заради мен, иначе просто щеше да я убие. Аз го познах, Мира. Вече ти казах. По точното ти описание. Той също ме позна.

— Това е невъзможно! Брат Лон едва ли е успял да те разгледа от скалата, а аз никога не бих те описала пред него, повярвай ми.

— Не мога да ти го обясня. Знам само, че негодникът ме позна от пръв поглед и отвлече сестра ми, за да се върна на сушата и да тръгна след него. След толкова много битки, в които е участвал, един воин долавя тези неща по интуиция. Запомни това.

— Вярвам ти — увери го тя.

— Рурик и Ланг се опитаха да ги проследят и да спасят Астрид, но без коне са ги изгубили.

— Нашите хора щяха да ви дадат коне. Само трябваше да ги помолите.

— И след това да попитаме къде можем да намерим Мак Куган и неговите хора, нали, скъпа? Защото в тази тъмнина вече не можем да ги намерим. Кажи ми, скъпа, дали ще ни помогнат вашите хора? — попита предпазливо той, защото нещо му подсказваше, че племето ще отхвърли молбата им.

Преди Мира да може да му отговори, отдясно на скалата се вдигна шум и войниците на Брандър се втурнаха натам, за да видят какво става. Един мъжки глас извика нещо на норвежки и Брандър отговори.

— Това са Рурик и Ланг — обясни той на Мира. — Казват, че носят провизии от укреплението.

— Да, зная. Старейшините взеха това решение още като започна атаката.

Брандър се възползва от това, че за момент бяха останали сами, хвана Мира за ръката и се наведе напред да я целуне.

— Не можехме дори и да си мечтаем за такова отношение.

— Но те искат да станем съседи, Брандър. Те вярват във връзката ви с рода Мак Айл. Само че не е възможно да се противопоставим на нашия крал, разбираш ли? — завърши шепнешком тя, защото братята му вече бяха пристигнали.

— Дадоха ни одеяла, храна, чиста вода и дори три коня за да можем да потърсим Астрид — съобщи Рурик, останал без дъх. След това постави товара си до Брандър.

— Ја. Всичко — потвърди Ланг, като се приближи от лявата страна на Брандър и остави своя товар. — Всичко, с изключение на каквито и да било указания за това къде можем да намерим Астрид. Тъпи и упорити говеда! — завърши той, като яростно удари с крак в пясъка под краката си, а после възмутено се тръшна долу на земята.

— Добре — меко започна Брандър, като се опита да го успокои. — Ще почакаме до сутринта и тогава...

— Чакай малко — прекъсна го Ланг и се вторачи в Мира, сякаш едва сега я забелязваше. — Ти какво правиш тук? Не беше ли преди малко в укреплението?

Мира се сепна от явното подозрение в гласа му.

— Хм... да.

— Добре, как си успяла да се измъкнеш, без да те забележим.

— Хайде, стига вече, Ланг — сопна се Брандър. — Тя е тук, защото се тревожеше за мен, и друго не ти трябва да знаеш.

— Nein. Обзалагам се, че има още нещо, братко, защото входът на укреплението бе блокиран от нашите посрещачи и тя не би могла да се измъкне, без да я забележим.

— Аз... аз се прехвърлих отзад — заяви Мира, твърдо решена да не им казва за подземните изходи.

— Така ли? — попита Рурик, който също я наблюдаваше много внимателно.

— Хайде, престанете! — заповяда Брандър. — Откакто я срещнахме, тя само ни е помагала и няма да позволя да си изкарвате яда върху нея.

— Не, Брандър. Те са прави — кротко започна тя. — Прави са, че излизането ми от укреплението е подозрително, защото наистина го направих без съгласието на родителите си. Дори така оправих леглото си, че да си помислят, че спя. Искях само да разбера колко сериозно си ранен.

— Каква саможертва за нашия предводител! — зачуди се Рурик и в очите му проблесна отмъстително пламъче. — Ако чувствата ти към брат ни са толкова силни, не можеш ли да ни кажеш къде можем да намерим войниците?

— Рурик, моля те, престани! — възкликна Брандър. — Тя е като всички останали момичета от тази страна и навярно не е ходила подалеч от тези скали. Откъде може да знае такива неща?

— О, не... зная — прошепна тя, като се колебаеше — Зная малко от картите на този район, които направиха старейшините. Поне мога да ви кажа, че ако искате да намерите Мак Куган, трябва да го потърсите на няколко места. Защото армията идва тук през лятото и първо построява един лагер, после друг. Така се разполагат в сезона на слънцето, защото предпочитат лагерния живот на открито пред задушната зимна крепост.

— Значи, в кой от тези лагери може да се намират в момента? — продължаваше Рурик със скептичен тон.

Мира вдигна рамене.

— Точно там е работата, че не зная. Затова е толкова трудно да се проследят хората на Мак Куган, защото те винаги са в движение. Ако ми разрешат, бих могла да ви заведа до някои от предпочитаните от

него места. Мисля, добре бих се ориентирала, въпреки че никога не съм ходила там. Но за съжаление нямам право да ви предложа помощта си. Родителите ми никога не биха се съгласили на това. Какво пък? Те може и вече да са забелязали, че съм излязла без тяхно разрешение.

— Тогава предлагам да я вземем с нас — прошепна Рурик на норвежки. — Като залог за Астрид. Да я отведем бързо на запад, преди хората от укреплението да са дошли да я търсят. А ти прати останалите да се върнат бързо на кораба, за да не ги обвинят за нейното изчезване.

— Ja, Брандър — изказа съгласието си Ланг на техния роден език. — Сега имаме малко провизии, така че няма защо да се връщаме на кораба. А момичето само казва, че е взело мерки да не разберат за нейното отсъствие. Не бихме и могли да намерим по-сгоден случай, нали?

Мира не можа да разбере чуждите думи, които те така набързо размениха с Брандър. Долови само, че в началото Брандър се смути, а след това силно се разколеба.

— Nein — сякаш простена той.

След това тя изведнъж усети, че някой я хвана отзад. Само с едно движение завързаха китките на гърба ѝ и запушиха устата ѝ. В този момент осъзна, че въпреки усилията си да бъде предпазлива, тя вече бе показала на тези чуждоземци твърде много.

ГЛАВА 10

Моля те, любов моя, не викай и не се дърпай — шепнеше й Брандър на ирландски.

Той знаеше, че дори и да се опита да вика за помощ, всичко щеше да бъде напразно, защото устата й бе здраво завързана с туниката на един от гребците. Но не можеше да понесе уплашения й поглед. Стана му противно, че след всичко, което бе направила за тях, за да им помогне, трябваше да прилагат сила, за да открият посоката, която толкова много им трябваше в момента.

Като потрепери от неспирната болка в крака, той успя да седне и постави ръцете си върху раменете й.

— Не разбираш ли, че по този начин не ти се противопоставяш на родителите си, а ние. Веднага след като ни заведеш при нашата сестра ще те върнем в укреплението. Няма да те задържаме миг повече. Кълна се, че аз и братята ми ще поемем цялата отговорност за твоето отвлечение — завърши той и я погледна право в очите.

Въпреки че погледът му изразяваше цялата му любов към нея и гласът му бе мек като коприна, той с изненада забеляза, че всичко това просто не достигаше до нея. Вместо това тя повдигна рамене с явното желание да се освободи от ръцете му и присви очи, сякаш искаше да му покаже колко силно го мрази в момента.

— Ненавиждай ме тогава — продължи той, като свали ръце от раменете й и леко се дръпна назад. — Но аз ти обещавам добро обслужване. Ще ядеш, ще пиеш и ще спиш като нас, и с нищо няма да ти навредим.

Видът й показа, че малко се е успокоила. Но тя продължи да се мръщи насреща му, сякаш бе готова да се нахвърли върху него, ако ръцете й бяха свободни. Това дълбоко го засегна. Но тъй като не можа да измисли нищо друго, за да я успокои, той се обърна настрани и започна да дава нареждания на хората си.

— Рурик, конете на скалата ли ги остави? — попита той на норски.

Брат му кимна с глава.

— Тогава съберете с Ланг провизиите, които сте донесли, и ги завържете за седлата. Като приключите с това — продължи той и неловко се усмихна, — елате да вземете и нас с Мира... Останалите да се връщат на лодката и да карат към кораба. — Този път бе вече съвсем сериозен. — Ако някой от племето дойде за Мира, кажете му, че нищо не знаете за нея и че предводителят ви заедно с братята си е тръгнал да търси сестра си. И за да избегнете евентуален сблъсък, вдигнете котва и отплавайте отгук още преди да сме се върнали.

— Но, предводителю... — започна един от братовчедите му с явното намерение да му противопостави.

Брандър вдигна ръка, за да го спре.

— Nein. Никакви възражение. Правете каквото ви казвам. Тримата отвлечаме момичето и само ние ще носим отговорност за това.

За щастие хората му се показаха достатъчно благоразумни и никой повече не възрази. Братята му вече се бяха качили горе на скалата, а останалите изтичаха при лодката и започнаха да я бутат обратно във водата съгласно нарежданията.

Наистина нямаше какво повече да се обсъжда. Едно беше лудата им сестра да постави братята си в опасност, и съвсем друго — да рискува целия екипаж заради нея. Ако се наложеше да отплуват с кораба, трябваше да го направят. Винаги бе по-важно да оцелее болшинството, а не малцинството. Този принцип дори и да не се отнасяше за норвежците, със сигурност важеше за всеки отговорен за екипажа си водач на кораб. И все пак, когато лодката започна да се отдалечава в морето, Брандър усети остра болка при мисълта, че може да остане сам на този бряг.

— Вероятно за последен път сме сами за следващите няколко дни, Мира — изведнъж проговори той за първи път на ирландски, откакто преди това бе говорил с нея. За нейно учудване Брандър не се обърна да я погледне. Вместо това следеше с поглед отдалечаващата се лодка. Тонът му обаче, както винаги, бе подкупващ. — И ако изобщо това те интересува, искам да знаеш, че нищо в момента не става по мое желание. Аз... аз вече съзнавам, че съм влюбен в теб колкото в никое друго момиче досега и съм готов да те защита с живота си както от моите, така и от твоите хора.

Въпреки че в момента Мира не бе в състояние да му отговори, тя все пак успя да издаде едно скептично „хм“. Той обаче не се обърна да види иронично вдигнатите ѝ вежди. Не я поглеждаше въобще. Не искаше да я гледа, защото това напълно би го объркало. Мира разбра това, без да ѝ го обяснява.

Вероятно ѝ казваше истината, помисли си тя. Сигурно решението да я вземат на това опасно преследване не бе негово. Но той също така не правеше нищо, за да го предотврати. Този факт също трябваше да се отбележи. И това тя нямаше да му прости никога.

След малко братята му дойдоха да ги вземат. Внимаваха да не забравят не само наметалото на Мира, но и торбичката със стипца и мяха с медовината, за да не оставят никакви следи. Рурик се наведе и помогна на брат си да се изправи, праметна дясната ръка на Брандър през рамото си и го поведе нагоре към скалата.

— Пренеси я — извика Брандър на Ланг. — Няма да може да се изкачи на върха с вързани ръце.

Ланг веднага я грабна на ръце. Отначало Мира започна да се дърпа и да рита, като избълва в превръзката си цял поток проклетия на ирландски. Когато стигнаха скалата обаче, тя разбра, че ако не престане, можеха и двамата да пострадат при стръмното изкачване. Мина ѝ през ума, че нещата биха могли да бъдат и по-лоши. Със същата вероятност тази задача би могла да се падне и на Рурик. А тя бе сигурна, че той пази още лошия спомен за това как му бе издрала лицето. По-рано погледът му определено излъчваше злоба. Нещо повече, тя бе абсолютно сигурна, че именно от него бе излязла идеята да я отвлекат. Сега, когато имаше време да обмисли всичко, тя си спомни, че пак той бе започнал да шепне на техния странен език само секунди преди да я вържат. Крепеше я единствено надеждата, че Брандър съзнава тази неприязън от страна на Рурик и ще направи всичко, за да я измъкне от ноктите на по-малкия си брат. Защото всъщност не бе само Брандър, който я отвличаше в момента, а и неговите братя. И ако, да пази Господ, нещо се случеше с Брандър по пътя, ако раната по-късно му изиграеше зла шега, или попаднеше в ръцете на Мак Куган, тя не мислеше, че ще се разбира добре сама с братята му.

— Нека язди с теб — каза Брандър на Ланг, когато всички вече бяха горе на скалата. — Страхувам се, че тази вечер няма да мога да я

крепя на моето седло.

— Както кажеш — отговори Ланг, пусна Мира на земята и я повлече към един от трите коня.

Когато застана пред оседлания кон, Мира се закова на място. Никога не се бе опитвала да се качи върху кон без помощта на ръцете си и не знаеше какво точно трябва да направи. Ланг обаче навярно бе изтълкувал колебанието ѝ като опит да му се противопостави, защото изръмжа, постави едната си ръка на лявото ѝ рамо, а с другата я повдигна отдолу и я метна върху коня като чувал с картофи.

В този момент тя простена, защото гърдите и стомахът ѝ се удариха в седлото и тя остана без въздух. Но преди да успее да направи нещо, за да се съвземе, усети, че викингът се качи до нея и отново я хвана. Сграбчи я за туниката и я повдигна, а след това я завъртя така, че да седне пред него. Все още не беше яхнала коня както трябва и двата ѝ крака висяха надолу от дясната страна. Ръцете ѝ оставаха вързани и тя си помисли, че през целия път ще трябва да моли се Ланг да не я изпусне.

— Дръж я по-здраво, братко. Да не настине — подвижна им Брандър, който също вече се бе настанил на гърба на коня. — Защото ако си пропуснал да забележиш, преди малко тя ми послужи с наметалото си.

Ланг я прегърна през кръста, като я притегли с големите си ръце към топлото си тяло. Мира вече не знаеше дали да се страхува, или да се отпусне. Тя се обърна към Брандър, за да му хвърли още един унищожителен поглед, но това вече нямаше смисъл. Той махна с ръка напред и пришпори коня си на запад.

Е, поне нямаше изгледи да падне. Ланг я държеше толкова здраво, че тя се опита да се успокои. Той едва ли щеше да позволи да ѝ се случи нещо лошо, защото те се нуждаеха от помощта ѝ. Нейната помощ, помисли си тя и поклати глава от удивление. Яздеха в тъмнината през местност, в която никога по-рано не ѝ бяха разрешавали да пътува, но въпреки това единствено тя я познаваше най-добре.

Докато се отдалечаваха, Мира не можа да се въздържи и се обърна назад. Слабата светлина от факлите в укреплението все още се виждаше от това разстояние и тя съвсем естествено закопня за топлината и сигурността на бащиния си дом. Но благодарение на

глупавите си действия и доверието ѝ в един мъж, когото почти не познаваше, тя се бе оказала сама в нощта, въпреки желанието си. И единствените улики за това къде се намираше бяха една купчина дърва, покрити с одеялото ѝ, и една угасена газена лампа, оставена в тревата.

Вероятно донякъде бе заслужила тази участ. И Киарда, и монахът я бяха предупредили за опасностите от едно такова силно и бързо влюбване. И наистина, при всякакви други обстоятелства тя пак би се оставила да бъде отвлечена от Брандър. Но не и по този начин, призна пред себе си тя. Не с вързани ръце и запушена уста, като робиня. Не и беззащитна в ръцете на трима яки мъже. Случаят само преди няколко лета, когато онзи норвежец за малко не я изнасили, бе все още твърде пресен в паметта ѝ и затова сега я обзеха мрачни предчувствия.

Астрид затвори очи само миг след като ги бе отворила. Не можеше да разбере къде точно се намира. Съзнаваше само, че има ужасно главоболие и че всичко около нея се върти. Лежеше по гръб и усещаше, че ръцете ѝ са вързани.

След малко направи повторен опит да отвори очите си. Този път успя да задържи погледа си нагоре достатъчно дълго време, за да разбере, че се намира в някакво слабо осветена палатка. И изведнъж в съзнанието ѝ нахлуха всички подробности от нейното отвлечане. Местната кралска армия бе атакувала. Тя се бе сражавала с техния предводител на брега пред собствения си лагер. Сънародниците ѝ се бяха оттеглили на кораба, а тя бе останала, за да пази зестрата си.

Но сега се чудеше къде се намира, докато се бореше със завързани ръце да се изправи в седнало положение. След няколко олюлявания напред най-накрая успя да седне. Също като освирепял сокол, тя потърси с поглед сватбените си богатства. От тях обаче нямаш и следа. По дяволите! „Не!“ — възкликна тя наум. Не бе възможно ирландците да са толкова глупави, че да ги изгорят. Можеше да разбере защо са оставили сватбеното ѝ легло, което бе доста тежко и не можеше да се пренася. Но да оставят цял сандък, пълен със злато и скъпоценни накити, да изгори, бе направо непростимо и тя знаеше, че трябва веднага да разбере какво се е случило.

Бе сама в палатката, но до слуха ѝ достигаше някакъв приглушен разговор, който се водеше навън. Гласовете бяха на мъже, които разговаряха на ирландски. Повече от това обаче не можеше да разбере. Очевидно бяха твърде далеч, за да чуе какво си говорят.

— По дяволите! Страхливи невестулки! — изръмжа тя на норвежки и силно опъна превръзката на китките си. — Искam си обратно зестрата! Елате да ми кажете какво сте направили с нея!

— Нашата затворничка е дошла в съзнание — съобщи на предводителя си Блар О'Фейл, както си седяха и пиеха до огъня с няколко войници.

— Да — отговори Мак Куган, като завъртя очи и се засмя, а после отпи още една глътка вино от мяха. — Така изглежда. Или е тя, или е някаква чудовищна вълчица от гората, защото не зная какво друго същество би могло да издаде такъв звук.

— Да дойда ли с теб, предводителю? — попита Блар, готов да скочи на крака.

Наял махна с ръка.

— Не. Сам ще се справя с нея.

Той стана удивително бързо за количеството вино, което бе изпил, и като успя да запази равновесие, подпирайки се на едно близко дърво, се запъти към импровизираната си квартира.

— Къде ми е зестрата? — попита го тя още при влизането му.

Очите му се разшириха от удивление при нейната дързост. Тя сигурно би доказала превъзходството си над всяка друга жена, ако държеше меч, но сега беше без оръжие. Бе вързана, както подобава на една пленничка, и със сигурност не бе в положение да продължава да се заяжда.

— Някъде отвън заедно с останалите неща, които взехме. Но сега е моя и това повече не те засяга.

Тя го изгледа продължително и настойчиво с изпъкналите си сини очи и Наял почти усети как го изпепелява с поглед.

— Ти заповяда да ме ударят по главата, нали, страхливецо? — процеди тя през зъби. — Щях да те победея на брега и ти го разбра. Затова накара някой от твоите помощници да ме ударят, нали? Огромна, смърдяща купчина оборска тор, това си ти!

Мак Куган дръпна главата си назад. Никога досега не бе чувал жена да говори толкова вулгарно и от изумление остана с отворена

уста.

— Престани да ругаеш, защото ще ти запуша устата — отговори той след малко и се обърна да излиза. Вълненията през този ден му стигаха и нямаше никакво намерение да стои и да слуша ругатните на някаква уличница, при това чуждоземка.

— Но това е самата истина, нали? — продължи тя, без изобщо да се страхува от думите му. — Постоянно се измъкваш като страхливец, защото не можа да отговориш на ударите ми нито сега, нито тогава.

— Не съм страхливец, дебелано такава! Избий си го от главата! Още не си била родена, когато вече съм убивал викинги, и не желая повече да те слушам.

— Докажи го тогава! — предизвика го Астрид. — Виждам, че си сменил скъсаните бричове от последната ни схватка. Възможно ли е през това време и ти да си се променил от страхливец в себеуважаващ се воин?

Маг Куган загуби търпение, приближи се до нея и я зашлеви през лицето. Ударът му бе силен и въпреки това, за негово учудване, тя не само че остана права, но дори и не помръдна.

— Само ми развържи ръцете и опитай пак с това, пор такъв! — изсъска тя през стиснатите си зъби. — Залагам живота си, че се страхуваш да ми излезеш насреща. Вие, ирландците, по това си приличате, че всички сте страхливци!

Астрид кръстоса поглед с неговия, като го подтикваше с изражението си да я развърже. Усети, че ловджийският ѝ нож е все още в калъфа на колана под престилката ѝ. Очевидно глупавите ѝ похитители, свикнали с меките обноски на техните овчедушни жени, даже не се бяха сетили да я претърсят за скрито оръжие, бе сигурна, че стига да успее да накара предводителя им да ѝ освободи ръцете, веднага щеше да му пререже гърлото.

— Погледни се — продължи тя, когато той застана пред нея, като се клатушкаше както от ярост, така и от изпития алкохол. — Пиенето толкова ти е размътило мозъка, че дори не можеш да ме надприказваш на собствения си ужасен език. Аз, която съм само наполовина ирландка и съм прекарала живота си на стотици лиги от тук, всъщност говоря ирландски по-добре от теб.

— По дяволите! Трябваше да те убия още на брега. Защо ли си взех белята с теб? — изръмжа Мак Куган.

— Да, ама не го направи. Защото искаше да подмамиш нашите хора след себе си, нали? Отвлече ме като булка въпреки твърдението, че нямаш такова намерение. А сега разбираш, че си се надценил и не можеш да се справиш. Не би могъл да ме опитомиш така, както не можеш да укротиш и вълните в морето. Дори не смееш да ме развържеш, камо ли да ме принудиш да стана твоя съпруга.

Той отново се наведе над нея и Астрид предвидливо затвори очи, като си мислеше, че отново ще я удари. За нейна изненада обаче почувства, че той издърпа тялото ѝ напред, после подпря гърба ѝ с крак, наведе се надолу и започна да реже въжето, с което бяха завързани ръцете ѝ. „Наистина го реже“ — помисли си тя. След като не го развързваше, значи имаше също нож. Съвсем сигурно бе, че борбата щеше да бъде по-равностойна, отколкото бе предполагала. Очевидно бе оставил меча си заедно със скъсаните си панталони. Но това съвсем не означаваше, че не е въоръжен. И тя разбра, че бе точно толкова наивна да си помисли това, колкото и той.

— Ето, готово, огромен плещец кит такъв — изсъска той, а Астрид най-накрая усети, че ръцете ѝ са свободни. — Може би най-накрая ще си затвориш устата, за да може човек да пийне на спокойствие. Вързана или не, във всички случаи не можеш да стигнеш далеч. Не и в лагер, пълен с мъже, които не те изпускат от очи.

След като каза това, той се изправи, прибра ножа си и тръгна към вратата.

„Какъв надут пуяк!“ — помисли си Астрид и усети, че носят я боли от удара преди малко. Но това бе всичко, което помисли, преди да скочи от мястото си и да се хвърли на гърба му. Тя се метна отгоре му с такава сила, че и двамата полетяха напред и паднаха на мръсния под в палатката.

Астрид чу как жертвата ѝ простена от удара. След това той така се задъха, сякаш бе успяла да му изкара всичкия въздух от дробовете. Наял протегна ръце за ножа си, но Астрид го изпревари. Преди да достигне с ръка калъфа, тя прикова китките му на пода и седна отгоре му като на възглавница.

— Хайде де, удари ме, грубиян такъв! Затова ще ти сваря ташаците на супа следващия път. И без това за малко щях да си ги взема там на брега, нали? Отговори ми! — повтори тя, като изви едната му ръка. — Хайде, отговаряй! — продължаваше тя през

стиснатите си зъби, като при всяка сричка извиваше по-силно ръката му.

Наял се чудеше какво да направи. Никога досега на му се бе случвало да го нападне жена. Даже и през ум не му бе минавало. А още по-малко го бе очаквал от една пленничка, при толкова много негови хора наоколо. Но сега разбра, че бе сбъркал и в двата случая. Единственото нещо, което ясно съзнаваше в момента, бе, че двата изпити мяха с вино бяха замъглили съзнанието му и че дясната му китка го болеше ужасно от това, което правеше с нея тази фурия.

— Да — промърмори той с надеждата, че тази негова отстъпка ще я разубеди да му чупи ръката, защото имаше чувството, че това може да се случи всеки момент.

— Какво каза? — невинно попита Астрид. — Глуха съм с едното ухо, човече, затова, моля те, говори по-високо.

— Казах да — заяви той, ако не по-твърдо, то поне по-високо.

Тя се засмя победоносно.

— Този път разбрах.

Очевидно го бе чула, но за негово удивление продължаваше да терзае ръката му. Добре поне, че му спести унижението да продължи с исканията си.

— Протегни си лявата ръка и извади ножа — заповяда му тя, като освободи лявата му китка. — После бавно ми го подай с дръжката напред.

Наял се поколеба, защото дори и в опиянението си разбра колко опасно би било да я въоръжи.

— Преди да съм ти счупила китката като крилце на пиле — продължи тя, като се наведе и изръмжа в ухото му. През това време така силно изви дясната му ръка, че Наял тихо извика от болка пряко волята си. Това бе истински кошмар, помисли си той, като разбра, че няма друг изход, освен да ѝ се подчини. Не можеше да вика за помощ, защото всички щяха да разберат, че е позволил на една жена да го победи. И тази участ му се стори дори по-лоша от перспективата да счупи китката му. „Дясната ми ръка“ — със съжаление си помисли той, тази, от която имаше най-голяма нужда, за да може отново да хване и върже това чудовище.

Реши да ѝ даде проклетия нож. Или поне да си даде вид, че ще го направи. И когато тя тръгне да го взима, щеше някак си да прекатури

масата върху нея.

Наял протегна ръка, за да покаже, че е готов да се подчини. С предпазливост, предназначена да отвлече вниманието ѝ, той плъзна пръстите си надолу към кръста, напипа дръжката на ножа и го освободи от калъфа. Изглежда, че в този момент тя го гледаше съсредоточено, защото се бе изправила и го следеше с пронизващ поглед.

„Хвърли я — сякаш му подсказа някакъв вътрешен глас. — Тя те е яхнала като кон, извий се нагоре и я хвърли.“ Наял реши да послуша този глас. Без да мисли повече, той издърпа краката си напред, пое си дълбоко въздух и изтласка тялото си нагоре.

„Невъзможно!“ — разбра той, когато падна на земята, победен от убийствената ѝ тежест. Усъмни се дали е успял да я повдигне дори и на сантиметър. В края на краищата той не се опитваше да отхвърли от себе си някакво си стофунтово момиче, а жена с размерите на огромен мъж.

Тя обаче не му отвърна с извиване на ръката, която като че ли все още бе здрава. Нещо повече, бе посрещнала действието му с вик на истинско задоволство. И все още продължаваше да издава някакви странни мъркащи звуци.

Боже господи! Той я бе възбудил! — проумя най-после Наял и усети, че го обзема някаква странна смесица от задоволство и ужас. По някакъв начин задникът му се бе наместил между меките части на разтворените ѝ крака и вместо да ѝ подежда отблъскващо, той ѝ доставяше удоволствие.

Наял я бе преценил правилно още от самото начало. Това бе най-необикновената жена, която някога бе срещал, и той наистина не знаеше какво да прави по-нататък.

— Подай ми ножа! — отново заповяда тя и тонът и влезе в странен контраст с гласа ѝ, който издаваше моминската ѝ неопитност.

Мак Куган обаче не можеше да прецени дали всичко това бе реакция на една девственица или на една прекалено опитна уличница. Отдавна бе разбрал, че между двата типа имаше някаква много фина връзка, когато ставаше дума за такива неясни неща като този свенлив смях например. Вулгарните и подхвърляния отпреди малко сякаш я причисляваха към втория тип. От друга страна, ако викингите имаха същите представи за красота като ирландците, тя едва ли бе толкова

приятна и крехка на вид, че да е предразположила към интимност много мъже.

— Сигурна ли си, че търсиш това? — попита той, като се опита да вложи в гласа си нещо като вежливост. Подозираше, че след като тя бе почти равна на него по физическа сила, най-добрият му ход за момента ще бъде да отклони вниманието ѝ с някаква увертюра. — Останах с впечатлението, че искаш да извадя нещо друго, скъпа моя.

Астрид остана стъписана от този отговор, да не говорим за съблазнителния начин, по който бе поднесен. Тя се намръщи и без да изпуска китката му, впрегна цялата си умствена енергия, за да разбере какво става. Най-напред бе повдигнал задника си нагоре, като с това ѝ бе доставил едно от най-приятните изживявания, които някога бе изпитвала. А в момента ѝ говореше с глас, който сякаш я пронизваше цялата.

„Нещо друго“ — повтори тя наум. Но, за Бога! Той имаше предвид своя собствен член! Въпреки че досега нито един мъж не бе проявявал към нея такова внимание, познанията ѝ в тази област бяха достатъчни, за да стигне до правилен извод. И тя изведнъж се почувства почти поласкана от този мъж, който само преди малко така яростно я бе ударил.

— Не. Първо ножа — отговори тя, без да изчерпва правото си на избор, и отново се върна към авторитетния си тон.

— Много добре — съгласи се Наял, като се опита гласът му да звучи закачливо. — Но тогава ще бъдеш ли така любезна да ми позволиш да се обърна, за да те видя още веднъж?

Той отново успя да постави Астрид натясно. Въздухът заседна в гърлото ѝ и тя изведнъж се почувства омаломощена.

— Първо ножа — отново настоя тя, но вътрешно се тресеше като лъжица, пълна с желе от ягоди.

За щастие като че ли все още успяваше да се владее. Той ѝ подаде ножа с дръжката напред и тя веднага го грабна от ръката му. След това го насочи с острието надолу към гърба му. Когато Астрид пусна дясната му ръка и се вдигна от него, той веднага се преобърна. Без да губи обаче нито минути за размисъл, Астрид тутакси го яхна както преди. След това прибра ножа му до нейния в пояса под престилката си.

С бързото си движение тя като че ли му причини лека болка. Но въпреки това Наял успя да ѝ отвърне с любезна усмивка. Но не получи същото от нея. Тя го гледаше втренчено, изненадана от себе си, че бе успял да я съблазни, и потънала в очакване на следващите му действия.

— Е, и какво още имаш да ми предложиш? — попита тя след малко, като видя че той е неспособен нито да говори, нито да реагира.

— Ами, защо поне не ми кажеш името си? — попита той предпазливо.

Тя повдигна вежди, озадачена от въпроса му.

— Това има ли някакво значение?

Наял повдигна главата си нагоре, като полагаше усилия да не се засмее. Господи, тя наистина бе доста груба на моменти!

— Предполагам, че не. Просто един джентълмен предпочита да... — Наял спря, за да измисли по-убедителен отговор. — Искане да знае кое име да шепне във върховните моменти на страстта, нали разбираш!

— Хм... — отвърна му тя и присви очи, обзета от съмнение относно посоката, която поемаше техният разговор.

— Астрид — отговори най-накрая тя.

— Астрид? — повтори той, като се опита да скрие колко чуждо и смешно му прозвуча името ѝ. — Ами то е... то е прекрасно! Какво означава, кажи ми. Сигурно говори за това, че си много красива.

Наял видя, че я накара да се изчерви, и изпита истински триумф. Този фарс, по време на който трябваше да си прехапе бузата, за да не се разсмее, бе свършил добра работа. Дори и на слабата светлина от газената лампа успя да забележи как бузите ѝ се покриха с червени петна, признак за момински свян.

— Означава „силна в любовта“.

Това бе едното от двете възможни значения на името ѝ и Астрид реши, че то бе по-подходящо за случая.

Наял бавно поклати глава и се опита да си придаде изражение, което едновременно да показва и удивление, и точно премерена закачливост. Доколкото можеше да си спомни, тази комбинация винаги бе въздействала върху ирландките, с които бе имал нещо общо. Затова реши, че и тук ще постигне същия ефект.

— О! Тогава остава да ми покажеш дали си силна в любовта. Защото в другите области вече ми го показва.

Като продължи да се изчервява, тя просто вдигна рамене. Той изобрази върху лицето си една широка усмивка. След това поклати глава покровителствено, сякаш говореше на малко момиченце.

— Не знаеш ли?

— Мисля, че не.

— Тогава ще ми позволиш ли да ти помогна, за да можеш да разбереш? — Наял не остана да чака отговор на въпроса си. Най-накрая бе събрал достатъчно информация за себе си, за да разбере, че въпреки грубостта ѝ тя бе от втория тип — девственица. Той просто плъзна ръцете си нагоре, бавно и внимателно, докато напипа с пръстите си едрите ѝ, тежки гърди. Тогава, без никакво предупреждение, получи силен светкавичен удар по лицето.

— О! Господи! Исусе! — извика той и веднага издърпа ръцете си, а после опипа устата си. Тази бясна кучка не само че го бе ударила, но и беше разкървала долната му устна. Усещаше лепкава влага по пръстите си и като погледна, ясно видя червените петна от кръв. — За Бога! Защо го направи? — попита той, като попиваше раната с ръкава си.

— Помислих, че протягаш ръце за ножа си — отговори тя в своя защита. — Стори ми се, че искаш да си го вземеш обратно.

— Господи, не! — „Луда глава такава!“ — искаше му се да извика в яда си, но за щастие успя да се овладее. — Протегнах ръце само за да те докосна, скъпа Астрид. По начина, по който един мъж докосва една жена в нежни моменти като този.

— Добре тогава. Извинявай... И все пак си го заслужи заради ударите преди това. Не е честно да удрияш някого, който е вързан, нали? Затова смятам да те ударя още веднъж.

Макар и да знаеше, че не постъпва особено храбро, Наял инстинктивно вдигна ръка към лицето си, за да се предпази. Направи го несъзнателно заради удара, който току-що бе получил.

— Недей, моля те! Страхувам се, че ако го направиш, устата ми така ще се подуе, че няма да чувствам твоята, като те целувам.

Както и беше очаквал, молбата му я накара повторно да се изчерви.

— Да се целуваме? Добре. Това би ми харесало.

— Не така — каза той, като предпазливо вдигна ръка и постави пръст върху устните ѝ да мълчи. — Моля те, викай ми Наял. Толкова беше любезна да ми кажеш твоето име.

— Наял. Хм. Мисля, че е приятно за ухото — добави тя и поклати глава, като се усмихна.

В този момент Мак Куган забеляза, че върху топчестите ѝ бузи се появиха доста симпатични трапчинки. Тя бе по свой начин привлекателна, реши той. Определено. Особено ако успееше да се откаже от едно-две яденета на ден, така че от масивната ѝ плът да изплуват повече от чертите ѝ.

Докато си мислеше обаче, че май започваше да се убеждава, че би могъл да продължи да я ухажва, без да се отвращава от нея, тя изведнъж го хвана за ушите с изненадваща недодяланост.

— Харесваш ми — заяви Астрид и се засмя от удоволствие, после повдигна главата му и започна да я бие в пода. — Братята ми не искат да се борят с мен, откакто ми пораснаха гърди, и това ужасно ми липсва.

Безцеремонният ѝ намек за тялото ѝ сигурно щеше да шокира Наял, ако в този момент не бе почувствал, че ушите му започват да горят от силното дърпане. Тъкмо си бе помислил, че е на път да я съблазни, когато разбра, че тя в действителност се забавлява с него като с някаква играчка. Изобщо не го възприемаше като мъж, който може да ѝ бъде партньор в леглото. За нея той бе някакъв тренировъчен чувал от човешка плът, някой, когото можеше да удрия и върху когото да излива яда си. И той разбра, че докато продължаваше да лежи заклещен под нея, положението ставаше все по-опасно. Определено трябваше да смени тактиката.

— Не, не, Астрид — строго каза той и махна ръцете ѝ от главата си. — Хайде да оставим борбата за друг път и да се възползваме от уединението си.

— Какво? Да не би да ми предлагаш да се целуваме? — попита тя, като повдигна заинтригувано вежди.

— Именно.

Астрид реши да не го отблъсква. Въпреки че бе настроена повече за борба, тя разбра, че е крайно време да се научи да се целува. А и в края на краищата един Господ знаеше кога ще ѝ се отвори друга такава възможност.

Просто я ужасяваше вероятността, че може да се окаже неспособна. През всичките тези години бе положила неимоверни усилия да се научи изкусно да борави с меча и да владее всеки друг начин на борба, и перспективата отново да се окаже в положението на начинаещ силно я объркваше. Не че нямаше никакво понятие в тази област. Въпреки че за нея едва ли можеше да се каже, че е експанзивна натура, обикновено тя се подчиняваше на родителите си, когато искаха да я целунат по бузата. Предчувстваше обаче, че това, което щеше да се случи сега, едва ли е същото.

Този мъж, този чужденец, не само искаше целувка, а очевидно очакваше да я получи по устата. Затова когато той продължи да я дърпа надолу и устата ѝ все повече се приближаваше към неговата, тя не можа да се въздържа повече и преглътна.

Това бе същото като да хвърляш копие или стрела за първи път, помисли си тя. Просто трябваше да се хвърли с главата надолу и да разбере дали има талант за това. С тази мисъл тя най-накрая скъси разстоянието между тях. Знаеше, че винаги по-трудно бе мъчителното очакване, а не самото действие, и затова залепи устните си до неговите и остави природата да продължи нататък.

Когато Астрид започна да го целува, Мак Куган болезнено простена. Устата му още го болеше от удара и той се страхуваше, че няма да може да диша през носа, притиснат от топчестото ѝ лице.

Лудата жена обаче го правеше с истинско удоволствие. Не можеше да ѝ го отрече. Имаше големи и месести устни, към които мъжете обикновено изпитваха необяснимо влечение и в момента ги притискаше в неговите с такова увлечение, което сякаш наистина говореше за страст. Тук действително имаше неограничени възможности за правене на любов. Беше повече от очевидно. Но проклет да бъде, ако решише да я поощрява. Той просто искаше да завърже отново тази луда и да я затвори в някое отдалечено място на лагера, за да може да добие контрол над живота си.

Наял реши да ѝ пусне език. Това обикновено шокираше момичетата, когато беше с тях, и нямаше начин да не я обърка. Извади езика си, прокара го покрай зъбите и устните си и го изви около нейния в очакване тя да се стресне.

Тя обаче изобщо не реагира по този начин, а изписка приглушено и се остави той да продължи изследванията на устата ѝ.

„Ръцете“ — сети се той. Време беше да ги свали от врата ѝ и предпазливо да ги спусне към кръста ѝ, където бе прибрала ножа. Той прокара пръстите си надолу по вълнената наметка, която покриваше огромните ѝ рамене и издутия ѝ корем. После стигна до основата на гръбнака ѝ. Като продължаваше внимателно да я целува, той ловко мушна дясната си ръка под престилката ѝ, за да може да напипа ножа.

Макар че почти бе изключил тази възможност заради многото дрехи, които носеше, тя очевидно усети накъде бе насочил ръката си. И преди той да предприеме нещо в своя защита, тя дръпна устните си от неговите, хвана го за ръцете и ги изви до краката му.

— Опитваш се да ме измамиш — каза тя с леден тон. — Този път търсеше ножа, нали?

Наял се опита да я разубеди. Започна да твърди, че е бъркал под дрехите ѝ само като любовник и нищо повече. Астрид обаче не го остави дълго да ѝ обяснява, защото в следващия момент го вдигна нагоре и го хвърли на пода с такава сила, че той се сгромоляса по лице с чувството, че си е изпотрошил костите.

Това бе всичко. Последният удар. Пиян или не, трябваше да престане с опитите си да измами тази демонична жена и да овладее положението. Направи съзнателно усилие да излезе от вцепенението, за което бе виновно изпитото вино. Скочи на крака и застана лице в лице с нея, като вдигна ръце и изви тялото си, заемайки поза на закален боец. Сега беше моментът да се реши кой от двамата ще спечели и той не можеше повече да си позволи да изчаква само защото тя бе жена.

Астрид вече бе готова да му излезе насреща. С още по-разярен вид отпреди, когато бяха на брега, тя зае същата бойна поза и се хвърли срещу него като стенобойна машина. Срегнаха дланите си и ги склочиха в схватка, като той едва се удържа върху несигурните си крака.

В продължение на няколко минути се бориха като две настръхнали мечки. Най-накрая Мак Куган бе принуден да отстъпи една-две крачки назад по мръсния под. Тя определено взимаше надмощие над него. Но той се въздържа да вика за помощ, защото го беше срам. В края на краищата сам си бе виновен, че пусна тази маниачка на свобода, и сега бе твърдо решен отново да я върже.

Решението наистина бе справедливо. Тъй като бе заповядал да я вземат в плен, едва ли щеше да бъде честно от негова страна да извика Блар или някой друг от мъжете и да позволи на тази разбесняла се кучка да го разкъса. Защото раната, която току-що му бе нанесла с ръце, така жестоко пулсираше на лицето му, че трябваше да минат дни, преди да зарасне и да избледнее.

Тя изведнъж бе станала неудържима. Въпреки че Наял полагаше неимоверни усилия да остане спокоен, яростният поглед върху лицето ѝ и пламналият огън в очите ѝ сякаш го поглъщаха. И преди още да е успял да спечели срещу нея и инч преднина, тя здраво стисна ръцете му. След това, като се завъртя на пети, тя го повлече със себе си и го метна на пода. Наял полетя назад, главата му се удари в дървените сандъци и той потъна в непрогледен мрак.

Астрид изтри потта от челото си и остана на място, за да си поеме дъх. След малко се почувства отново в състояние да излезе срещу ирландеца и бавно и предпазливо отиде до него. След това се наведе, за да разбере дали той наистина е в безсъзнание, или само се преструва, за да може отново да я измами.

Сърцето му продължаваше да бие. Тя вдигна една от китките му, за да провери пулса, и като се убеди, че е нормален, отново я пусна на пода. И все пак вътрешно си призна, че това я успокои. Ако го бе убила, това още повече би застрашило и нея, и сънародниците ѝ. Освен това целувките му ѝ бяха доставили истинско удоволствие и за нея би било истински позор да се лиши от друга такава възможност просто така по невнимание.

Реши да го завърже и да запуши устата му. При други обстоятелства би му прерязала гърлото още докато лежеше на пода. Но при положение, че трябваше да остане в лагера, докато намери сандъка със зестрата си, изглежда, че бе най-добре да не му прави нищо повече. И без това само един Господ знаеше къде точно се намира. По време на пътуването до тази чужда база тя бе останала в безсъзнание и затова нямаше никаква представа дали може да се върне обратно нито пък колко време щеше да ѝ бъде необходимо да направи това. Жалко, че не бе успяла да разбере от предводителя къде точно се намираха златото и накитите и. Ако знаеше, това би ѝ помогнало неимоверно много в този момент. Стигна до печалния извод че трябва да се измъкне от палатката и сама да ги потърси И все пак негодникът поне я бе научил

малко да се целува, така че срещата им не се бе оказала напълно безполезна.

Астрид се изправи на крака и вдигна ръка, за да разтрие една разтегната жила на врата си. Обикновено понасяше безболезнено всякакъв вид борба, но при последния удар, с който бе повалила предводителя, леко си бе изкривила врата. Освен това подозираше, че и ударът в главата ѝ на брега също бе допринесъл за неразположението ѝ в момента.

Но тези неща бяха неизбежни, каза си тя стоически. Още от самото начало знаеше, че няма да бъде много лесно да се засели в родината на майка си, и тя бе благодарна за всички приключения и вълнения, които вече бе преживяла.

Започна да се оглежда за меча на предводителя Тъй като никога не можеше да се предположи със сигурност за колко време един противник ще остане в безсъзнание след такъв удар, тя знаеше, че трябва да се въоръжи и да се измъкне от палатката, докато все още можеше да го направи.

Астрид забеляза някакви дрехи на една пейка в срещуположния ъгъл на палатката и тръгна нататък, защото си помисли, че оръжието му може да е под тях. Преди да стигне там, чу, че някой се приближава и бързо застана в очакване отляво на входа.

Като наближи жилището на предводителя си, Блар О'Фейл намали крачка. Виковете и пианските песни на войниците му пречеха да чува добре, но въпреки това бе сигурен, че преди малко бе доловил някакъв звук в палатката на Мак Куган. Затова сметна за най-добре да провери лично.

Винаги бяха спазвали известни правила с предводителя. Единият от тях оставаше относително трезвен, докато другият пиеше. Нямаше смисъл да ги нападнат в тъмното и да ги заварят и двамата пияни. Единият трябваше да бъде винаги готов да поведе другите на бой. Тази вечер се бе паднало на Блар да бъде въздържател. И неговият в общи линии твърде трезв разум му подсказваше, че нещо не е наред в палатката на предводителя.

За съжаление успя много скоро да се убеди в това. Извика високо името на Мак Куган и отметна платнището на входа. Като прекрачи прага обаче, видя, че той лежи на пода или мъртъв, или в безсъзнание.

Главата му бе опряна в един сандък на другия край на палатката, а пленницата, която бяха взели, не се виждаше никъде.

„Тя го е убила“ — помисли си той. Тази отлично владееща меча уличница бе успяла някак да се развърже, да удари Мак Куган по главата и да избяга в нощта. Но като влезе по-навътре и усети, че някой го хвана отзад той разбра, че изводът му не бе съвсем правилен.

— Къде ми е зестрата? — попита го груб женски глас и едновременно с това усети на гърлото си острие на нож.

Блар не отговори. От една страна, той бе твърде изненадан, а от друга — просто не знаеше отговора. В действителност не бе надзиравал разтоварването на плячката, затова не можеше да каже къде точно се намира нейният сандък.

— Не зная — успя да каже накрая той.

Тя притисна ножа още по-силно към гърлото му. Още малко и щеше да го пререже.

— Кажи ми веднага, да те вземат дяволите, или ще останеш там, където си.

При тази заплаха Блар изгуби всякаква предпазливост. Донякъде наистина се страхуваше, че може да го заколи. Но самата мисъл да умре от ръцете на някаква ужасна чуждоземка след толкова много години служба в редиците на кралската армия, бе просто непоносима за него. Без да мисли повече, той вдигна ръка и изви ръката ѝ, която се бе увила около врата му. Приложи такава сила, че оръжието ѝ падна на пода.

Преди тя да се наведе да го вдигне, той се извъртя и я хвана здраво за китките. След това със сетни сили отхвърли ръцете ѝ над главата и я прикова към стената на палатката.

— Хайде, извади ми ножа — изсъска той и като вдигна коляно, я удари с всичка сила в корема.

Тя се задъха, сякаш бе успял да изкара всичкия въздух от гърдите и. Астрид продължи да се бори за въздух и той разбра, че вече може да я пусне. Преди това обаче стовари юмрука си върху лицето ѝ и за втори път тази вечер тя изгуби съзнание.

ГЛАВА 11

Брандър скоро се убеди, че мълчанието на Мира, след като бяха извадили парцала от устата ѝ, бе дори по-лошо от това да вика за помощ. Още там, на брега, разбра защо бе сърдита на него и на братята му. От нейния разказ как преди няколко лета почти била изнасилена от някакъв викинг ставаше ясно защо толкова се изплаши и ядоса от начина, по който хората му внезапно я бяха нападнали, вързали и запушили устата ѝ.

Оттогава мина повече от час. Бяха се отдалечили доста мили на запад от нейното племе и сега тя седеше удобно пред огъня, който Ланг бе запалил за през нощта. Бяха ѝ върнали плаща, а също ѝ бяха дали храна, завивки и напитки. Всичко, от което имаше нужда. Така че Брандър не можеше да разбере защо продължава да го наказва с мълчанието си.

Нареди на братята си да отидат и напоят конете на най-близкия поток, и с поглед им показва, че иска да остане насаме с момичето. После се приближи до мястото, където седеше тя, и приклекна до нея, макар и малко трудно.

— Кракът ми започна да се оправя — тихо каза той. — Не ме боли — вероятно защото ти го заши добре и го посипа с оня чудотворен прах.

Тя не отговори. Дори не го погледна. Продължи да се взира в огъня сякаш хипнотизирана от танца на пламъците. Брандър обаче долови проблесването на очите ѝ, макар че я гледаше отстрани, и бе сигурен, че е готова да се разплаче.

Той прехапа устни и сърцето му се сви. След нападението на Мак Куган нещата се бяха объркали толкова, че той все още не можеше да разбере какво толкова ѝ бе отнето.

— Мисля, че още утре ще съм в състояние да яздя — продължи той с наведена глава. — Отначало си помислих, че раната е смъртоносна, но сега чувствам, че няма да ми попречи в търсенето на Астрид.

— Я млъкни! — срязва го тя. — Да не мислиш, че много ме интересува кракът ти, след като... след като ме отвлякохте в тъмното като някаква робиня? Та вие не сте по-добри от Мак Куган, който краде девойките от техните любими!

Брандър се порази от този поток от думи. Те го нараниха повече от раните, които нейните хора му бяха нанесли през последното денонощие. Досега не познаваше тази страна на Мира. За него тя бе вълшебната „дива роза“, ангелът, който му бе помогнал с всичките сили за това той и родът му да бъдат приети от нейния род. Наистина не беше предполагал колко яростно ще се защитава тя.

Все пак тя отново започна да му говори и това трябваше да се смята за успех, дори и да продължеше да го засипва с такива зловни думи.

— Нали ти обещах, че при нас няма да ти се случи нищо лошо и ще те върнем на хората ти веднага щом постигнем целта си. Едва ли онези, които отвлякоха сестра ми, са се държали така добре с нея.

Тя отново не му отговори и това го обезпокои. Бе се сгушила до огъня и се взираше в него, сякаш на света нямаше нищо по-важно от неговата топлина.

— О, Мира, в името на боговете — прошепна той. — Моля те, не ме отчайвай. Като имам предвид всичко, което трябва да стане тази нощ, не мога да понеса, че ми се сърдиш.

Тя го изглежда така мрачно, че той едва издържа погледа й.

— Имаш ли представа какво ще стане, когато тръгнете да ме връщате на семейството ми?

Брандър вдигна рамене. Наистина не бе мислил как щеше да реагира нейният клан.

— Добре, ако ме задържите повече от един ден, това ще означава, че сте ми сторили нещо лошо. Ще бъда обявена за недостойна да стана жена на някои мъж от племето. Никой няма да ме вземе.

Брандър учудено повдигна вежди. От майка си знаеше много за обичаите на племето ерс, но това бе ново за него и силно го порази.

— Тогава ще те взема аз — увери я той, но не бе много сигурен в думите си.

По някаква неизвестна причина тя изглеждаше поласкана.

— Това се случва много по-често, отколкото си мислиш. Мъжете нападат другите не само за да заграбят добитък, но и жени. Тази женитба е толкова законна, колкото уредената от родителите на булката. И ако твоите ужасни хора не ми бяха запушили устата и не ме бяха замъкнали толкова далече, щях да ви обясня всичко, преди да беше станала белята.

Сега Брандър потъна в дълбоко мълчание. Много неща се бяха случили през последните няколко часа, но не му бе хрумнало, че, без да знае, е станал годеник.

— Но нали това още не е станало — изохка той. — Имам предвид, че не съм ти сторил нищо. Ако утре по същото време те върнем обратно на племето ти хората няма да кажат нищо. Та нали аз и братята ми сме почти от твоето племе. А вътре в племето не бива да се крадат невести.

За негова изненада тя не прие тези разсъждения и отново го нападна.

— О, Света Дева Марийо, ти ме отчайваш — извика тя. След това рязко стана, загърна се по-плътнo с наметката и застана от другата страна на огъня.

— С какво те разсърдих пък сега? — попита я високо той. — Каза, че искаш да те върнем на твоите хора с неопетнено име, и аз просто обмислях как да стане това.

— Пфу, няма значение, че говориш моя език толкова добре! Оставаш си същият глупак, неспособен да ме разбере.

Той не успя да сдържи въздишката си.

— Мира, късно е. Нашият лагер беше изгорен до основи. Сестра ми бе отвлечена от кралската армия. Екипажът на кораба ми има достатъчно причини да отплава всеки момент. И само преди два часа кракът ми бе пронизан от стрелата на някакъв ерс. Не можеш ли след всичко това да проявиш малко милосърдие към мен и да не ме караш да играем на гатанки.

Против волята си Мира изпитваше някаква симпатия към него заради външността му. Независимо от обидното отвлечение ѝ стана ясно, че Брандър страда дори повече от нея.

— Господи, не зная какво искам — призна тя и сведе поглед. После се загърна още по-плътнo в наметалото си. — Всъщност не зная

дали ако ме върнете утре привечер, ще ми стане леко на сърцето или, напротив ще получа разрив.

При тази забележка Брандър едва сдържа усмивката си.

— Но си сигурна, че не ти харесва да те отвличат.

— Аха — отговори тя колебливо и го погледна още веднъж право в очите. Много неща не ѝ харесваха. Беше бясна от яд, че не разбира нейното желание да се сблизат не по този начин — та това се разбираше от само себе си. Бяха я пленили, за да им бъде водач при търсенето на сестрата! Тя искаше да я ухажват и да се омъжи по правилата. Сега, когато знаеше, че той не възнамерява да отплава заедно с нея, а да остане в Ерин, Мира мечтаеше за ухажване и брак, който да бъде благословен от нейната фамилия и от Светата Майка Църквата. Дори да беше така, готовността му да я върне на нейните хора, преди да я обявят за опетнена, трогна сърцето ѝ.

— Удари ми един шамар, жено, и да свършваме — твърдо я подкани Брандър.

— Ти луд ли си?

— Не. Просто нямам представа какво друго да направя. Не мога да те оставя до утре толкова ядосана, че да откажеш да ни заведеш до лагера на Мак Кугън. Така че ти позволявам да излееш яда си върху бузата ми. На твоє място щях да го направя бързо, защото моите братя скоро ще се върнат и може би няма да разберат сложното положение — добави той, стана и се приближи до нея.

Мира отстъпи няколко крачки назад.

— Престани, Брандър! Да не съм някаква стара злобарка като Киарда, която можеш да накараш да ти се подчини. Твоят чар може да действа само на нея. Радвам се, че с нея стана така. Но аз и ти сме на различни страни, не се опитвай да го отричаш.

— Не отричам. Още щом ми разказа за твоето отвличане от племето норс преди няколко лета, се отказах да те увещавам.

За нейно учудване той продължи да се приближава към нея. Тя, обратно, отстъпваше назад.

— Я се стегни — изсъска тя. — Не искам да те удриям! За нищо на света не желая да те докосна.

— Е, аз пък искам, драга моя. Не се дърпай — каза той ядосано, протегна ръка и я сграбчи за наметалото. С другата си ръка я прегърна. Лицето му се допря до врата ѝ и следващите му думи се сляха в горещ

поток от целувки. — Може да не си сигурна какво искаш да стане между нас, но аз съм повече от сигурен. Желая те от момента, в който те видях, и съм напълно сигурен, че го знаеш.

Мира бе благодарна на здравата му прегръдка, защото краката ѝ не я държаха, а неговите целувки ставаха все по-горещи и страстни.

— Не ми се смей, Мира — продължи той вече по-спокойно. Горещият поток на желанието му сякаш премина в нейното тяло. — Ставам все по-нетърпелив от твоя свян.

— Това не е свян, а страх — опита се да се защити тя. Дъхът ѝ почти бе спрял от напирателната му страст. — Не зная нищо за любовта.

— Ела при мен тази нощ и ще те науча на всичко... Почти на всичко.

Гласът ѝ изрази недоверие:

— А братята ти?

— Ще легнат да спят по-далеч, ако им наредя.

— О, Боже, та това е по-голяма лудост от желанието ти да те ударя.

Той вдигна глава и я целуна бавно и нежно по устата. После обсипа с целувки бузите ѝ и отново заговори:

— Ако утре открием Астрид, ще се прибереш благополучно вкъщи, но аз мога да бъда убит. Това може да бъде нашата първа и единствена нощ заедно, любов моя, и не искам да я прекараме разделени. А ти?

И тя не искаше. Но все още бе твърде изненадана от предложението му и се колебаеше.

— Не, не може. Не трябва. А твоят болен крак — поде несигурно тя.

— Остави крака ми! Той ме научи колко лесно може да бъде отнет човешкият живот. А моето тяло не желае да умре, преди да е познало твоето. О, гръм и мълнии, колко ми е приятно твоето присъствие, колко обичам топлината и лекия аромат на кожата ти! Привличат ме както мечката — медът. — Брандър продължаваше да я целува, после плъзна ръка под плаща ѝ и я хвана за гърдите.

Мира потрепери и го изгледа учудено. Неговите пръсти се справяха с непознатото място толкова умело, че ѝ стана ясно какъв голям опит имаше с жените.

— Не ме съблазнявай. Моля те — прошепна тя, осъзнавайки своята безпомощност срещу обаянието му.

— Няма, щом не го желаеш. Това не е изнасилване, а любовна игра, сърце мое. Можеш да ми кажеш да спра, когато поискаш, и аз ще намеря сили да те послушам. Кълна ти се.

Мира му вярваше. И стана точно това, от което се страхуваше: легнаха на земята и продължиха да се целуват, защото не намираше сили да му откаже.

Разгорещената борба на двете тела продължаваше. Неговите пръсти се плъзнаха нагоре и се опитаха да разкопчечат дрехата ѝ. Мира разбра, че не е нужно да се въздържа. Когато пръстите му преодоляха бариерата на долните ѝ дрехи и докоснаха едната и гърда в главата ѝ изникна споменът за онзи норс, който се бе опитал да я изнасили, и тя се ужаси.

— Какво има? — прошепна Брандър и ръката му спря.

— Не зная... Само че... недей да го правиш, моля те.

Той се засмя.

— Какво?

— Махни си ръката оттам. Не можем ли да изразим чувствата си, без да го правим?

Той се отдръпна и подпря главата си на лакът.

— Не мога да си представя как — каза той през смях.

— Не се шегувам, Брандър. Наистина не мога да го понеса.

Той вдигна вежди, разбрал, че невинното му движение я бе смутило. Поне можеше да задържи ръката си там, докато получи обяснение.

— Но защо? Боли ли те? Не мога да повярвам.

Тя ядосано възкликна и отмести ръката му.

— Просто... просто ме е срам. Това е!

Той остана неприятно изненадан от внезапния ѝ отказ. Беше ѝ обещал обаче да не прави нищо против желанието ѝ и сега трябваше да ѝ се подчини или да рискува да я загуби завинаги.

— Срам ли те е? — прошепна той. — За Бога, Мира, защо?

— Голотата е грях. Майка ти не ти ли го е казала? — попита тя вече почти спокойно за изненада на Брандър.

Той не можа да измисли нищо по-подходящо за утеха, освен да положи внимателно на рамото ѝ същата ръка, която тя бе отблъснала

преди малко.

— Нашата страна е толкова студена през цялата година, скъпа моя, че рядко можеш да видиш голи хора. Но дори когато сме на топло в банята, не смятаме, че това е срамно.

— Баня? — повтори тя, сякаш нямаше ни най-малка представа какво е това. И Брандър си спомни, че не беше виждал баня в земите на племената от Ерин и бе предположил, че се къпят в близките потоци.

— Това е къща, в която се къпем.

— Хм — тя явно бе разочарована. — Според Църквата къпането също е грях.

— Мира, мога да приема, че църквата е против това да лежиш с мен по този начин, но защо това не ти попречи да се целуваме преди малко?

— Защото... трябваше да обмисля — обясни тя, седна и се загърна с плаща.

— Да обмислиш дали да разкриеш чувствата си към мен и да ми разрешиш същото, така ли? За Бога, какво трябва да обмисляш?

Гласът му беше толкова нежен и чистосърдечен, че гърлото на Мира се сви и тя си помисли, че наистина нямаше какво да се обмисля.

— О, Исусе, не зная — простена тя и поклати глава.

Той използва моментното ѝ колебание и я притегли към себе си. Неговата топлина и явното му надмощие накараха здравия ѝ разум да не се съпротивлява.

— Онзи нападател... онова животно, който ме нападна, разкъса наметалото ми. Разкъса го и разголи гърдите ми, когато стрелата на един воин от моето племе го прониза! Оттогава дори мисълта за това ме ужасява.

— Но защо? Нали той е мъртъв? Убили са го, докато е правел това.

Тя наведе лице към гърдите си и обърса сълзите си в дрехата.

— Да, мъртъв е. Но какво ли си е помислил, като ме е видял така? Видя толкова тайни части от тялото ми. Гледаше така свирепо и ожесточено. Сигурно е решил, че гърдите ми са отвратителни. Може би наистина е така, защото Църквата изисква те винаги да са покрити.

Брандър я разтърси.

— О, Мира. Гърдите ти в никакъв случай не са отвратителни. Напротив, тъкмо защото те неудържимо привличат мъжете, църквата заповядва да бъдат скрити. Но, за Бога, няма нищо по-прекрасно от момиче без дрехи, както е при всички живи същества.

— Уф, Брандър, нямаш предвид това — отбеляза тя и въздъхна толкова разочаровано, така детински наивно, че той не можа да сдържи усмивката си.

— Напротив. И сега ще ти покажа как се прави. — Тя го погледна ужасено. — Ела при мен. Няма да ти направя нищо лошо — мъчеше се да я убеди Брандър. Само се приближи и се обърни с гръб към мен.

Все още изпълнена с недоверие, Мира му се подчини. Може би просто бе любопитна, но явно изпитваше към него повече доверие, отколкото към всеки друг мъж.

— Вдигни си наметалото.

Тя го погледна през рамо.

— Хайде. Най-добре го събери на една страна. Понеже тя остана неподвижна, това направи той.

После вдигна долната ѝ риза, пъкна ръце под мишниците ѝ и постави дланите си върху тялото ѝ, точно на височината на гърдите.

— Усещаш ли колко широко е тялото ти тук и как се стеснява надолу? — продължи той и пръстите му се плъзнаха към талията и бедрата ѝ. — И как отново се разширява?

— Ей — прошепна тя през смях, а тонът ѝ издаваше, че от това изследване бе изпитала не само гъдел.

— Но то е чудесно, Мира. Не си ли съгласна? Ти си едно от най-прекрасните творения на природата. Извинявай, че ти го казвам, но е глупаво да криеш тази красота от всички.

Мира долови, че в думите му има нещо повече от желание да я прелъсти. Гласът му трепереше почти като на дете и тя разбра, че тялото ѝ го привлича наистина по начина, за който говореше. Досега не се бе замисляла върху необяснимата си сила над мъжете. Мълчеше, изненадана от това откритие. Обзе я спокойствие, тя се отпусна и позволи на Брандър да я милва и целува. Усети, че ласките му бяха изпълнени с безкрайна почит, и нямаше нужда да се убеждава, че не се намира в ръцете на насилник.

Сякаш в потвърждение на нейните мисли Брандър обви ръце около кръста ѝ и с въздишка притисна гърба и към тялото си.

— О, колко си мила — промърмори той.

Мира отново усети силното му желание, както и когато лежаха на тревата. Ако пожелаеше, Брандър можеше да я обладае още сега. Можеше да я накара да легне и да стигне докрай, и тя нямаше да му откаже или да го спре. Неговият глас, обожанието в очите му, което съзря, когато я обърна с лице към себе си, всичко това я караше да се чувства като богиня. В този миг за нея не съществуваше нищо неприятно от това да се усеща царица в очите на такъв достоен мъж.

— Аз... аз те обичам, Брандър — каза тя, когато той се наведе да я целуне отново. Но преди устните им да се съединят в целувка, се чу предупредителното покашляне на единия от братята.

— Конете са напоени — обяви Рурик, водейки за юздите два коня.

— Аха. Поихме ги три пъти — добави Ланг, който стоеше до брат си.

— Няма какво да правим по това време, а и става студено далеч от огъня — продължи Рурик, изведнъж решил да говори на родния си език.

Брандър им отговори учтиво, като си мислеше, че може би беше по-добре, че Мира не разбира какво си говорят в този момент:

— Тогава вървете и си запалете друг огън някъде наблизо. Не съм свършил с момичето; уверявам ви, че във ваше присъствие няма да успее да направя нищо.

— Какво има да правиш? — настоятелно попита Рурик. — Утре сутринта тя трябва да ни заведе до лагера на войниците или ще ѝ теглим ножа.

— Ще ги убедя да ни оставят на мира — пошепна Брандър на Мира на нейния език. Усмихна ѝ се успокоително и тръгна към братята си, леко накуцвайки. Тримата продължиха разговора си на родния си език.

— Оставете на мен тази работа — изръмжа им той. — Момичето се оказа много ценно за нас и до този момент внимателно слуша всичките ми сладки приказки, така че не бива да бързаме да я убиваме.

— Мислиш, че ако я обезчестиш, това ще ни бъде от полза, така ли?

Ланг сухо се изсмя.

— Това зависи от способностите му, не смяташ ли?

— Оставете ни насаме с нея само тази вечер — продължи Брандър. — Обещавам ви, че на разсъмване ще бъде готова да ни заведе дори накрай света.

Рурик тежко въздъхна.

— Добре, но ако се окаже, че на сутринта няма да е толкова сговорчива, както обещаващ, дай ни дума, че ще ни позволиш да се намесим.

— Съгласен съм. Така да бъде — каза Брандър и протегна ръка. — Ако всичките ми усилия се окажат напразни, утре правете каквото искате. — После се обърна и се запъти към Мира.

— За какво си говорехте? — попита тя шепнешком и продължи да наблюдава с крайчеца на окото си как двамата братя се доближиха до огъня и започнаха да събират част от завивките.

Брандър изчака да се отдалечат и ѝ отговори:

— Помолих ги да отидат да си накладат друг огън някъде подалеч от нашия, а ние с теб да останем сами.

На слабата светлина Брандър успя да забележи как при тези думи бузите на момичето почервенияха.

— О, Брандър. Какво ли ще си помислят? — попита задъхано Мира. Устните ѝ трепереха и издаваха колебанието ѝ.

— На твоє място не бих се тревожил за това, скъпа моя. Мислех, че си разбрала, че хората от племето норс не се занимават много с чуждите работи. Във всеки случай можеш да разчиташ на уважението, което моите братя ми дължат като на по-голям брат.

Мира затвори очи и поклати глава:

— Господи. Боя се, че не бива да оставам насаме с теб.

Слаба усмивка се появи на лицето на Брандър. Той стана и отиде на мястото, където бе струпан багажът им, и се върна с мях вино.

— Я по-добре пийни от това, любов моя. И аз ще сторя същото. Това чудесно питие винаги дава кураж.

— Благодаря. Май ще те послушам — отговори тя и пое мяха. Макар че жените от ерс много се пазеха от виното, то ѝ се стори единствено спасение от растящото в сърцето ѝ притеснение.

— Тук на сигурно място ли ще бъдем? — попита Мира разтревожено и отпи няколко глътки вино.

Брандър разстилаше завивките около огъня:

— От какво те е страх?

— От крадци и разбойници. Ранен си, а и аз съм без оръжие...

— В името на всички светии, защо се тревожиш толкова — прекъсна я той с усмивка. — Моите братя са достатъчно близо, за да ни помогнат в случай на нужда. И после, нека говорим открито — добави той и ѝ хвърли усмивка, която ѝ се стори обезпокоително нехайна, — аз съм този, от когото трябва да се страхуваш най-много.

Тя отпи още малко.

— О, моля те — тихо каза тя. — Не забравяй колко съм неопитна в тези работи.

Той отново се засмя, но този път, слава на Бога, усмивката му бе изпълнена с разбиране.

— Няма да забравя — увери я той и протегна ръце към нея. — Ела по-близо до огъня, виж как трепериш от студ.

До този момент Мира не бе забелязала, че тялото ѝ се разтърсва от ритмични леки тръпки. Но това се дължеше повече на нейния страх, отколкото на нощния хлад.

— Хайде — отново я подкани с нежен глас той. — Топлината на огъня е чудесно нещо, пък и жадувам да те видя на по-светло.

С меха вино в едната ръка и придържайки наметката с другата, Мира стана и се приближи до него. Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и тя възкликна от изненада.

— О, мое прекрасно момиче. Не се чувствай като жертвено агне — прошепна той с устни върху челото ѝ, очевидно доловил страха ѝ. — За нищо на света не бих ти причинил нещо лошо. Още ли не си го разбрала?

— Единственото, което разбирам, е, че се чувствам безпомощна пред теб. Тази нощ можеш да ми поискаш всичко и няма да имам сили да ти откажа.

— Тогава те моля да ми повярваш, че няма да поискам нещо, което би трябвало да ми откажеш.

— Наистина ли? — попита недоверчиво тя и го погледна в очите с такава детска невинност, че сърцето му се сви.

— Наистина — увери я той. — Просто ми се довери, мила моя. Знам колко съм ти задължен за всичко, което направи за мене и за

екипажа ми, и затова съм длъжен да ти благодаря и да те даря с наслада.

„Наслада, сигурно телесна“ — си каза Мира и почувства, че виното започва да замайва главата ѝ. За своя изненада скоро разбра, че последните си думи не бе казала наум, а ги беше изрекла гласно.

— Да, телесна наслада — потвърди Брандър, отстъпи назад, хвана брадичката на Мира и повдигна лицето ѝ, за да я погледне в очите и да разбере колко противоестественно за ирландците е отричането на любовта. — По дяволите, Мира! Не бива да мислиш, че връзката ти с мъж може да остави позорно петно за цял живот върху нещо свято за тебе! Твоето тяло не е грях! Нито пък онова, което искам да ти сторя! Напротив, предлагам ти блаженство, каквото има само в рая, където един ден ще отидем всички ние.

При това предложение Мира прехапа долната си устна и отново осъзна, че ще се подчини на всяко негово искане.

— Тогава научете ме, сир. Оставям се в ръцете ви.

За нейна изненада той веднага коленичи на земята и започна да повдига наметалото ѝ, с което се бе загърнала и скрила като за защита. Очакваше, че ще започне с прегръдки и целувки, но сега разбра, че тези нежности бяха свършили.

— Съблечи си туниката — тихо каза той, след като свали наметката ѝ и започна да я придържа зад нея.

Мира усети, че я залива гореща вълна не толкова от искането му, колкото от заповедния тон, с който бе изречено. Това бе заповед, защото Брандър не добави нито „ако обичаш“, нито „моля те, мила“. И тази липса на учтивост ѝ направи особено силно впечатление, понеже досега беше много внимателен с нея.

— Аз ще те крия отпред, а наметалото отзад. Така че никой освен мен няма да види — добави той, без да дочака нейния отговор.

Въпреки неговите думи и многото вино, което бе изпила, Мира продължаваше да се колебае. Сега той искаше да види не само гърдите ѝ, а цялото ѝ тяло; тя не знаеше дали ще има смелост да изпълни желанието му. Гледаше го право в сините очи и се надяваше да намери в тях някакво снизхождение, но погледът му бе непреклонен като думите.

— Хайде — каза твърдо той с глас, който не оставяше никакво съмнение в решителността му. — Не можеш да ме обичаш истински,

ако не ми вярваш. Спомни си какво ми каза преди малко, иначе ще реша, че не държиш на думата си.

Мира изпита желание да се разплаче, но вместо това се наведе и повдигна долния край на дрехата си. После се сети за нещо и спря.

— А ти? — запита го нападателно и дръпна туниката си надолу. — Ти защо не се събличаш?

— И това ще стане. Сега трябва ти да се научиш да се чувстваш удобно без дрехи.

Мира разбра, че няма какво да отговори на това, стисна здраво очи и с дълбока въздишка вдигна нагоре туниката си, после я издърпа през главата. Освободи ръцете си от ръкавите и дрехата падна на земята.

— Гледай сега, ненаситнико — изрече тя със затворени очи. За нейно разочарование той отстъпи назад.

— Гледам — бе отговорът му, а гласът му беше пълен с такова възхищение, че тя разбра, че не може да му се сърди дълго.

— Сега ме завий. Нали вече се нагледа, покрий ме с наметалото, ако изпитваш поне малко жал към мен.

Брандър съзнаваше, че тази вечер не трябва да отива много надалеч, за да не рискува напълно да загуби доверието на девойката. Но не можеше да откъсне поглед от нейната свършена малка фигурка. Това бе най-красивото тяло, което някога бе виждал; в светлината на огъня неговите очертания приличаха на изящна статуетка.

Успя да си наложи да я загърне с наметалото и я притисна до себе си.

— О, да ме вземе Валхол, ти си прекрасна! Желая те повече, отколкото можеш да си представиш. — Наведе се да я целуне и за своя радост намери устните ѝ отворени и податливи на целувката.

— Брандър — чу гласа ѝ миг след това.

Той ставаше все по-нетърпелив.

— Какво има? — попита я шепнешком.

Усети, че към гърдите му се притиска нещо, погледна надолу и видя меха с вино, който тя продължаваше да държи в ръцете си, сякаш без да знае какво да го прави.

— О, по дяволите — изръмжа той, взе меха от ръцете ѝ и го пусна на земята при туниката ѝ. После, обзет от желание, леко я бутна към постелята, която бе приготвил, накара я да се отпусне по гръб и

легна до нея. Отново започна да я целува, прокара език в устата ѝ, а тялото му скриваше нейното от жадните му очи и нощния хлад. Не желаше да я тревожи със страстния си поглед, но изгаряше от желание отново да докосне гърдите ѝ. Страхуваше се, че това ще я напругне, както бе станало преди малко.

Успокои се, когато с дясната си ръка усети, че сърцето ѝ бие равномерно, и внимателно я придвижи към гърдите ѝ. Тя явно вече не се смущаваше толкова от тази интимна ласка. „Може би вече ѝ е приятно“ — по мисли си Брандър обнадежден. Може би допирът на пръстите му до гладкия овал с твърдо зърно на върха доставяше и на нея такова удоволствие, каквото на него.

Но Мира отново се опита да заговори:

— Брандър?

— Да? — попита той и най-сетне откъсна устните си от нейните.

Учуди се на настойчивия ѝ глас, изпълнен с детска закачливост.

— Кажете ми, моля те, вашите жени приличат ли на мен?

Той не можа да сдържи изненадата си.

— Какво? Искате да кажете, когато са без дрехи?

— Аха.

— Разбира се, че да, Мира. Те са по-високи от жените във вашето племе. Но във всяко друго отношение са като тях. Създадени са да раждат деца... и да доставят удоволствие на мъжете — завърши той и разбра, че Мира изпитва достатъчно доверие към него, за да позволи и на другата си ръка да погали гърдите ѝ. Докато ръцете му я милваха, устата му съвсем естествено пожела да ги последва и понеже не усети съпротива от страна на Мира, Брандър покри с целувки врата ѝ. За щастие тя остана спокойна. Освен въздишките на одобрение не издаваше никакъв звук и приемаше всичко.

Дори когато устните му стигнаха до гърдите ѝ и можеха свободно да избират едно от двете зърна, тя не каза и не направи нищо в знак на съпротива. Брандър реши, че просто бе изпила прекалено много вино. Но за Мира времето бе сякаш спряло и тя почти не забеляза кога мъжът се впи в гърдите ѝ. Наистина, той бе прав, това не бяха ръце на насилник, а на молител или духовник, който смирено държи пред олтара священото писание.

Светлината на огъня се отразяваше в очите на Брандър, зениците му сякаш плаваха като горящ кораб сред морето. Внезапно Мира

осъзна с пределна яснота, че тяхната двойка не бе единствена под звездното небе. Десетки, стотици, хиляди и хиляди мъже и техните любими търсеха топлина в прегръдките си и в тайното сливане на телата. Значи така можеше да се чувства едно момиче, лежащо полуголо до един мъж. Тя си даваше сметка, че е опасно, но се бе отдала в ръцете на Брандър като агне на заколение. Разбираше големия риск. Отец Лон бе подчертал колко диви могат да бъдат хората от Норс. Разказите за норските нрави бяха изпълнени с кръв, в тях се говореше за култ към животинския фалос. Бе забравила случилото се и послушно се бе оставила на този викинг. Стана ѝ ясно, че го направи не въпреки препятствията, а именно заради тях.

Истината бе, че в момента просто не се тревожеше от всичко това. Никога през живота си не се бе чувствала така изпълнена с живот, толкова цялостна, и изобщо не мислеше, че Брандър може да се възползва от нея по някакъв начин. Да, когато устните и езикът му стигнаха до дясната ѝ гърда, горещите вълни, които я заляха, я накараха да желае точно това, което правеше.

При всяко от тайните си пътешествия Мира се бе срещала с Брандър близо до неговия лагер и с всяка своя усмивка и поздрав го бе подканяла да постъпи с нея както пожелае. Той я привличаше и мамеше, сякаш гледаше към морето от най-високата скала — бе опасно привлекателен, като тайнствена напитка, която предлага безкрайно щастие или гибел.

Винаги бе мечтала да я изядат така хищно, и когато той стигна до плътта ѝ и се впи в нея с алчната ненаситност на кърмаче, разбра, че сега желанието ѝ ще бъде изпълнено. Една част от нея, останала трезва, мълчаливо протестираше. В своята невинност Мира никога не си бе представяла, че един зрял мъж може да се държи по този начин. Но другата ѝ половина, тази, която се поддаде на виното, се чувстваше чудесно. Мира просто се бе сляла с огъня и въздуха, който я обгръщаше. Усещаше се лека и безгранична, като питието, което я бе довело до това състояние.

Звучите на доволно мляскане, които Брандър издаваше при целувките на гърдите ѝ, разкриваха природния закон, който той не би могъл да изрази с думи: мъжът съвсем естествено получава онова, което по-късно ще бъде предложено на неговите деца, създадени от този апетит. Това бе всеобщият закон на развитието, валиден за всички

хора, независимо дали бяха родени в чудесната Ерин или в далечната, страшна Туле.

Брандър, очевидно опитен любовник, беше прав. Никакви думи не можеха да убедят Мира така добре, както я убеждаваше безмълвната работа на езика му: в живота наистина имаше мигове, в които бе по-добре човек да се осланя на инстинкта, отколкото на логиката или морала. Тогава за него нямаше друг избор, освен да се съгласи с искания, които никой мъж или жена от племето ерс не би изрекъл гласно денем.

Брандър насочи горещото си внимание към лявата гърда на момичето. Той захлупи с топлата си ръка дясната ѝ гърда, внимателно я остави там и поде същата игра с нейната близначка. Наведе устата си към нея и езикът му започна да обикаля около розовото зърно. После го ухапа със същата учтивост, с която се отличаваеше от самото начало на запознанството им. Мира разбра, че мъжът няма да остави нито част от тялото ѝ непогалена и незатоплена в нощния хлад.

Дървата в огъня пращяха и изпускаха искри, а върху нея се сипеха същите неизречени думи. Този път устата и езикът на Брандър работеха по-бързо и изпращаха още по-горещи вълни към тези части от тялото ѝ, за които тя едва ли се бе сещала някога. Въпреки че се стараеше да стои тихо, Мира започна да стене и да се повдига нетърпеливо към него. Не можеше да устои на настойчивото си желание, макар да знаеше, че е греховно.

— Какво има? — запита той, вперил огромните си страстни очи в нейните. — Да не би да съм ти причинил болка?

Тя преглътна тежко и съжали, че отново се изричаха думи. Те ѝ се сториха безкрайно неуместни, приличаха на морски вълни, безцелно удрящи се в брега, и разрушиха това, което се бе създавало между двамата.

— Не... Просто си помислих, че ще полудея, ако продължаваш така.

Той се усмихна леко, с разбиране.

— Разтвори краката си — прошепна той едва чуто. Мира не схвана думите му и поиска да го помоли да ги повтори. Но не го направи, слава Богу. Успя да се сдържи и така спести и на двамата необходимостта отново да разменят думи.

След малко той леко се повдигна. Плъзна ръце по одеялото, приседна на колене и се наведе към онова място от тялото ѝ, което бе имал предвид.

Тя преглътна и размърда глава.

— О, Брандър, не — каза тя, но гласът ѝ почти не се чу.

Пронизващият му поглед се впи в нейния и тя разбра, че е сериозен и решителен.

— Ти жадуваш и се нуждаеш точно от това. — Той не се молеше, а ѝ обясняваше.

„Откъде ли го знае“ — почуди се Мира.

Изведнъж в главата ѝ изникна споменът за неговите думи, изречени в началото: „Можеш да ми откажеш когато поискаш и ще спра“. Никога не беше нарушавал думата си, сигурно нямаше да го направи и сега.

— Мира — прошепна той отново в ухото ѝ. Постави ръката си на мястото, за което говореха, и внезапна топлина заля тялото ѝ. — Мира, не се страхувай. Няма да ти направя нищо лошо. Позволи ми да ти покажа колко е хубаво. Ще го знаем само аз и ти.

Мира си спомни, че това бе тяхната първа и единствена нощ заедно, тяхната единствена близост, която можеше да се окаже твърде кратка. И ако той можеше да прочете мислите ѝ, щеше да разбере, че всяка част от тялото ѝ жадува за тайния допир, за който говореше той. Тя отново изстена, този път от безпомощност, и усети как бедрата ѝ бавно се разтвориха за него.

Пръстите на Брандър започнаха да я гаят леко и предизвикаха в нея някакво непознато досега удоволствие. След това той поиска да покаже тази милувка а нейната завършеност и внимателно вмъкна един от пръстите си в Мира.

Господи! Нима той знаеше дори това, нима позна ваше и тази толкова тайна част от тялото ѝ, която дори тя не бе разучила добре? Дъхът ѝ спря при мисълта за подобна близост със съответната част от тялото на мъжа. В това време той постави там два силни пръста. Противно на очакванията ѝ не я заболя. Макар че ни кога не бе поемала такова нещо вътре в себе си, тялото ѝ се приспособи към това ново усещане с изумителна лекота. Испита желание да се възпротиви едва когато той продължи да навлиза с ръката си в нея.

— Не — каза тя и се задърпа назад.

Пръстите му обаче останаха на същото място. Той положи върху бедрото ѝ другата си ръка и притегли момичето към себе си като малко дете.

— Шшт, Мира. Не ти причинявам болка. Знам. Стой спокойно и ме остави да намеря пътя си до онова място, което ще ти достави най-голямо удоволствие. Само още няколко секунди. А след това, ако все още искаш, ще си махна ръката.

Тя се опита да му се подчини. Макар че цялото ѝ тяло трепереше, стисна очи и се приготви да изпита по-скоро удоволствие, отколкото болка, както бе чувала, че става в такива случаи.

За нейно учудване той успя да напъха ръката си още по-навътре. Тялото ѝ пое поне три негови пръста! И преди Мира да успее да му се противопостави, преди да изрази някакво възмущение, той започна да ги движи вътре и събуди нейната чувственост. Вниманието ѝ се насочи към това ново усещане. О, Дева Марийо, откъде ли го знаеше той? Откъде ли знаеше това толкова тайно чувствено място, допирът до което прогони разума от главата ѝ? Господи, нима бе важно откъде го знаеше! Тя просто трябваше да се остави на неговите действия и да бъде благодарна, че споделя с нея чудесните си знания!

— Все още ли искаш да спра? — попита той тихо и закачливо.

Тя долови закачката в гласа му, но не се разсърди. Важен бе единствено ритмичният натиск на пръстите му; и Мира разбра със сигурност, че би го последвала навсякъде, стига само да прави това с нея отново и отново.

— Вече не — отговори тя с въздишка.

Той явно я чу, защото пръстите му продължиха да работят. После постепенно ускори и засилиха ритъма, и я доведоха до такъв екстаз, че ѝ се поиска да заплаче.

Когато отвори очи, имаше чувството, че плува, че се издига и полита в небесата. Летеше на крилата на блаженството, което бе накарало утробата ѝ да се свива в конвулсии и да тръпне в силни, предизвикващи сълзи, тръпки.

ГЛАВА 12

— О, Брандър, в името на всички светии! — възторжено възкликна Мира няколко секунди по-късно. Не намираше думи, за да изрази чувствата си. Така го обожаваше в този момент. Погледна надолу и силно го прегърна.

Брандър, изглежда, знаеше, че я бе задоволил напълно, защото извади пръстите си и нежно и успокоително потърси с устни устата ѝ. После се отдръпна и ѝ прошепна с усмивка:

— Видя ли? Жените на викингите са същите като тебе.

— Да очевидно е така — съгласи се тя и го погледна. — Но... но сега аз същата ли съм като преди? — изрече тя, опитвайки се да събере мислите си.

— Искаш да кажеш — девствена?

— Да.

— Разбира се.

Тя замълча за няколко секунди и се опита да успокои бързите удари на сърцето си, предизвикани от неговите умели движения. После плахо поде:

— Откъде знаеш?

— Е, причиних ли ти някаква болка?

— Не... Съвсем не — отговори тя с лека усмивка.

— Значи все още си девствена. Защото казват, че болката от отнемането на девствеността режела като с нож.

— Значи по това ще разбере, когато ми се случи, така ли?

Той се надигна и легна настрани. После си припомни нейния отказ да се съблече гола, притегли наметалото си и я зави.

— Със сигурност — отговори той и повдигна вежда.

Тя се надигна и отметна от очите си няколко руси къдрици.

— А ти откъде си научил толкова много за жените?

Той се изсмя тихо.

— Всеки научава това, което го интересува, миличка.

— Тогава научи ме как да доставя и на тебе същото удоволствие.

Разбира се, Мира знаеше къде се намират неговите интимни части, но все още не смееше да ги докосне. Позволи си само да постави ръка върху едно от яките му като скала бедра.

Брандър остана приятно изненадан както от нейното желание да му достави удоволствие, така и от нежната ѝ ласка. След усещането за топлина и влажност в утробата, след конвулсиите на удоволствие, които бе предизвикал в нея, мъжът, който я бе дарил с тази наслада, имаше основание да поиска ответна нежност. Но въпреки това той се отказа. Раната на глезена му отново го бе заболяла и той се чувстваше отпаднал.

Ако Мира беше по-опитна в любовта и знаеше какво да прави с мъжкото тяло, Брандър сигурно щеше да се съгласи да легне по гръб и да я остави да действа сама. Но понеже трябваше да я наставлява за всяко действие и всяка негова дума щеше да я смущава, то реши, че засега не е нужно да продължават.

— Недей — отговори той, наведе се и я целуна по бузата — Ако решиш да останеш с нас още една нощ... ако имаш, желание, обещавам ти, че ще те науча на всичко. Но сега с моя болен крак, според мен ще е най-добре да легнем и да поспим. За една нощ успях да накарам моята дива ерска роза да разцъфти достатъчно, нали? — попита той весело, но тя не отговори.

— Значи не ти харесвам — каза тя потиснато. — Видя ме гола и вече не ме искаш.

— О, скъпа Мира, това не е вярно — увери я той и я притисна нежно, но силно. — Точно защото те намирам за очарователна, сега искам да се успокоя. Глупаво дете! Ти си като опияняващо вино от най-добро качество, което мъжът пие на малки глътки. Искан ми се да те изпия жадно и алчно, преди някой друг да поиска да отпие и една капка. Но кракът ми отново започна да кърви, а ти си точно в това опасно състояние, което ме молеше да избегна... Направи избора си утре, любов моя. Искан да съм сигурен, че не виното е решило тази вечер съдбата ти вместо тебе.

— Тогава защо... защо направи това за мен?

— Защото не искам да се страхуваш повече от това, Мира. Безпокоя се за тебе, понеже виждам, че винаги, когато поискам да те целуна, пред очите ти се изправя образът на онзи ужасен насилник норс. Искан да ти покажа... да, точно така, да те науча да правиш

разлика кога те докосват, за да ти причинят болка, и кога — да ти доставят удоволствие.

— Аха. Успя да го постигнеш — потвърди Мира и си помисли, че той може би беше прав, че прекъсна любовната им игра точно в този момент. — А какво ще стане, ако... ако до утре вечер успеем да намерим и спасим сестра ти? Нима ще ме върнеш на моите родители и ще позволиш да ме дадат на Мак Кугън?

— Е, не е едно и също, нали? Той иска да се ожени за теб, не да те отвлече.

Тя стисна устни и отново се почувства отхвърлена.

— За мене е все едно, уверявам те. — Вече бе стигнала толкова далеч — да признае на Брандър, че го обича. Досега не бе казвала това на никой мъж. Жадуваше да разбере защо той се държи толкова неясно.

— Само защото искаш да се отървеш от него ли дойде при мене, Мира? За тази цел има достатъчно други мъже в Ерс.

— О-о-о! — изпъшка тя и очите ѝ се изпълниха с отчаяние. — Промених решението си. Мисля, че ще приема предложението ти да те ударя! Как можеш да смяташ, че искам само да те използвам, след всичко, което направих за тебе и екипажа ти?

За нейна изненада той само се засмя на този водопад от думи.

— Не мисля така. Съвсем не. Просто искам да си сигурна в решението си. Това решение е важна стъпка, особено когато трябва да решиш да останеш с човек, който не е сигурен дали отново ще се върне на сушата, или ще остане в морето. Ние, норвежците, имаме зла съдба, по-страшна от смъртта. Трябва добре да знаеш това, ако останеш с мен. Питам се дали този твой Бог, когото почиташ, няма да те възпре в любовта ти към мен.

Мира го изгледа втренчено, после легна по гръб. Взряна в звездното небе, тя обмисляше думите му.

— Ще ми бъде много по-лесно да реша, ако съм сигурна в твоите чувства.

— Не. От мига, в който те срещнах, пожелах да те спечеля. Но крайното решение трябва да бъде само твое. Утре на разсъмване, след като вземеш решението си, ще ти кажа какво чувствам аз. Но не по-рано.

Блар О'Фейл се събуди от гласа на пазача пред палатката на Мак Кугън. Надигна се от постелката си близо до тази на военачалника, и още сънен тръгна към прага. Дръпна навътре платнището, закриващо входа, и излезе навън, където грееше утринното слънце.

Изохка, като видя човека, изправен до пазача.

— Какво има, за Бога? Мислех, че трябва да дойдеш едва утре — каза той и поглади кожата върху ръкава на дрехата си. После си спомни за състоянието на Мак Кугън, приближи се до палатката и спусна надолу платнището.

— Дойдох да разбера как е минало нападението на лагера на викингите — отговори отец Лон, недоволен от нелюбезното посрещане.

Блар продължи да мърмори неясно.

— Благодарение на тебе мина много добре — отговори накрая. После за изненада на духовника му обърна гръб и тръгна към палатката.

— Почакай — извика Лон и го хвана за ръката. — Не съм изминал целия път от манастира до тук, за да на уча само това! Какво се случи, тъпако? Мама и татко добре ли са?

Брат му изръмжа:

— Аха. Разбира се. Очистихме най-малко трима от норвежците.

— Ти ли ги очисти?

Блар се ухили:

— Не. Просто ги изтикахме в морето. Бяха принудени да оставят всичко. Не пропуснахме да запалим изоставения багаж. Така че едва ли ще се осмелят да направят нов лагер. А сега ти желая всичко най-хубаво, отче. Трябва да си доспя.

Блар очакваше, че е сложил край на досадния разпит но отецът отново го дръпна назад.

— Какво се е случило с врата ти? Май е одраскан.

Продължавайки да ръмжи, Блар вдигна ръка и прокара два пръста по врата си. Усети слаба болка от драскотината. Предишната нощ онази проклета жена от племето на норвежците, изглежда, бе успяла да разкъса кожата му с ножа си, но това не го вълнуваше сега.

— А, нищо, драскотина. Ние, воините, не обръщаме внимание на такива дреболии за разлика от духовниците. Хайде, отивай си сега, братче, защото нямам какво повече да ти кажа.

— Тогава аз имам какво да кажа на началника ти — рече заповеднически Лон и се опита да заобиколи брат си, който бе тръгнал към палатката.

— О, Исусе, тази сутрин си нахален като конска муха! — изсъска Блар, сграбчи го за раменете и го заблъска надалеч. — По това време Наял не желае да вижда никого. Особено пък свещеници!

— Пак ли оргии и блудства? Вчера му говорих за това! — Лон стисна челюсти, изгубил вече всякакво търпение. — Добре, ще се справя с него. — Измъкна се от ръцете на брат си и влезе в палатката, преди той да го хване отново.

Лон застана пред леглото на военачалника и го погледна разгневен:

— О, Света Майко, та той е умрял — каза той с ужас, разглеждайки отпуснатото тяло на Мак Кугън. — Дали от пиене не е отишъл на оня свят? Май малко му остава.

— Ами, лъжеш се! Преди да почнеш да му четеш последната молитва, виж, че гърдите му се повдигат и свиват — значи още диша.

При тези думи на брат си Лон се приближи до военачалника, наведе се над него и огледа слепоочията и челото му:

— Някой го е цапардосал. Иначе защо ще изглежда така?

— Имаш право, глупако. Да не мислиш, че е паднал по очи от някое дърво?

Отецът му отвърна:

— Би било по-добре, отколкото да се наливате всяка нощ.

— О, не почвай пак с твоите проповеди за духа, отче! Ти и тези като тебе можете да наричате виното „кръв Господня“, ама това не пречи на дебелите ви попове да го пият в доста големи количества.

Лон повдигна рамене и презрително сви устни при пълната липса на уважение към църквата в думите на брат си. Макар че в тях имаше истина, досега не бе чувал някой да изрича такива мисли на глас.

— Я кажи, как началникът ти е получил този удар? — студено попита той.

С унесен поглед Блар посочи с ръка към ъгъла на палатката. При други обстоятелства би предпочел да обсъдят случилото се, но сега установи, че е прекалено уморен и изпълнен с досада.

Лон погледна в посоката, която показваше пръстът на брат му, и зяпна от изненада:

— Господ да ни е на помощ. Кой... какво е това? — запита той, загледан в здраво вързаното тяло, лежащо в ъгъла. Каквото и да беше, изглеждаше твърде голямо, за да е женско. И все пак дългата до кръста руса коса потвърждаваше, че е жена. Не беше съвсем сигурен, защото долната част на лицето ѝ бе покрито с някакъв парцал, а тялото бе завито в огромен тъмен плащ.

— Това, братко, е викинг. При това от женски пол.

— Нали ми каза, че сте ги изгонили? — прошепна колебливо Лон и се приближи до жената.

Блар отново се тръшна върху постелята си.

— С изключение на тази проклета крава. Бореше се до смърт за зестрата си. Можеш ли да си го представиш?

Лон дръпна плаща от тялото и остана прехласнат от гледката.

— Зестра ли?

— Аха.

— А ти откъде знаеш?

— Тя ни каза. Говори достатъчно добре нашия език, така че може би е вярно, че екипажът е наполовина от кръвта на Ерин. Както и да е, тя докара Мак Кугън до това положение. Е, сега знаеш всичко и можеш да си вървиш. Сигурно вече те очакват за утринна или вечерня, или каквото му беше името.

Лон никога не бе виждал викинг отблизо и затова разглеждаше жената с голям интерес. Огледа откритата част от лицето ѝ: големите клепачи, тънките светли вежди и широкото чело. Кожата ѝ бе по-светла от тази на жените от племето ерс, а очите ѝ имаха естествения син блясък на детските. Косата ѝ сякаш бе изтъкана от слънчеви лъчи. Бе добре развита жена.

— Но защо сте я хванали? Защо не сте я пуснали да си върви? Сама сигурно не би могла да причини големи неприятности на нашите хора.

Блар ядосано махна с ръка:

— Проклетата кучка имаше достатъчно кураж да кръстоса сабя с Наял, а това доведе до усложнения. Оказа се така глупава да ни каже, че брат ѝ е водачът на кораба, и Наял реши да я отвлече, за да го примамва да слезе на сушата.

— Но защо? Не ви ли стига неговото поражение и прогонване? Какво искате да постигнете?

— Да го победим, разбира се. Пък и нали самият ти разказа на Мак Кугън, че Мира е легнала с началника на викингите.

— Не съм аз!

— Точно ти! И то вчера, на същото място.

— Ами... аз не съм твърдял, че познанството на Мира с норса означава любовна връзка — измънка духовникът; макар че думите на брат му бяха верни, той нямаше намерение да ги признае. И сега, като разбра, че неговата неволна грешка е станала причина за страданията на тази нещастна чужденка, започна да мисли как да оправи нещата.

— Е, няма значение какво си искал да кажеш, братко. Важното е, че Наял си е загубил ума по малката Мира и няма да приеме да го отблъснат.

Лон отново погледна към затворничката и за своя изненада видя, че клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. По погледа ѝ личеше, че не можеше да се ориентира: бе като диво животно в клетка.

— Защо не я развържеш? Едва ли може да направи нещо на един мъж. Особено на разярения Мак Кугън.

Блар се изсмя сухо:

— Мислиш, че не може? Чудно как не го уби! И щеше да го стори, ако в този момент не бях надзърнал в палатката. Кой, мислиш, се опита да ми пререже гърлото?

Отецът го погледна със зяпнала уста:

— Аха, значи не е успяла. Не е могла да се справи с двама мъже.

— За известно време беше така. Но истината е, че успя.

— Една слаба жена?

— Не се залъгвай, отче. Виж само колко е грамадна! Не ти е някакво момиченце от племето ерс, което побягва още щом види мъж... Каквата е червена в лицето, такава е и отзад.

Лон вдигна вежди. Продължаваше да се чувства виновен за случилото се:

— Не сте я били все пак, нали?

— Не, все още не. Но можеш да бъдеш сигурен, че ще го направим, ако се държи както миналата нощ. Почти през цялото време бе вързана и въпреки това успя да ме пореже и за малко да откъсне главата на Кугън! Затова не смеем да я развържем за нищо на света.

Духовникът продължи да гледа жената в очите и молбата, която прочете в тях, го разтърси. Тя изглеждаше миролюбиво настроена. В морскосините ѝ очи прозираше буден ум. Обстоятелството, че говореше на два езика, точно както той — на ирландски и латински, го наведе на мисълта, че е изключителна жена и заслужава по-добра съдба от сегашната.

— Искаш да кажеш, че дори не ѝ е било позволено да облекчи естествените си нужди? — попита невярващо той.

Блар го изглежда тъпо, сякаш това не му бе и хрумвало.

— Не.

— Не бива да правите така, Блар. Не можете да я държите вързана тук, докато се подмокри! Тя не е животно, а човешко същество, и аз няма да допусна това!... Освен това... — продължи той с малко по-спокоен глас, като осъзна, че прекалената му настойчивост ще накърни свещеническото му достойнство. — Освен това тя наистина може да е наполовина ерс, да е потомка на някоя жена от нашето племе. Значи вие измъчвате една от нашите жени. А това е против обичаите ни.

Лон забеляза, че очите на момичето изведнъж се изпълниха с благодарност към неговите думи. Вярно беше! Тя наистина разбираше техния език. Изразът на лицето ѝ говореше ясно за такава благодарност.

— Човече, вслушай се в здравия разум — настойчиво се обърна към брат си Лон.

Блар присви очи. Сигурно цяла вечност неговото по-малко братче не се бе обръщало с такива думи към него и затова сега се трогна.

— Е... добре — продума след малко. — Ще я изведа навън, преди да се събуди Наял, щом толкова настояваш. Но ще ѝ развържа само краката, да знаеш. Не съм останал без ум, та да рискувам тази дива котка отново да ме издере!

— Както искаш — отговори Лон и му отправи най-вежливата усмивка, на която бе способен в този момент.

С недоволно ръмжене Блар стана и отиде да развърже краката на пленницата. След това се изправи, двамата братя подхванаха жената от двете страни и я поведоха към вратата,

— Мислиш ли, че Наял ще има нещо против? — тихо попита Лон.

— Мисля, че когато се събуди и си спомни откъде са му тези синини, няма да иска да я остави жива!... Скоро ще се върнем — подвижна Блар на пазача, когато стигнаха чергилото пред палатката.

Пазачът кимна с глава и тримата продължиха наляво от палатката към най-близките дървета. Братята сами се сетиха, че тя няма да може да си свърши работата пред погледите на толкова въоръжени мъже. Макар че и двамата бяха единомдушни, напредваха бавно. Жената едва пристъпваше и духовникът си помисли, че сигурно краката ѝ се бяха схванали през дългата нощ.

— Сега какво? — попита Лон, когато най-сетне стигнаха до дърветата и навлязоха достатъчно навътре в гората.

— Да изберем място и да ѝ повдигнем наметалото и полата. Тя не може да го направи сама, както е вързана.

— О, драги, просто не бях помислил за тези подробности — призна Лон и едва сега си даде сметка, че това действие нарушава забраната на църквата да се гледа гола женска плът.

— По-добре да бе помислил, защото идеята беше твоя. И няма да ме караш да я развързвам, нали? Защото след миналата нощ няма да ми бъде достатъчно само да ѝ вдигна полата.

Злобният тон на Блар показва на Лон, че независимо от неговите морални задръжки, от общ интерес щеше да бъде, ако именно той повдигне дрехите на девойката. Просто нямаше да гледа, реши Лон, докато събираше кураж да ѝ помогне. Трябваше само да я хване отстрани, да вземе полите и да ги издърпа нагоре. После, още преди да е видял каквото и да било, щеше да държи очите си затворени, докато тя свърши каквото трябва.

Когато обаче стигна до коленете ѝ, му се наложи да види много повече от тялото ѝ, отколкото предполагаше.

— Какво? Какви са тия панталони? Жена с панталони? — попита Лон изненадан, когато вдигна наметката ѝ и стигна до някаква набрана дреха под нея.

Блар, който я държеше отзад за лактите, хвърли поглед и сви рамене:

— Не знам. Бога ми, през всичките тия години на битки с викингите нито аз, нито Наял сме виждали подобно нещо.

— Хм — отговори Лон и бавно се изправи, като продължаваше да държи наметката на момичето. — О, не. Не, Блар. Това е просто задната част на роклята ѝ, промушена между краката и закачена с тези метални закопчалки отпред — заяви той, изпълнен с възхищение от нейната находчивост. — Тя се е приготвила за битката с вас, когато сте ѝ се нахвърлили.

— Да, така е!... Ще можем ли да се оправим с това? — добави той нетърпеливо. — Защото моят началник скоро ще се събуди. Често се събужда много рано.

Изпълнен с желание работата да свърши по-бързо, Лон бързо разкопча полата ѝ и я пусна около глезените ѝ. После се сети, че трябва да се наведе и да я вдигне. Залови се с това и усети, че се изчервява. Верен на решението си, той затвори очи веднага щом полите стигнаха до коленете ѝ. Когато реши, че пръстите му са стигнали до бедрата ѝ, се отмести надясно и придърпа дрехата ѝ. Държеше очите си затворени, когато след малко чу шуртене на течност. И макар че тя не можеше да разбере, той изпита облекчение като нея. Страхове му окончателно се разсеяха, защото стана ясно, че жените викинги също като ирландките не носят гащи под роклите си. Бе чувал за такива неща. Беше чел за това в еротични писания, скрити дълбоко в библиотеката на манастира. Ако не го лъжеше паметта, гащите бяха измишльотина на римляните. Но явно норските жени не ги използваша, така че му беше спестена ужасната необходимост да бърка под полата ѝ и да ги сваля.

— Готова е, глупако — дочу след малко ръмженето на Блар. — Пусни ѝ туниката и да я водим обратно в палатката, докато Мак Кугън не е открил липсата ѝ!

Откъснат внезапно от тези соматични размишления, Лон бързо започна да изпълнява нареждането на брат си. Отвори очи и пусна края на плаща върху намокрената земя. За щастие успя да направи всичко това, без да загуби достолепното изражение на лицето си. После, без да се бавят, тримата поеха обратно към палатката на военачалника.

— А какво ще стане, ако брат ѝ не дойде да я освободи? — попита духовникът тихо, докато вървяха. От всичко на света най-силно мразеше да обсъжда съдбата на едно момиче в негово присъствие, много по добре щеше да бъде да прави това с брат ѝ, отколкото с разгневения Мак Кугън.

Блар вдигна рамене.

— Не знам. Да видим дали ще се държи кротко. Ако стане послушна слугиня, ще я задържим при нас. Искаше да каже като държанка или наложница, но заради нея реши, че ще е по-добре да смекчи тона си. Както върви, май ще е много трудно да я укротим.

— Не можете да постъпите така с нея — отбеляза Лон, наведе се зад жената и развълнувано зашепна. Тя може да е издънка на нашето собствено племе, нали?

— А какво да направим? Нали видя колко опасна може да бъде, когато е отвързана.

— Трябва да поговоря с нея. Може би духовник и расо ще съумее да събуди доброто в нея.

Блар се изсмя.

— Ако има такова добро. Ти наистина ли мислиш, че твоето расо означава нещо за нея? Викингите са езичници, Лон, кръвожадни варвари като всички други!

— Да, но не убиват нашите жени, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че когато нападат нашите крепости, не отвличат жени и деца. Намират начин да ги върнат обратно.

— Да. Само че нашите жени и деца не се опитват да им режат главите.

— Все пак мисля, че ако ме оставиш за малко насаме с нея, ще успея да я върна в правия път. А може би с това ще спечелим нейното благоразположение.

Блар отново се засмя.

— Знаеш ли, ти си съвсем откачен. Както нямаш никакъв опит в боя, тя ще те събори с един удар.

— Е, няма да я развързвам. Само ще извадя парцала от устата ѝ и така ще разбере колко е разумна.

Блар продължи да го гледа като луд.

— Нямаш ли си по-добра работа? Например да четеш ръкописи или нещо такова?

— Чудя ти се, братко. Като един от хората на краля, би трябвало да знаеш, че няма по-добра работа от спасението на един човешки живот. Стига това да спаси и човешката душа, разбира се. С твоя помощ се надявам да направя и двете неща. Дано абатът ми прости

днешното отсъствие, по-дълго от обичайното за ежеседмичното ми посещение при тебе в лагера.

— Оправяй се сам тогава, щом това е толкова важно за тебе — завърши Блар и отново вдигна рамене, когато стигнаха до палатката. — Аз ще поговоря с Наял. В това няма да има нищо лошо, предполагам.

Лон въздъхна облекчено.

За съжаление обаче нещата не можаха да се развият по толкова цивилизован начин. Както се опасяваше Блар, Наял се бе събудил. Щом видя пленницата, Мак Кугън скочи от постелята си и се нахвърли върху нея.

Преди Лон или Блар да успеят да направят нещо, той я стисна за врата и започна да я души.

С общи усилия Лон, Блар и пазачът освободиха Астрид от смъртоносната му хватка. Веднага след това духовникът реши да я отведе на по-безопасно място.

— Отведи я отгук, отче, преди нашият предводител да реши отново да я нападне — извика Блар след него, разтревожен от сбиването и от необходимостта да удържа началника си. — Господ ти даде твоя първи, а може би и единствен час с тази фурия. Възползвай се от него!

ГЛАВА 13

Опасявайки се от ново сбиване в палатката на Мак Кугън, Лон реши да отведе жената в горичката, от която се бяха върнали преди малко. И тъй като току-що бе спасил Астрид от сигурна смърт, тя, разбира се, не се противопостави на това. Учуди се обаче, когато той свали въжения колан от расото си и върза с него глезените ѝ.

Лон все пак ѝ позволи да седне и да се облегне на едно дърво. Виждаше се, че мисли за нейното удобство за разлика от нападателите ѝ.

— Ще започнеш ли да викаш, ако ти извадя парцала от устата? — попита той, като я гледаше отвисоко, сякаш бе капризно дете, което можеше да го ухапе, ако се приближи твърде много.

Тя завъртя очи и поклати отрицателно глава. Беше прекарала дълго време вързана и дишаше вече толкова трудно, че бе съгласна на всичко, стига да може да си поеме свободно дъх.

— Добре тогава — отвърна духовникът и гласът му нервно трепна. После предпазливо мина зад нея и започна да развързва омотания около устата ѝ парцал.

Астрид се чудеше от какво се страхуваше той. Какво лошо можеше да му направи с вързани ръце и крака?

— Готово — каза тихо Лон и побърза да се отдалечи от нея с парцала в ръка. — Така е по-добре, нали?

Астрид не отговори веднага. По-важно бе за нея да поеме свободно въздух.

— Аха — отговори накрая и му се усмихна благодарно.

Лон отстъпи още малко и огледа лицето и. Виждаше се, че чужденката има съвсем човешки вид, при това дори донякъде привлекателен, особено когато се усмихваше така мило.

— Ти си сгрешила, като си казала на началника кой е брат ти — отбеляза той.

Астрид си помисли, че ще е по-добре да не ѝ изтъква очевидното.

— Така е — отвърна тя.

Духовникът я стрелна с поглед.

— Как ти е името, за Бога?

— Астрид.

— Ас... трид — повтори отецът, като се опитваше да го запечата в паметта си.

— Аха. А ти си Лон.

Очите му подозрително се свиха.

— Откъде знаеш?

— От разговора с брат ти, естествено.

Духовникът продължи да я гледа сякаш беше чудовище. Дали пък не я смяташе за дивачка. Не беше сигурна. Но каквото и да мислеше, той съвсем определено се страхуваше от нея. Страхлив червей! Стига да можеше да го убеди да ѝ развърже ръцете, щеше да накара сърцето му да се разтупти. Във всеки случай от него можеше да се отърве по-лесно, отколкото от въоръжените войници. Поне в това бе сигурна.

— Как си научила толкова добре нашия език?

— Майка ми е от племето ерс. Знаеш това, нали? — наблегна на думите тя. — Нали непрекъснато повтаряше на брат си, че може би аз съм от вашето племе. Така беше, нали? Вашият род също е дошъл от югоизток, откъм морския бряг.

— Така е.

— Брат ми не спомена да е видял духовник с тях, когато ги е срещнал вчера.

— Духовниците не живеят във военните лагери, дете мое. Ние обитаваме манастирите.

Астрид избухна.

— Защо ме наричаш „дете мое“? Вижда се, че не съм дете. А и ти сигурно си само няколко години по-възрастен от мене.

Лон с възмущение отметна глава. Това беше неговата първа възможност да насочи една нова душа към правия път. И тази жена, която току-що бе спасил от сигурна смърт, се осмеляваше да се отнася към него с такава надменност!

— То е, защото съм посланик на Светата Майка Църквата. Всички ние сме деца на Всемогъщия.

Тя кимна и прехапа долната си устна, обмисляйки нещо.

— Добре, в такъв случай и аз ще те наричам „дете мое“.

— Не можеш да направиш това, неблагодарнице! — изкрещя Лон. После, като си припомни заповедта за смирението, млъкна и се опита да се успокои. *„Не причинявай зло на другите и понасяй причиненото от тях с търпение.“* Той току-що бе загубил търпението си и честно се опитваше да не повтаря грешката си. Освен това тя беше чужденка и затова бе още по-важно да ѝ даде добър пример.

Макар че разбираше колко опасно бе да се държи така, при неговото избухване Астрид не можа да сдържи усмивката си. Никога досега не бе разговаряла с духовно лице, но ако разказите на майка и бяха верни, те не би трябвало да дават израз на гнева си. Този обаче бе постъпил точно така и Астрид изпита задоволство от неговото прегрешение. Обичаше да побеждава при единоборство с мъжете, било то словесно или физическо. Такива победи потвърждаваха нейното превъзходство над тях и я изпълваха с гордост.

Някакъв вътрешен глас обаче я предупреди, че не бива да се радва на сегашната си победа. Този духовник, с тънък като на пиле врат и облечен в женска дреха, беше може би единствената ѝ надежда за бягство от въоръжените ирландци. Тя трябваше незабавно да се опита да му внуши желанието си.

— Как е името на майка ти? — попита Лон, когато се успокои, и отново вдигна глава.

— Елана Мак Айл. Тя е първа братовчедка на жената от вашето племе, която наричат Киарда.

Лон кимна. Този отговор съответстваше на това, което бе чул за екипажа на викингите.

— Аха Елана. Не я познавам, понеже съм се родил, след като тя и някои други са били отвлечени от норвежците. За нея си спомнят с най-добри чувства.

Макар че се владееше добре, Астрид се зарадва на тази висока оценка и изпита копнеж по родителите си. Тя бе любимката на баща си и обичаше много майка си, макар че не беше толкова привързана към нея.

Последва кратко мълчание. Лон сведе поглед с молитвено събрани ръце. Тя не говореше на родния си език и въпреки това се изразяваше доста добре. Виждаше се, че не казва каквото ѝ дойде на езика, а подбира думите си и ги поставя на място.

— Ти си била на брега, когато Мак Кугън се е нахвърлил на твоята зестра, така ли? — попита той, без да се старае да скрие огорчението си. Колко неприятности можеха да си спестят, ако бе проявила достатъчно разум да се оттегли заедно с другите от екипажа.

— Да — едносрично отговори тя.

— Но това е лудост, дъще моя. Да решиш, че някакво богатство струва повече от живота ти! Добрият Господ ни учи да не придаваме голямо значение на земните неща. Не ти ли е казала майка ти поне това?

— Но това беше моята зестра. Тя ми е необходима и възнамерявам да си я върна.

— Да си я върнеш от хора като Наял и подчинените му? Невъзможно.

— Тогава ще умра в бой, предполагам — заяви тя. Твърдостта в тона ѝ го накара да се зачуди дали във вените ѝ вместо кръв не течеше леденостудена течност. Тя наистина беше по-хладнокръвна и загадъчна от всички жени, които бе срещал и може би щеше да срещне за в бъдеще. Макар че здравият разум му подсказваше, че трябва да стои далеч от нея, той се насили да се приближи до войнствената жена и да я докосне по бузата.

— Но аз не искам да умреш, Астрид. Не разбираш ли?

Тя отметна глава назад към дървото, на което се бе подпряла. Но вместо да го заплуюе, както очакваше Лон, се изчерви от притеснение.

— Ето — тихо каза той и бавно издърпа ръката си. — Не е вярно това, което каза брат ми, че никой не може да те накара да се изчервиш.

— Защо... Защо ми казваш това? — избухна тя. — Какво ти влиза в работата дали ще живея или ще умра? Не разбирам.

Този въпрос напомни на Лон за разговора с брат му в палатката, когато Блар го обвини, че е казал на Мак Кугън за любовното влечение на викинга към Мира и с това е станал причина за отвлечането на Астрид. Дали не е била будна и не е чула тези думи? Лон се опита да си припомни. Не. Не. Сигурен беше, че по това време тя спеше. Защо да ѝ го казва сега? Защо не я остави да мисли, че неговото желание да я спаси е породено само от християнска любов към човешкия род, а не от чувство на вина? Да. Може би това беше най-подходящият начин да се справи със създалото се затруднение. Освен това единственото средство да я спаси от варварството бе примерът на светостта.

— Според нашата вяра убийството е грях, Астрид. При това най-големият, защото последиците от него са непоправими. Не желая Мак Кугън да обременява душата си с греха да те убие. Защото ти не си противник, който се е изправил лице в лице с него по време на битка, а пленница, невъоръжена и безпомощна... И като духовник съм длъжен да направя всичко възможно, за да насоча към тебе Божието покровителство — изрече той и за по-голяма убедителност отново я погали по бузата.

В този миг и двамата затвориха очи, той — в желанието си да изрази Божието милосърдие към нея, а тя — отчасти от смущение пред възторжените му думи, отчасти от недоверие към казаното. Досега Астрид небе срещала човек, който да действа от духовни подбуди, и затова бе много учудена.

— Не мисля, че бих искала да бъда закриляна от вашия бог.

Лон отстъпи назад и леко се усмихна.

— Не зависи от твоето желание, дъще. Искаш или не искаш, Той те закриля.

„Гръм и мънии — възкликна в себе си тя. — Нека ме върне обратно при Мак Кугън, защото зная как да се справям с въоръжени мъже.“ От друга страна, това „християнство“ я беше заинтересувало доста.

— Върнете ме в палатката при войниците — каза след малко тя.

— Какво? — попита той невярващо.

— Човече, върни ме веднага на моите похитители.

— О, Астрид, не. Не мога да повярвам, че наистина го искаш. И двамата сме наясно, че след гневното избухване на Мак Кугън преди малко той направо ще те убие, ако те види пред очите си. И, уверявам те, това ще бъде съвсем недостойна гледка.

Лон млъкна. Бе отчаян от първия си опит за приобщаване на една чужденка към лоното на правата вяра — беше по-трудно, отколкото предполагаше. През последните няколко месеца той бе осъзнал, че една част от него иска от живота повече от еднообразното и безкрайно висене над перодръжката, мастилницата и пергамента. И сега, когато срещна тази чужденка, застрашена от опасност, пожела да я защити както от жестокостта на Наял, така и от вечното проклятие на ада. Този стремеж към постигане на някаква цел дълго време бе дрямал в него.

— А ако — поде предпазливо той, — ако успея да уредя нещата, така че и ти, и твоята зестра бъдете предадени на закрилата на Светата Църква, ще подкрепиш ли усилията ми?

Лон замръзна от изненада. Нима той сам произнесе тези думи? Как щеше да убеди абата да се съгласи с това предложение? И как можа да си помисли, в името на милосърдието, че Мак Кугън ще я пусне? Въпреки това напрегнато зачака отговора на жената. Дори да не се приемеше предложението му, то щеше да я предпази от тормоза на Наял и хората му.

— Закрила на Све... та... та... Църква? — повтори тя. Очевидно тези думи ѝ бяха непознати и я затрудняваха.

— Да. Това означава сигурност, дете мое. Сигурност срещу всеки, който поиска да ти навреди.

Очите ѝ се присвиха недоверчиво.

— Заедно с цялата ми зестра, така ли казахте?

Лон кимна.

— Да, това е необходимо условие.

Тя продължи да го гледа подозрително.

— А какво ще стане после с мен? Твоята църква ще ми върне ли обратно зестрата, ще ме заведе ли при моите хора?

Лон въздъхна тежко и вдигна миролюбиво ръка.

— По-полека. Всичко с времето му. Мога само да ти обещаю, че ще направя всичко възможно нещата да се развият по най-добрия за тебе начин.

— Но защо? Какво очакваш в замяна? — попита тя недоверчиво. — Ще поискаш да ми се качиш, нали, завърши, убедена в предположението си.

Духовникът зяпна ужасен.

— О, Небеса! Какви думи!

Астрид повдигна рамене.

— Не разбирам защо се учудваш. Нали това преследват повечето мъже?

— Но един отец не е като другите мъже. Нищо ли не ти е разказвала майка ти за духовенството? Светите отци не се занимават с такива неща!

— Никога ли? — попита тя с нарастващо недоумение: майка ѝ наистина не беше ѝ споменавала нищо за отношението на светите

църковни мъже към плътската любов. Астрид си спомни, че те не се женят, но според разбиранията на норвежците това не изключваше плътските връзки.

— Никога — натъртено отговори Лон.

Тя наведе глава към него, а лицето и за пръв път доби детско изражение.

— Хм. Не мога да си представя защо сте избрали, този начин на живот. Казвали са ми, че плътската любов била много хубаво нещо. Представяте ли си какво пропускате?

Лон отново се ядоса. Този път се изчерви той а тя трябваше да го успокои. И макар че тонът и изразяваше по-скоро невинно учудване, отколкото подигравка той й отговори ядно:

— Нека престанем да говорим за това! Дори мисълта за тези неща е грях.

Твърдият му тон засили увереността на Астрид, че той наистина няма намерения за любовно посегателство спрямо нея. Очевидно искрено вярваше, че с това поведение изразява любовта си към своя бог. При тази мисъл тя усети голямо облекчение. Не че мечтаеше да стане християнка. Знаеше доста много за тази странна религия и бе разбрала, че тя е подходяща само за страхливите. Но сега, ако този малък слуга на собствения си Господ можеше да я отърве от пленничеството, щеше да е глупаво да не приеме предложението му, каквото и да поискаше в замяна. Разбра, че с негова помощ ще оцелее по-сигурно, отколкото охранявана от Мак Кугън и хората му.

— Добре — съгласи се тя накрая. — Ако можеш да убедиш моите похитители да предадат мене и зестрата ми в твои ръце, отче, аз ще обединя усилията си с твоите. Обещавам ти да не казвам и да не правя нищо, което би подтикнало военачалника отново към опит да ме убие.

— Чудесно — бързо отговори той. Чувстваше се едновременно облекчен и затруднен. Добре беше, че тя се съгласи да му помага, но какво, за Бога, щеше да каже на Мак Кугън и на абата? И как щеше да уреди да стане негова прислужница? Никога досега не беше имал слуги както някои други духовници. Но техните слуги винаги бяха ирландци и най-главното — мъже. Възможно бе игуменът да не позволи един викинг, и то жена, да заеме такова място. При това, припомни си Лон, преди две години той се бе опитал да получи от него

разрешение да внесе в светата обител малко котенце и здраво си беше изпатил. Как можеше сега да се надява, че ще получи разрешение да въведе в манастира една жена от племето норс?

Но сега нямаше време да мисли за възможните усложнения. Наведе се и развърза краката на момичето. Щом по волята Божия тя се бе спасила от яростта на Наял, Лон можеше да остави в ръцете Божии и изхода от разправията с двамата мъже.

Астрид разбираше, че отново я чакат дълги часове, а може би и дни в тъмната палатка на Мак Кугън, и сетивата ѝ жадно поглъщаха всички звуци и картини наоколо, докато се връщаха в лагера. Все пак обръщаше внимание и на придружителя си. От косите погледи, които му хвърляше, установи колко слаботелесен беше той и колко тъмна бе кожата му.

В същото време притежаваше и някакво изящество; израсла в земи, където един мъж по-скоро би умрял, отколкото да се остави да изглежда недостатъчно мъжествен в някои отношения, тя не можа да си припомни друг път да бе мислила така за мъж. Този ерс пристъпваше със забележимо достойнство, носейки с гордост дългото си расо. Уж стъпките му бяха неуверени, но безпогрешно изразяваха самодоволство. Това беше енергията на младостта и силата, и Астрид, самата тя воин, естествено изпитваше уважение и към двете.

Тя беше затваряла очи всеки път, когато той се бе доближавал твърде много до нея. Като че ли искаше да докосне с пръст гласа му, който ѝ звучеше толкова познато и успокояващо. Също като прозрачен меден поток.

Разбира се, че беше нежен. И принадлежеше на някого, който очевидно бе обрекъл живота си на усамотение. Но имаше и нещо друго.

Той беше извисен по дух, реши накрая тя. Прекарвала досега дните си сред грубите крясъци на бащата-повелител и четиримата си едри братя, тя се учуди защо едва сега забеляза тази негова черта.

Но обстоятелствата на тяхното запознанство бяха направо отчайващи. Дали го признаваше пред себе си или не, този духовник я беше отървал от ръцете, които преди малко сигурно щяха да я пребият до смърт. А след това последва този разговор за църквата и другите неща. Защо той си позволи да казва неща, заради които тя все още искаше да го удари?

Каквито и да бяха изводите ѝ, изпитваше уважение към него. Макар че физически се чувстваше толкова силна, че да го смачка като буболечка, стига ръцете ѝ да бяха свободни, тя се възхищаваше на качествата му. Той, неизвестно защо, имаше желание да действа в нейна полза. Така че можеше да разчита на него.

— Няма да ме вземеш със себе си още днес, нали? попита тя колебливо, когато наближиха палатката на Мак Кугън.

— Не. Страхувам се, че няма да ми позволят. При това трябва да получа разрешение и от абата.

— Аха — отговори тя леко разочарована. Вече ѝ беше съвсем ясно, че той не бе съвсем сигурен в успеха при получаване на всички необходими разрешения.

— Обаче всичко около тебе ще бъде наред — спря той, за да я увери в обратното. Бяха само на няколко крачки от палатката на военачалника. — Ще убедя брат ми да те защитава, докато се върна, и той ще го направи заради мене.

Макар че ѝ говореше като на дете, тя изпита някакво облекчение от думите му. Толкова дълго време беше най-малката в семейството, но никога не ѝ бяха казвали, че има нужда от закрила. Това чувство ѝ донесе удовлетворение и съвсем не ѝ беше неприятно.

Тя кимна на пазача, който все още стоеше пред входа на палатката. Лон я остави при него и влезе за малко сам. Когато се появи отново, беше придружен от Блар, който кимаше унесено с поглед, забит в земята. Те се запътиха към Астрид.

— Ще направя каквото мога — каза тихо Блар. — Наял иска да премести лагера към хълмовете на юг. Той е сигурен, че викингите ще дойдат за момичето и, като не знае колко са на брой, иска да ги подмами близо до крепостта, където може да разчита на подкрепления и да разбие врага. Ще я пазя в моята палатка и ще се опитам да я скрия от началника, колкото е възможно. Но и тя трябва да се държи прилично. Трябва да разбере, че не бива да прави нищо, което отново да събуди яростта на Мак Кугън!

— Тя разбира това. Нали, дъще моя! — попита отецът и отправи към нея тъмния си и проницателен поглед.

Астрид кимна, защото наистина бе разбрала. И в интерес на собственото си оцеляване, до завръщането на свещеника, когато щеше

да ѝ осигури по-голяма надежда за освобождение, реши, че трябва да бъде много кротка.

Когато се събуди, Мира усети, че е замръзнала от студ. Разтвори широко очи и погледна загасналия огън. Не се бе събудила като всяка друга сутрин в родната си колиба. Кой знае защо бе спала на открито; очите ѝ оглеждаха наоколо, докато се спряха на загоряла от слънцето мъжка ръка, която я прегръщаше.

Господи, къде и с кого беше тя, изстена вътрешно. В първия миг, преди да успее да си припомни всичко, помисли, че може да е била отвлечена от укреплението. Но не. Май не беше така. Тя познаваше мъжа, който лежеше до нея. Дори да беше отвлечена, тя го познаваше и обичаше, и бе избрала да бъде с него по този начин... По този начин. Господи, под плаща, метнат върху нея, тя беше съвсем гола!

Къде бе туниката ѝ? Паника обзе Мира. Къде ли я беше оставила? И колко ли надалеч трябваше да протегне ръка, за да я достигне и облече?

Наоколо я нямаше. Започна да шари с ръка по земята и в този миг ръката на Брандър я притисна надолу.

— Мира — долови тя тихия му сънен глас.

— Да?

— Не ставай. Остани още малко при мен, моля те.

Тя съвсем нямаше намерение да става, макар че не му го каза. Но едно е да седиш без дрехи край пламтящия огън, а съвсем друго е да си гола под избледняващото звездно небе.

— Намери ми туниката, мили — отговори тя с треперещ от студ глас.

Той я притисна, горещият му дъх заля с топлината си ухото ѝ и познатите вече вълни започнаха отново да заливат онези безименни части от тялото ѝ, които той бе галил през нощта.

— Добре де. Ще остана още малко. Само че недей... нека да не правим онези неща като през нощта.

— Е, как беше? Ти, плахото момиче, и аз, верният слуга, от когото така се страхуваше, постигнахме толкова много под тъмното небе — продължи той, като я целуваше по врата. — Честно казано, не ми се иска да изгрява слънцето.

— О, Господи, и на мене — призна тя, стоплила се в прегръдките му и доловила нежната подкана в гласа му. Наистина желаете отново да потъне в забравата на любовните му слова. — А братята ти? — напомни му след малко.

— Братята ми ли? — повтори той разсеяно, замаян като нея от потока целувки, с който покриваше врата ѝ.

Тя тихо се засмя.

— Да. Не ги ли помниш? Май се наричаха Рурик и Ланг.

Опрян на лакти, той отново започна да гали гърдите ѝ.

— Вярно. И какво?

— Ами вече се съмва и е време да дойдат при нас, не мислиш ли?

Той заговори разпалено, сякаш продължаваше от там, където бе спрял миналата вечер:

— Ще ги почакаме да дойдат. Но за Бога, Мира, ако си решила да се върнеш при твоето семейство, може би това са последните ни минути заедно. Разбираш ли?

Тя обърна лице към него:

— Това, което наистина разбирам, е, че ти и твоят ранен крак очевидно днес се чувствате по-добре.

Хапливата забележка го накара да се отдръпне леко от нея. После прехапа устни, обмисляйки нещо.

— Аз обаче няма да забравя това, което се случи между нас... Няма да забравя твоето тяло, осветено от огъня — обясни той със сериозен глас.

При тези думи Мира сведе поглед. Той протегна ръка, повдигна брадичката ѝ и тя трябваше да го погледне в очите.

— Не искам да го забравя. Ще го запазя в паметта си завинаги. Надявам се, че и ти — продължи той.

— О, Брандър. Но аз... не зная — каза тя и усети, че на светлината на зараждащия се ден става хладнокръвна и самоуверена и че не изпитва нищо друго освен неудобство. Една част от нея си даваше сметка, че е лудост да се окаже в такова положение. При това без знанието на родителите ѝ! Но не изпитваше чувство на вина и в прегръдките на този норс ѝ беше много добре — Знам само, че се съмва и трябва да тръгваме час по скоро, ако наистина искаме да намерим сестра ти.

— Така е — каза той сериозно и измъкна ръката си изпод нейната, после седна и потърси туниката ѝ. Просто мислех, че нещата между нас се промениха. Има напредък.

Придържайки с дясната си ръка наметката към гърдите си, Мира протегна към него лявата.

— Разбира се. Допускаш ли макар и за миг, че бих могла да позволя на някой друг това, което миналата нощ? Особено след като бях нападната от наши хора?

На лицето му се изписа изражение, което означаваше, че той приема думите ѝ.

— Не. Предполагам, че не.

— Естествено.

Той я загледа за няколко мига, после стана да потърси дрехите ѝ. В очите му Мира успя да прочете много въпроси. Как може да пита, без да задава въпроси? Как може да тръгне и да се преструва, сякаш миналата нощ, последната и единствената, в която се опознаха, нищо не се е случило? Той бе решил да остави отговорите на тези въпроси на нея и да не обсъжда чувствата ѝ, преди да настъпи моментът на раздялата. Но Господ да ѝ е на помощ, колко много казваха и без думи сините му очи! Те бяха като две дълбоки езера, изпълнени с детска молба и страх от загубата.

Въпросите стигнаха до сърцето ѝ и тя искаше да им отговори, но в този миг по тропота на конете иззад скалите разбра, че братята се приближават.

— Побързай, моля те — възкликна тя. — Не бива да ме виждат така!

Брандър потърси туниката на мястото, където я бе видял за последен път — до меха с вино. После прецени, че няма време да се обърне, и пхна дрехата в ръцете и.

— Благодаря — изрече Мира и мигновено намъкна долната риза.

Когато я нахлузи през главата си, Брандър ѝ помогна да я издърпа надолу и да напъха ръце в ръкавите.

— Казах ти, че не ме бива в тия неща.

— Напротив, много добре се справяш. Само си срещи косата и се пооправи, и няма да си помислят нищо лошо за тебе.

Той изрече този съвет с толкова поверителен тон, че тя му повярва. Приглади с ръце тъмната си коса, наметна плаща и го

пристегна в раменете. В това време двамата братя се появиха на поляната и я видях; седнала съвсем прилично на един дънер.

Тя поздрави приятелски братята, но за нейно учудване Ланг ѝ отговори с кисела усмивка, докато Рурик изобщо не ѝ обърна внимание, а започна направо да говори на Брандър на родния им език.

Брандър слушаше безизразно, като същевременно събираше завивките, под които той и Мира бяха прекарали нощта. Когато Рурик свърши, Брандър се обърна към нея и измъчено ѝ се усмихна.

— Искат да знаят в коя посока трябва да поемем — каза той на ирландски. Но интуицията ѝ подсказа, че това не бе всичко, което беше казал Рурик. Не случайно бяха говорили на Брандър на езика, който тя не разбираше.

Мира долови сериозността в очите на Брандър и за почна да се оглежда наоколо.

— Трябва да тръгнем на запад — отговори накрая и посочи в тази посока. — Макар че не се виждаха достатъчно добре снощи, онези височини са ми познати. Виждала съм ги на картите на моите хора. Чувала съм че Мак Кугън много често строи лагерите си зад тях.

— Много добре — отвърна Брандър и сегашният и официален тон бе в ярък контраст с любовния му шепот преди малко. — Ти ще яздиш с мене — завърши той, пристъпи напред и подаде на Ланг завивките, а да ги завърже на седлото на коня си.

Мира въздъхна с облекчение, като разбра, че няма да язди заедно с някой от тези намръщени мърморковци. Искаха нейната помощ като водач, а не я поздравяваха и се държаха нелюбезно. Подхвърляха и само думи, свързани с работата, която трябва да свърши. И как ли щяха да реагират, ако предвижданията ѝ за местоположението на Наял се окажеха погрешни, като се има предвид лошото им отношение към нея?

ГЛАВА 14

Лон се върна в манастира точно преди „секстата“ — шестия каноничен час и обедната служба за четене на светите писания и псалми, и успя да намери абата в килията му, преди той да излезе да се разпорежи за храната.

— Братко Лон — поздрави го абатът, който почти се сблъска на вратата с подчинения си. — Какво те води при мен?

Лон се постара да бъде кратък. По пътя от лагера на Мак Кугън дотук бе имал достатъчно време да обмисли как да спаси викингското момиче, и смяташе плана си за много добър.

— Нищо сериозно, абате. Просто... намерих един желаещ да бъде посветен в Христовата вяра, когато посетих тази сутрин лагера на кралските войници, и реших да ви помоля за разрешение да го доведа тук.

Абатът смръщи вежди и отстъпи назад с усмивка на изненада.

— Желаещ? По това време на годината? Мислех, че сега повечето ирландци са толкова заети с реколтата, че нямат време за такива занимания. Да не би да е някой, който просто иска да го храним до събирането на реколтата.

— Не. Съвсем сигурен съм, сир.

— Не че е толкова важно, ако наистина търси прехрана — обясни абатът сговорчиво. — Нашата мисия е преди всичко милосърдието. Но може би не си го разбрал правилно.

— Не.

— Хм — отвърна по-възрастният и тонът му бе значително обнадееден от тази новина. — Надявам се, че е достатъчно силен да работи на полето или в гората.

— Да — отговори Лон, като си спомни здравото телосложение на Астрид.

— Добре тогава — одобрително кимна абатът. — Следващия път, когато отидеш в лагера на войниците, го вземи със себе си и го доведи тук, а аз ще преценя дали е подходящ.

— О, добре. Благодаря ви, сир. Но има още нещо, което би трябвало да знаете — добави Лон, като имаше предвид обичая на абата да наставлява новодошлите.

— И какво е то?

— Ами той... не може нито да говори, нито да чува. — В този миг Лон се ненавиждаше за огромната лъжа, но бе решил, че е по-добре да поеме върху себе си този грях, отколкото да рискува живота на момичето в ръцете на Наял.

Абатът не бе много възхитен от тези думи. Макар Лон се ползваше с доверието му, очите му се присвих: недоверчиво, сякаш реши, че неговият главен писар е загубил ума.

— Братко, ако това е така, как, за Бога, си успял да разбереш, че този беден момък желае да бъде посветен.

— Той... ми го написа.

Старшият духовник възвърна част от предишната си приветливост:

— О, значи може да чете и да пише?

— На ерски — да, сир. Но не съм сигурен за латинския. — Лон тежко преглътна, разбрал, че е достигнал границата на своите възможности да отговаря на тази серия от въпроси.

— Много добре — заяви внезапно презвитерът и се обърна да прибере някои ръкописи, които бе оставил на масата. — Щом може да пише, веднага ще му дадеш работа в скрипториума... Поне лесно ще се справя с нашите дни за мълчание — заключи накрая, махна с ръка на Лон и му показа, че не желае да обсъжда повече този въпрос.

Макар и пример за святост, в манастира абатът се славеше като страшно разсеян и често не бе в състояние да се занимава дълго време с едно и също нещо.

— Все още ли желаете да се срещнете с него? — попита Лон, когато абатът мина покрай него. Макар че горещо се надяваше да получи отрицателен отговор, много добре знаеше, че рискува да бъде наказан, ако не получи определен отговор.

— Мисля, че не. Ще го виждам в църквата цели девет пъти на ден и засега това ще бъде достатъчно.

— Благодаря ви, сир — извика Лон след него и машинално наведе глава.

— А сега, отче, трябва да се заловиш за работа.

Вместо да се подчини на заповедта, Лон остана още малко пред вратата на абата. Все още трепереше от вълнение и му се виеше свят. Никога не си бе представял, че може да излъже почитаемия абат, нещо повече, никога не си бе и помислял, че може да преуспее в това начинание!

Помисли си, че върши всичко с най-добри подбуди, и тръгна към килията си. С цената на няколко лъжи животът на Астрид сега бе вън от опасност, а манастирът щеше да получи още един чифт работни ръце. Дано само не се наложи той и момичето да пазят дълго в тайна всичко. Дано съумее да я върне обратно на викингите и да обяви на абата, че този „желаещ“ е променил желанието си и се е отказал да се покръсти в Христовата вяра.

Мира беше права относно последното местоположение на лагера на Мак Кугън. За съжаление обаче тя и нейните викинги пристигнаха твърде късно. Когато изминаха левгите, които ги отделяха от посочените хълмове на запад, от лагера на кралските войници бяха останали няколко почти загаснали огньове и две места със смачкана трева, където очевидно се бяха намирали палатките на Наял и Блар О'Фейл.

Въпреки разочарованието на Брандър и братята му. Рурик и Ланг се убедиха в искреността на Мира, която честно се постара да изпълни искането им. Но по-късно през деня, след като по нейно предложение отидоха на още две места и не откриха и следа от Мак Кугън и хората му, те отново започнаха да я гледат с подозрение.

— Тя нарочно ни води при загаснали огньове — за яви Рурик, когато спряха до един поток да напоят конете. Изрече тези думи на ерски и Мира разбра желанието му да я обвини за неуспеха им.

Засегната, тя понечи да отрече това предположение, но Брандър я изпревари:

— Млъкни. Нямах основания да я обвиняваш. Ако бяхме пристигнали на първото място малко по-рано, сигурно Астрид вече щеше да е с нас.

— Ами. Сигурен съм, че тя ни разиграва — заяви и Ланг на ерски. — Напълно съм сигурен.

— И защо ще го прави? Ако ние не я върнем обратно в крепостта през следващите няколко часа, тя ще бъде обявена за обезчестена и

семейството ѝ няма да я приеме обратно. Така че защо да ни разиграва по такъв начин и да губи време?

— Какво искаш да кажеш с това, че семейството няма да я приеме обратно? Какво ще ѝ се случи?

— Ще бъда длъжен да я взема за жена — откровено отговори Брандър.

— Длъжен? — повтори Мира и ноздрите ѝ се разшириха от възмущение. След създадената между двамата през изминалата нощ близост тя не можеше да допусне, че той може да говори за тези неща така, сякаш става дума за сделка.

— Не е... съвсем така — заекна Брандър. — Не точно длъжен. Нямах предвид точно това, защото тази дума не ми харесва.

— Аха, значи това са само приказки, че ще трябва да се ожениш за нея, ако я задържим твърде дълго. Тя просто иска да се върне при хората си и да се освободи от нас. Страхува се от отмъщението на армията, ако разберат, че ни е помагала. И тя е като останалите от страхливото им племе.

— Не, вярно е — потвърди Брандър. — По тези места невестите се крадат като кравите.

Ланг седна на тревата наежен като Рурик.

— А защо мама не ни е казвала за този обичай? Нищо не съм чувал досега за него.

Брандър стисна устни.

— Щом Мира казва, че е така, значи е така. — заключи той с нисък глас. — И няма какво повече да говорим.

— И какво трябва да означава това? — настоя Рурик с предизвикателен тон и това учуди Мира. — Трябва ли да я върнем в укреплението, преди да успеем да спасим нашата Астрид? Какво ще кажеш за това?

За още по-голяма изненада на Мира Брандър решително стана, запъти се към Рурик и го зашлеви.

— Не е твоя работа да решаващ, братко! Нито пък моя. Дали младата жена ще пожелае да остане при нас и да ни помага в търсенето, ще бъде единствено нейно решение.

Мира се усети донякъде защитена от тези думи, но въпреки това отстъпи назад.

— Ти си си загубил ума от любов — изръмжа Рурик, стана и протегна ръце напред, за да се запази от други плесници. Може би щеше да получи още една или две, предположи Мира и при тази мисъл отстъпи още малко назад. — Ти преспа с нея миналата нощ — продължи Рурик — и тя те омагьосала по някакъв начин, затова вярваш на всичко, което ти каже!

Брандър не отговори. Неподвижен като статуя, той просто удари по-младия си брат още веднъж, този път по-силно.

Настъпи потискаща тишина. Двамата мъже предизвикателно впиха погледи един в друг. Мира погледна към Ланг и видя, че и той като нея бе изненадан от случилото се. Той явно споделяше нейния страх за Брандър, който сам налиташе на бой, макар че беше ранен на два пъти през последните нощи.

— Веднага спрете! Ей, вие двамата — чу внезапно тя собствения си глас. Миролюбива като всички от нейното племе, тя никога не бе виждала такова сбиване между възрастни хора и то я ужаси. — Ще остана с вас, стига това да спре братоубийството! Ще остана дори ако заради това се наложи някой от вас да бъде длъжен да се ожени за мен! За вас това явно е съдба, по-страшна от смъртта. — Тогава си представи, че е останала без подкрепа на този свят, скочи и побягна през глава към близките дървета.

Напрегнатите погледи на Брандър и Рурик омекнаха, те се загледаха след нея и дочуха горчивото ѝ хлипане. Брандър сръга брат си в корема:

— Дявол те взел! Не само че я обиди, ами накара и мен да направя същото! Никога няма да ти го простя!

Рурик поглади удареното място, отстъпи назад и се помъчи да се поеме дъх.

Без да поглежда повече към брат си, Брандър тръгна покрай потока към пленницата. Не се наложи дълго да я търси. Намери я седнала на огромен дъбов дънер.

— Мира, извинявай — каза той и се приближи към нея. — Никой от нас не искаше да стане така. То е защото твърде много се безпокоим за Астрид и от тревога не сме спали през нощта.

Тя вдигна ръка и избърса очите си.

— Аз... аз наистина се опитвам да ви помогна да я намерите.

Той се наведе и я погледна в лицето.

— Зная. Почти ги бяхме открили тази сутрин... и дори ако не се опитваш да ни помогнеш — продължи той, падна на колене и хвана полите на наметалото ѝ, — дори ако наистина ни бавиш, за да останем двамата по-дълго време заедно, ще те разбера.

Мира го погледна за първи път право в очите и за свое учудване откри не потвърждение на думите му, а увереност и насмешливи пламъчета. Поиска да му каже, че греша в предположенията си, но от този поглед усети внезапен студ и само преглътна.

— Значи всичко е наред — продължи той, взе ръката ѝ и приседна до нея. — Добре е, че признаваш, че се нуждаеш от мен. И двамата се нуждаем един от друг, любов моя, и макар че едва ли това е начинът, по който момиче като тебе би желало да бъде ухажвано, така стана.

Тя отново преглътна безмълвно. После каза:

— О, Брандър, не зная. Може би Рурик е прав донякъде в обвиненията си. Заради мен отецът научи къде се намира вашият лагер и единствено той е могъл да го каже на хората на краля. Така че сигурно трябва да остана и да ви помогна да намерите сестра си, колкото и дълго да продължи това.

Той стисна ръката ѝ.

— Мира, чуй ме. Зная, че не по твое желание приятелят ти, духовникът, е съобщил на Мак Кугън за нас. Така че нямаш вина. Остани с нас, ако желаеш, или поискай да те отведем вкъщи. Но, моля те, недей да ни помагаш само от разкаяние или чувство за вина. И двамата знаем какви ще бъдат последствията. Само ти можеш да решиш дали високата цена на твоята женитба с мен компенсира всичко това.

Тя се осмели отново да го погледне в очите и остана много доволна, че хищните пламъчета в тях бяха изчезнали и бе останала само неговата искреност.

— Оставям се на твоето решение, сладка моя... Скоро ще стане тъмно — подкани я той, понеже тя не му отговори.

— Съвсем сигурен ли си, че не трябва да се чувствам задължена към вас? — срамежливо попита тя. — Нали някой ще трябва да бъде длъжен да се ожени за мен, както каза преди малко?

Той протегна ръце и я притегли в прегръдките си.

— Не, Мира, разбира се, че не. Нямах предвид буквалното значение на тази дума. Само исках да обясня на братята си, че хората от твоето племе очакват в такива случаи някаква отговорност. Но, честно да си кажем, всички знаем, че един мъж може да прави каквото поиска с жена, която е откраднал, и не е „длъжен“ да се ожени за нея. Макар че, що се отнася до мен, аз го искам, стига да решиш да останеш.

Тя се притисна силно към него, поласкана от думите му.

— Но ние трябва да се оженим по християнски. И ти трябва да приемеш нашата вяра, разбираш ли — каза весело тя и се отдръпна да чуе отговора му.

Той предъвка устни, сякаш обмисляше това.

— Е, както искаш, любима. Не ме е много грижа за тези неща. Така че можем да се оженим където и както решиш.

— Наистина ли?

Той не може да потисне усмивката си при нейния внезапен детски възторг. По дяволите, жените, от които и земи да бяха, държаха толкова много на церемониите.

— Наистина — отговори той и се опита да се прикрие, за да не си помисли тя, че ѝ се присмива.

Ръцете ѝ отново го обвиха и притиснаха с всичка сила.

Сега, уверена в неговата любов, Мира си даде сметка, че това е била нейната цел от самото начало.

— Тогава да отидем при братята ти да им съобщиш това — звънко каза тя. — За да престанат да ме гледат толкова подозрително, а да ме приемат като сестра.

Тя се опита да стане, но Брандър я дръпна обратно надолу.

— Не мисли сега за тях — каза той подканящо. — Нека първо прекарам няколко мига насаме с годеницата си.

Мира не се възпротиви. Макар да се боеше, че Рурик или Ланг могат всеки миг да се приближат и да ги видят, тя се остави на неговите целувки.

Отначало езикът му си играеше с устните ѝ сякаш в очакване на разрешение за нещо повече, и го получи. Замаяна от току-що полученото обещание за женитба, тя му позволи да я повали на земята и прие ласките на трепетните му ръце с всяка част от тялото си, която той бе милвал миналата нощ.

— Брандър — прошепна тя след малко, успяла въпреки неговата тежест да достигне с устни ухото му. — Брандър, моля те, чуй ме.

— Какво? — попита той по-скоро с нетърпение, отколкото рязко.

— Това може да почака до след вечеря, нали?

Той се повдигна така и погледна лицето ѝ.

— Защо? Гладна ли си?

Тя се усмихна на себе си.

— Разбира се, че не. Не още. Само си помислих, че би било по-учтиво да се върнем по-бързо при братята ти и да им обясним всичко. И тогава, след вечеря, ще запалим отново два огъня — добави тя и кокетно повдигна вежди.

Той въздъхна измъчено и се претърколи настрани.

— Искам да кажа, че не сме просто животни, скрити в гората.

— Говори само за себе си, драга — измърмори той под нос.

Мира отново му се усмихна закачливо, стана и пригладитуниката и косата си. После му подаде ръка.

— Хайде, да отидем и се помирим с тях.

Брандър пое подадената ръка, но се постара да не отпуска цялата си тежест в ръцете ѝ и, докато ставаше, се подпря на близкото дърво.

— А как е кракът ти? — попита тя съчувствено.

Той закачливо се подсмихна:

— След вечеря ще се чувства много по-добре, мила, уверен съм.

Вечеряха сушено месо, хляб и вино, което хората на Мира бяха изпратили с Рурик и Ланг. Казаха на братята, че Мира е решила да остане заедно с тях, докато намерят Астрид. Тогава Брандър им съобщи и решението си да се ожени за нея.

При тази новина Рурик изръмжа, Ланг обаче изглеждаше по-смутен и измърмори нещо подобно на благопожелания. После Рурик и Ланг взеха някои вещи и се отдалечиха да си запалят огън на друго място.

— Не се зарадваха — прошепна Мира.

— Все още са изненадани — обясни Брандър.

— Но защо? Нали знаят, че рано или късно ще е вземеш жена от племето ерс? Нали в деня, в който срещнахме, ми каза, че няма да вземеш жена от твоето племе.

— Така е. Но сигурно са си мислили, че ще почакам, докато нещата се изяснят. Надявам се, че си съгласна, че това не е най-подходящото време за женитба.

— О, Брандър, те ме мразят — изстена Мира. — Рурик — защото му издрах лицето онай сутрин, а Ланг — заради Рурик.

Макар че на Брандър му се искаше да се изсмее на детинските й тревоги, той се въздържа, за да не я обиди. Думите й бяха наистина комични, но той усещаше, че момичето се засяга от покровителственото му отношение към нея.

— Не, те не те мразят, мила — отговори той и я прегърна. — Просто са много ядосани на вашите войници заради отвлечането на Астрид и заради отказа на хората ви да помогнат за спасяването ѝ. А ти за съжаление си единственият човек, върху когото могат да стоварят яда си.

Мира изслуша това обяснение, загледана в танцуващите пламъци на огъня. Но после видя, че Ланг се връща да вземе още нещо, прехапа устни и не каза нищо.

— Ние, норвежците, сме горди хора — каза Брандър тихо, когато отново останаха сами. — Не ни харесва, че поради липса на собствена земя сме принудени да я търсим навсякъде. И щом вече сме дошли тук, бихме искали да се оправяме сами, без помощта на племената от Ерин, дори без родното племе на майка ми. Някои от вашето племе приемат кръвната ни връзка, а други не. За тези, които не я признават, ние сме лъжци. А за други, като например войниците от кралската армия, които отричат правото ни на парче земя, сме просяци. Трябва да те уверя, че викингите не са нито едното, нито другото.

Сега Мира трябваше да го успокоява:

— Но сега, когато сте слезли на брега и имате възможност да се сродите с моя клан, кралят сигурно ще се съгласи да се установите тук. При това сте съгласни да приемете нашата вяра и обичаи.

— Вашата вяра? Не съм толкова сигурен. Вашите обичаи — да, при всички случаи. Не си ли забелязала, мила, че все по-често братята ми разговаряме на вашия език.

Брандър леко се усмихна и отново се протегна към нея.

— О, те много скоро ще започнат да ти оказват дължимото уважение, сигурен съм. Ще те гледат по благосклонно, особено когато намерим Астрид... Е, не както аз, разбира се — добави той, сложи

ръка на кръста ѝ и за нейна изненада я погъделичка. Тя не се сдържа и започна да се смее, опита да се отдръпне, но се намери на земята, притисната от тялото му, както преди време под дърветата. Мили Боже, колко бърз беше! Колкото бърз беше със сабята си, толкова малко време му трябваше за да я повали. И когато се взря в очите му и долови в тях усмивката му неговото неудържимо желание, започна да вярва, че той наистина е способен да извърши онези насилия, които бе признал преди няколко дни.

— О, Брандър — прошепна тя. — Защо трябва да ме гледаш така?

Той продължи да се усмихва.

— Как така?

— По този начин. Като хищник. Толкова различно от учтивия поглед, който ти е присъщ.

— Но сега нямам желание да съм учтив, сърце мое. Би трябвало да го разбираш. Защото това, което искам да ти направя, може да бъде определено като всичко друго, но не и като учтиво.

— Тогава прави го — каза Мира и затвори очи. — Но, моля те, не ме карай да гледам как ме изяждаш.

Той се засмя тихичко.

— Да те изяждам? О, Мира, как можеш да продължаваш да мислиш по този начин за плътската любов след миналата нощ?

— Не зная. Просто така мисля.

— Отвори си очите.

— Няма.

— Да. Отвори ги и ме остави да ти кажа, че си едно малко глупаче.

При тези думи тя отвори наполовина очи и го погледна.

— И все пак ти искаш ли да се ожениш за мене или не? — попита той настоятелно.

— Искам.

— Тогава престани с тия глупости и нека се държим като хора, които наистина се обичат. Или ще ми вярваш, или не. Не искам да се отнасяш към мен като към безсъвестен похитител, който те е отвлякъл от къщи!

— Но аз... аз наистина не зная какво трябва да правя.

— Нека тогава ти покажа — продължи той и сложи ръка на кестенявите ѝ коси. — Сега вече това не е изнасилване. Не е просто нещо, което аз ще ти направя, а нещо, което ще правим заедно.

Мира преглътна объркано, тъмните ѝ очи широко се отвориха и загледаха замаяно.

— Добре... добре. Какво трябва да направя сега?

Той сухо се засмя.

— Помогни ми да оправим завивките. Сигурно знаеш как се прави това.

— Аха — отвърна тя на закачката му.

Той се изправи с обичайната си пъргавина и все още накуцвайки, се отправи към купа с вещи, които неговите братя бяха оставили. После се върна при нея и започна да разстила одеялата и да подрежда тънките възглавници, върху които бяха спали миналата нощ.

Мир коленичи и се опита да му помогне, но той се справи с тази работа преди нея; миг след това я хвана за ръката.

— Не разбираш ли, мила — поде отново той, а в големите му сини очи се четеше загриженост, — че още миналата нощ можех да постигна нещо, стига да желаех? И не го направих не защото братята ми можеха да ти се притекат на помощ.

— Да. И аз мисля така.

— Е няма какво да мислим повече. — Той я дръпна надолу, накара я да седне до него и посегна да отхвърли няколко кичура от очите ѝ. — От момента, в който те видях за първи път да бягаш от мен с тези твои чудесни закръглени бедра към скалата над морето, не мога да престана да мечтая как чудесно ще се чувствам вътре в теб, докато те продължават да се движат.

— Господ да ни закриля, Брандър! Какви неща говориш!... „Господи Исусе“ — добави тя науми инстинктивно вдигна ръце, за да скрие пламналите си страни. Не можеше да си представи, че един мъж може да мисли такива неща, камо ли да ги приказва.!

— Е добре де — каза той с глас, изпълнен едновременно с учудване и наивност. — Нали наоколо няма никой, който би могъл да ни чуе? Братята ми са достатъчно далеч. Виждам дима от техния огън чак иззад онези дървета. Така че кой би могъл да чуе освен тебе? А точно в твоя възхвала са тези думи.

— Възхвала? За такива приказки моите родители хубаво биха те набили!

— Само че те искаха да те дадат за жена на Мак Кугън. Значи и ти не винаги приемаш техните решения.

Мира сведе очи, за да скрие задоволството си от неговата настойчивост.

— Е — продължи той, наведе се и постави тежката си ръка на бедрата ѝ, а горещият му шепот опари ушите ѝ: — Ще видим ли на какво са способни тия чудесни неща? Аз рядко греша в преценката си.

Топлината, която излъчваха ръцете му, и пламенният му шепот предизвикаха у нея усещането, че се топи; тя успя единствено да въздъхне в отговор.

Брандър, изглежда, разбра, че нейната неподвижност изразява по-скоро подчинение, отколкото свенливост, затова я побутна да легне върху одеялото и започна да я целува с обожание, по-голямо от досегашното. После притегли друго одеяло върху двамата.

— Повдигни се малко и свали туниката — игриво каза той и повдигна завивката като покрив на палатка. — Хайде. Огромно удоволствие е двама души да се опознаят. Обещавам ти, че ще е така. Ако започнеш да гледаш на това като на игра, скоро ще престанеш да се страхуваш.

Тя нервно се изсмя. Беше се чувствала така само веднъж, в ранното си детство, — когато един неин братовчед ѝ бе предложил да се разходят до стръмния морски бряг. Освен това на вечеря беше пийнала малко вино, така че нещата, които винаги бе считала за ужасно сериозни, сега не ѝ се струваха такива. Като на игра ли? Добре тогава, щеше да накара и него да поиграе.

— Не. Това вече го правих миналата нощ. Сега е твой ред. Първо съблечи туниката си.

Очакваше, че ще се разсърди, но за нейна изненада той се подчини безропотно.

— Тогава ти трябва да държиш одеялото — отвърна ѝ с широка усмивка.

Без да се смути от това искане, тя седна и хвана завивката. Наблюдаваше внимателно, с наивна радост, как той свали плаща си и бавно съблече туниката, която откри пред очите ѝ мускулестата плът на гърдите и корема му. Рядко беше виждала зрял мъж, разсъблечен до

такава степен, и затова ѝ се прииска да го пипне, но се въздържа. Нали това беше игра и партньорът не биваше да узнае нейната слабост.

— И панталоните — настоя тя, като се стараеше да овладее гласа си.

Той се отпусна отново на колене.

— Не зная дали е време.

Очите ѝ предизвикателно се присвиха.

— А защо не?

— Защото така. Ти си толкова неопитна в тези работи, че може да ти стане неудобно.

Тя прие предизвикателството.

— Не. Няма. И от какво? Ти нали ме видя цялата.

— Да, но при мъжете е различно.

— Сваляй панталоните, ти казвам. Какво толкова му е различното?

Той тихо се изсмя.

— Доста е различно. И особено след като ме е обзело такова желание...

— Глупости — прекъсна го Мира. — Нали точно това ми каза миналата нощ. Или ги сваляй веднага, или вече няма да играя тази игра.

Брандър с въздишка изпъна крака и започна да събува панталоните си. Когато стигна до раната на глезена, погледна към Мира с надежда, че ще му помогне и ще придържа превръзката, но видя, че тя стои с отворена от изумление уста и побеляло, останало без капка кръв, лице.

— О, Света Дево Мария — изрече тя с треперещ глас. Това май вече не беше игра, както си бе помислила отначало.

Той веднага дръпна панталоните си нагоре.

— Видя ли? Казах ти, че няма да разбереш.

— Достатъчно видях. Искаш да кажеш, че ще напъхаш цялото това нещо вътре в мен?

Като видя нейната тревога, той я хвана за ръката.

— Е, не изведнъж. Но ако не искаш — няма.

— Разбира се, че не искам! И как, за Бога, можеш да наричаш такива неща игра?

Той продължаваше да я държи здраво за ръката, въпреки че тя се съпротивляваше.

— Това става, когато вече си привикнала. Това правят заедно мъжете и жените, Мира. И твоите родители, и техните родители са го правили, за да се появиш на тоя свят ти и да бъдеш тази вечер с мен.

— Не, не. Не смей да говориш за моите родители. Такова нещо можете да правите само вие, норвежците, и вашите огромни жени. Това сигурно е някакъв ужасен животински ритуал!

Той изумено възкликна.

— Но това е нещо свещено, как можеш да си толкова неопитна? — попита той, придърпа я към себе си и зашепна в ухото ѝ: — Какво, мислиш, ти направих миналата нощ?

— Не беше това — отвърна тя. — Искам да кажа, не с толкова голямо нещо.

Той продължаваше да се чуди.

— Може да ти се стори чудно, любов моя, но повечето жени в това отношение са толкова големи, колкото и мъжете.

— Не може да бъде.

— Но как можеш да знаеш това, след като не си опитвала?

За негова изненада в този миг тя не се опита да се отдръпне, напротив, притисна се още по-силно към него и сложи брадичката си на дясното му рамо.

— Ще бъде ли както миналата нощ? — настоятелно попита тя с примирен глас.

Той се усмихва в тъмнината.

— Да. Почти. Някои момичета даже намират, че е още по-хубаво.

— Добре — прошепна тя след малко, — тогава сигурно ще трябва да опитам.

Той прехапа устни, за да не се разсмее на глас. За нищо на света не желаше да я разочарова в този миг.

— Да, като твой бъдещ съпруг и аз мисля, че трябва да опиташ.

— Добре — заяви тя, дръпна се настрани и с хладнокръвна решителност започна да сваля туниката си.

Поне за това не се налагаше да я убеждава, помисли той с облекчение. Но след малко почти съжали, че облече отново панталоните си.

Тя отново се отпусна до него и той я целуна. Устните му докоснаха дясното ѝ слепоочие, после продължиха своя път към ухото, към очакващата ги уста.

— Обичам те Мира — прошепна той с устни върху бузата ѝ, докато ръцете му обхождаха овала на гърдите и бедрата ѝ. — И се надявам да разбереш както съм разбрал аз, че ще можеш да понесеш всяка болка и всяка болка и всяка загуба докато сме заедно. Зная, че желанието ти е да бъдем венчани от някой от вашите духовници Съгласен съм с това, разбира се. Но искам да знаеш че се ожених за тебе още в мига, в който очите ми срещнаха твоите. Мъжът може да познае по очите предназначенията за него момиче. За мен това момиче си ти.

Той пое дълбоко дъх и докосна мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, там, където бе стигнал и миналата нощ. Ако тя бе жена малко по-опитна в тези неща, може би милувките с устни и пръсти биха отнели по-малко време. Но тя се боеше до дъното на душата си от това което трябваше да се случи, и затова той трябваше да бъде по-милостив към нея. При това желанието го изпълваше до такава степен, че не можеше да отлага повече. И така, той разтвори с едната си ръка бирата ѝ и полака започна да навлиза с другата си ръка в нея. Следеше за нейната реакция. Стараеше се да сдържа нарастващото си желание след толкова седмици на любовно лишние и да долови всеки звук на притеснение от нейна страна.

Звук, слаб като писък на мишле, достигна до дясното му ухо, което беше най-близо до лицето ѝ. После за голямо негово облекчение се разнесе стон на несъмнено удоволствие и той разбра, че неговите думи и търпеливо отношение я бяха покорили, бяха направили най-накрая това сладко момиче негово.

ГЛАВА 15

Отец Лон успя да се върне в лагера на Мак Кугън едва след два дни и за негово облекчение брат му, Блар, го посрещна с известието, че викингската пленница е жива и здрава в затвора си.

— Получих разрешение от абата да я заведа в манастира още днес — обясни Лон тихо, докато вървяха към палатката на Мак Кугън. — Да се надяваме, че твойт началник също ще бъде толкова сговорчив.

— Разбира се, че можеш да опитаеш да го убедиш — отговори брат му също тихо. — Но трябва да те предупредя, че Наял става все по-ядосан от факта, че брат ѝ още не се е появил.

Лон преглътна тежко. През тези два дни бе мислил само за това как да вземе Астрид от военния лагер и да я заведе в манастира. На фона на скучната работа по преписването на ръкописи това негово желание се бе превърнало в главна задача. Не можеше да спи и прекарваше доста време в среднощни молитви за успешното изпълнение на плана си.

Но сега, сега, когато вече беше пред палатката и след миг щеше да застане очи в очи срещу нея, изведнъж се почувства неудобно. Сякаш бе един от първите християни, които е трябвало да се изправят пред римския трибунал. Ръцете му се навлажниха, гърлото му пресъхна и в този момент пред погледа му се очерта някакво странно видение: Мак Кугън, възседнал някакъв голям сандък, като на най-високия трон в света, белеше ябълка.

— Е, какво, отче, май че не можеш да живееш дълго без нас — поздрави Наял нелюбезно.

Лон се изсмя нервно.

— Сигурно е така, сир. Много съжалявам.

Все още без да поглежда посетителя, военачалникът изведнъж остава плода до себе си и се наведе, за да изчовърка нещо от сандала си със същия нож, с който току-що беше белил ябълката.

Отначало Лон допря юмрук до устата си, отново преглъщайки затруднено. В духовните среди бе свикнал на други отношения — при

църковните диспути много голямо значение имаха такива начини на поведение като покашлянето или скърцането със зъби. Поради това Лон изобщо не можеше да свикне с грубостите на Мак Кугън и хората му.

— А, не се извинявай — отговори Наял с усмивка и отново се зае с ябълката. — Може би това означава, че започваме да ти ставаме все по-симпатични.

Изобщо не беше така. Но нямаше защо да му го казва. Вместо това Лон заяви:

— Наистина, сир. Днес не съм дошъл да спасявам души, а да те отърва от една неприятност.

Мак Кугън го погледна много изненадано.

— Каква неприятност.

— Тази, при която преди две нощи се опитаха да отрежат главите на тебе и на помощника т ... Имам предвид жената-викинг — продължи Лон, като видя изумлението в погледа на Наял, — аз и абатът на нашия манастир се надяваме, че ще ни разрешиш да те отървем от нея за известно време. Ако я заведа в манастира, тя повече няма да представлява заплаха за тебе.

— Тя не е никаква заплаха — отговори Мак Кугън, отхапа един-два пъти от ябълката и я захвърли на земята. — Просто я държим вързана като диво животно в палатката на брат ти и изобщо не чуваме и звук изпод парцала върху устата и.

— Точно това имам предвид — отново започна Лон. Такава жена, явно привикнала на тежка работа и силна храна, скоро ще залинее и ще умре при такива условия. И ти ще трябва да поемеш върху съвестта си греха на безпомощната ѝ душа. А ти навярно не желаеш да стане така.

— Може и да не желая — съгласи се Мак Кугън с половин уста. — Но брат ти трябва да ти е казал, че я пленихме с цел да подмавим братята и. И при това положение няма никакъв смисъл да идва с тебе.

Лон вдигна рамене.

— Да но от друга страна, братята ѝ няма откъде да разберат, че е тръгнала с мен, нали? Освен това, когато и да нападнат вашия лагер, ти ще можеш по-добре да съсредоточиш всички сили в битката, вместо да мислиш, че биха могли да я отвлекат.

Военачалникът се наведе напред, сложи лакти върху коленете си и подпря брадичка на дланта си.

— Тя е моя, не забравяй, отче. Аз я откраднах съвсем честно и почтено.

— Да Така е, сир. Ще можеш винаги да си я получиш обратно. Ние предлагаме просто да я скрием на по-добро място. После, когато пожелаеш да я видиш, обещавам ти, че ще установиш, че е сговорчива след възпитанието на Светата майка Църквата. А засега тя не е нищо повече от една дива котка.

— Я ми кажи какво толкова ти е притрябвала тази дивачка? — попита Мак Кугън настоятелно. Макар че явно се бе заинтересувал от предложението, все още искаше да поспори с духовника.

Лон не успя да отговори нищо друго, освен да повтори това, което беше казал на Блар:

— Защото вярвам, че ти ще се окажеш по-милосърден от викингите, ако съумееш да сдържиш гнева си и да не убиваш момичето.

— Защо?

— Защото обикновено норвежците не отвличат нашите жени и деца при нападенията си. Изглежда съвсем логично и ние да не правим това по отношение на техните.

За изненада на Лон домакинът само отметна глава назад и се изсмя, сякаш това, че някой може да си направи труда да съчини такива приказки, му беше много забавно.

— Добре, тогава. Взимай я, щом искаш. Тя ни създава само грижи... Но само при условие, че ще остане здраво вързана, докато не я заключиш зад здравите стени на манастира — добави той, внезапно станал сериозен. — Ако я оставиш да избяга, ще си имаш работа с моя гняв!

— Няма, за нищо на света няма да позволя това да се случи, сир — заяви Лон, гледайки военачалника право в очите.

— Радвам се — отговори Мак Кугън със студен поглед и Лон се убеди, че беше успял.

— И още нещо — започна полека духовникът.

— Какво?

— Бихте помолил ти и Блар да запазите в тайна това, защото според нашите правила в манастира могат да влизат само християни, а

новината, че става дума за чужденка, при това жена, би могла да внесе смут в кръговете на духовенството.

Мак Кугън отегчено кимна.

— Добре де. Изобщо няма да говорим за това, нали, Блар?

— Да предводителю — бързо го увери братът на Лон.

— Моите благодарности за всичко, уважаеми господа. — При тези думи отецът си тръгна. Но след малко, припомнил си за зестрата на Астрид, се спря и отново се обърна към военачалника. — Остана още нещо — започна предпазливо той, като си даваше сметка, че шансовете му да успее вече са по-малки.

— Стига толкова — извика Мак Кугън и го заплаши с пръст. — Това ти е вече второто „нещо“, отче. Предупреждавам те, че си имам и друга работа.

Лон усети, че езикът му се парализира.

— Момичето казва, че вие сте взели, не... донесли, донесли сте тук и зестрата й, сир.

— Е, и какво?

— Мисля си... дали няма да е по-добре да скрием и нея на по-сигурно място?

— Не — сухо отговори Мак Кугън. — Стига ти и момичето. Няма защо да се ангажираш и с такава отговорност: зестрата може да подмами крадци. Освен това кажи на твоя абат, че хората ми са достатъчно надеждни, за да могат да отговарят за кралските съкровища. Нямаме нужда от помощ в това отношение.

Лон преглътна тежко при тези остри реплики. Твърдостта в думите на Наял бе несъмнена и показваше че е безсмислено да говори повече по този въпрос.

— Разбира се, сир, че е така. Извинявам се, ако тази моя молба е прозвучала сякаш и абатът, и аз се съмняваме в това.

— Тръгвай сега — заповяда Мак Кугън и му махна с ръка покровителствено. — Тръгвай, преди да съм си променил решението и си отидеш без момичето.

Лон веднага се подчини.

За негово облекчение Блар го последва. Без да каже и дума, той поведе Лон към палатката си. Още веднъж Лон се трогна от неговата съпричастност.

— Защо ти трябваше да говориш за зестрата? — попита Блар с тайнствена усмивка, когато стигнаха до палатката. — Мислех си, че си наясно, че не трябва да говориш с Наял за такива свещени за него неща, като златото.

— Момичето си го иска. Нали, Астрид? — попита Лон, поглеждайки към мястото, където тя продължава да лежи, плътно овързана, близо до леглото на Блар.

Тя кимна, колкото бе възможно.

— Добре — отвърна Блар и потърка ръце, все едно че измиваше от тях всякаква отговорност. — Обясни й, че не може да си го получи, братко. Това ще бъде твоята първа стъпка при посвещаването й. И, разбира се, желая ти всичко най-добро при тази жалка ситуация — завърши той и се обърна с гръб към Лон.

След това с недобър смях, сякаш изпитваше садистично удоволствие да види брат си подреден по този начин, излезе от палатката.

Още повече изнервен от това, Лон известно време остана загледан в платнището при отвора на палатката. После си пое дълбоко дъх и пристъпи към пленницата.

— Добро утро — поздрави той и коленичи, за да махне парцала от устата й.

— Добро утро — отговори Астрид с леко пресипнал глас, което без съмнение се дължеше на неколкодневното принудително мълчание.

— Дойдох да те отведа в нашия манастир — каза той направо.

Тя понечи да седне, Лон протегна ръце да й помогне и много се изненада от това колко много тежеше тя. Мак Кугън, въпреки всичките си недостатъци, може би беше прав да го предупреждава да не я развързва. И сега, когато усещаше в ръцете си огромната й тежест, си даде сметка, че сигурно лесно би се справила с него.

Тонът й бе учудващо решителен, когато произнесе:

— Няма да тръгна без зестрата.

Той дръпна ръцете си.

— Дъще моя, надявам се да се вслушаш в здравия разум. Животът ти е по-ценен от всякаква зестра. Поне аз така мисля. Бих искал и ти да бъдеш на това мнение.

— Не Никога — повтори тя и Лон си представи как, ако ръцете й не бяха вързани, в този момент щеше да ги кръстоса пред гърдите си.

— Но защо?

— Така!

— Какво така?

— Защото... защото без зестра никои мъж няма да иска да се ожени за мен и ще трябва да завърша дните си безродно — каза тя с треперещ глас.

Лон отново клекна до нея. Явно не бе очаквал да научи толкова скоро нейните мотиви; но определено се зарадва на това.

„Безродно“ — повтори си на ум с изумление. Как една жена с нейното телосложение можеше да се страда от такива неща? Не би могло да бъде заради страха че няма да може да се защити.

— Безродно? — повтори той на глас.

— Аха. Без обич — добави тя с някаква особена горчивина в гласа.

Лон кимна, вече разбрал.

— Да — обич.

— Аха Вие, духовниците, може и да не се нуждате от това но на нас, норвежците, ни е нужна — увери го тя, макар че лично приемаше това повече като бреме, отколкото като необходимост.

Лон бащински постави ръка на раменете и.

— При всички случаи ти ще бъдеш обичана — каза той нежно.

Макар че Астрид беше трогната от неговия израз на чувства, беше достатъчно горда, за да го покаже.

— Но от кого?

— От Господа.

Тя го изгледа, все едно че бе луд.

— И какво хубаво има в това? Той не може да се ожени за мен, нали?

Отецът не се смути от този въпрос.

— Не. Разбира се, че не може.

— И не може да ме дари с дете?

При тези думи бузите на отца се наляха с червенина, като че ли го бе ядосала с нещо. Но не разбираше с какво.

— Разбира се, че не — извика той.

— Че тогава за какво ми е?

— Дъще, нямаме право да питаме какво ще получим от Него. Но в момента, когато те видях, когато надникнах в сините ти като небето

очи, разбрах, че Господ Бог ти е отредил по-добра съдба, отколкото да се оставиш да умреш в ръцете на Мак Кугън.

Астрид естествено прие това изявление доста подозрително.

— За каква съдба става дума?

— Не зная съвсем точно. Това трябва да разбереш ти самата. Зная само, че когато се оставиш на Божието упование, няма да ти е нужно злато, за да спечелиш някой мъж.

Тя остана поразена от мисълта, че може да получи съпруг без зестра.

— Няма... няма да ми трябва? — промълви тя.

— Не. Съвсем не.

— А защо?

— Защото ще получиш Божието благоволение. Ще имаш дух, изпълнен с любов, и обещание за милосърдие, и смирение в сърцето си. И едва ли ще се намери мъж, който да устои на това.

Астрид продължи да го гледа с вдигнати вежди.

— Ами ако никой не ме вземе за жена?

Лон се позамисли.

— Тогава... ще те върна обратно на Мак Кугън и ще направя всичко възможно да си получиш от него зестрата. Но, повярвай ми, Астрид, в нашата страна зестрата на булката не е толкова важна, както зестрата на младоженеца.

Тя изръмжа при това изявление.

— Наистина — настоя той. — Тук младоженците дават на родителите на булката подаръци, а също и „утринен подарък“ на новата съпруга и така нататък.

Тя кимна мълчаливо, обмисляйки всичко това. Нито за момент не повярва на думите на духовника. За нея те бяха твърде абстрактни. Но трябваше да признае, че е срещнала човек, който се отнасяше към нея внимателно; всичко това беше много интригуващо. А в края на краищата може би пък след време би могла и да си върне зестрата.

— Хм — каза най-после тя. — Може и да се съглася с всичко това.

Лон се усмихна.

— Господи. Аз се молих цели два дни и две нощи за това да се съгласиш. Тогава да тръгваме, преди Мак Кугън да е променил решението си.

Тя се постара също да се усмихне, но установи, че изпитва срам; а точно това не ѝ беше присъщо. Този духовник, той беше причината да се чувства като огромен, топъл огън. Видът му, близостта му, ѝ дойдоха твърде много и тя сведе поглед, за да не бъде ослепена или изгорена.

Цели дни и нощи той се е молил за нейното съгласие? В името на боговете, не беше мислила, че нейната съдба е била толкова важна за него! Казано съвсем честно, не беше предполагала, че тя изобщо би могло да интересува някого?

По неизвестни причини братята ѝ все още не бяха дошли да я спасят. И като знаеше как се отнасяха към нейното твърдоглавие, беше започнала да се съмнява дали изобщо щяха да дойдат.

Единственият човек, който се безпокоеше за нея, бе този слабичък глуповат монах; в този момент тя разбра каква голяма благодарност изпитва към нея.

Не споделяше нито вярата, нито мислите му. Нито пък беше сигурна, че би желала да ги сподели. Но, дявол го взел, той май наистина се тревожеше какво ще стане с нея; осъзнаването на това предизвика вълна от топлина, която нарастваше у нея.

Макар че не каза нищо през това време, по някакъв начин той долови нейните чувства. Може би защото не посмя да го погледне в очите. Но както и да е, когато отново заговори, в гласа му се долавяха някакви затворнически нотки.

— Ще ти развържа краката и тръгваме.

— Добре — съгласи се тя, изгубила търпение да напусне това място.

Макар че заемаше по-голямата част от седлото на неговия кон, докато го язدهа заедно, той не посмя да сложи ръце на кръста ѝ, макар да седеше зад нея. За кратко време стигнаха до гората на изток.

— Искаш ли да спрем за малко? — попита отецът, като навлязоха навътре.

Дали има нужда да се облекчи — това имаше предвид той. Но в качеството си на човек в расо не можеше да си позволи да се изразява толкова вулгарно и Астрид само се усмихна на това.

— Не, но благодаря за предложението — отговори тя. — Брат ти се погрижи за това малко преди твоето идване.

Гласът на Лон учудено се извиси.

— Така ли? — Макар че отношението на Блар към нея беше далеч по-добро от това на Мак Кугън, едва ли той бе толкова внимателен и съпричастен.

— Да.

— Добре, тогава. Значи все още има надежда за него.

— Защо толкова се мразите един друг?

Лон потръпна от този въпрос. Наистина той и Блар не винаги успяваха да прикрият взаимното си раздражение; но много се учуди, че тази чужденка бе доловила дълбочината на разделящата ги пропаст.

— Да се мразим? Духовниците не мразят, Астрид. Ние обичаме всички.

За негово задоволство тя отговори само като се обърна назад и му хвърли една усмивка. Явно не се поддаваше лесно на внушението на думите.

— Да между мен и брат ми нещата стоят именно така — заяви той с известно колебание.

— Аха. И всичко е заради брат ти.

— Просто защото той и аз сме много различни.

— Е не чак толкова много. В края на краищата изпитвате едни и същи чувства един към друг.

— Астрид, да не говорим повече за това — отвърна той. — Не могат да се сравняват чувствата на един духовник с тези на човек, който прекарва дните си в битки за оцеляване!... А сега, тъй като пътят до манастира не е много дълъг, нека използваме времето си, за да те запозная с реда там.

— Защо?

— Защото ще трябва да спазваш известни правила, ако искаш да останеш сред нас.

— Добре — съгласи се тя с известно кокетство. — Но това не означава, че непременно трябва да стана християнка, нали?

— Предполагам, че не. Поне не от самото начало. Но ще трябва да се държиш като такава.

Астрид явно искаше да възрази нещо. Но след като беше прекарала вързана толкова дълго време в мръсната палатка на Блар, реши, че ще е по-добре просто да замълчи и да се наслаждава на гледката и свежия въздух наоколо.

— Слушаш ли ме? — настоятелно попита монахът.

Тя с половин уста промърмори: „Да“.

— Добре тогава. В началото ще бъдеш „послушник“. Те обслужват „новопокръстените“, така че трябва да научиш особеностите в живота на монасите.

— Аха — отговори Астрид, успяла да разбере само малко от това, което чу.

— Добре, първо, има точно определени часове за молитва. Тогава всички се събират в църквата за молитва и четене на Светото писание. От тебе няма да се очаква да участваш в произнасянето на молитвите, защото не знаеш нито да четеш, нито да говориш на латински, езика, на който са написани свещените книги. Но трябва да присъстваш задължително.

— Аха.

— Първата молитва е в два часа през нощта.

— Господи! Толкова рано?

— Астрид! Никога, никога не споменавай Божието име напразно, като сега. Абатът би се възмутил до смърт от това! Кой те научи да говориш така.

Тя вдигна рамене.

— Моите родители имаха роби от племето ерс. Повече от нас научиха езика ви, а също и от моята майка. Но не си спомням някой да е правил разлика между добри и лоши думи.

— Тогава аз ще ти обясня разликата, глупаво момиче, или ще трябва да те върна обратно на милостта на Мак Кугън!

Астрид въздъхна тежко. Явно ѝ беше необходим по-голям опит, отколкото бе смятала отначало.

— Добре, де. Продължавай, ако обичаш — каза тя примирено.

— Следващата молитва е на разсъмване и...

— Боже Господи, та кога спят тия хора?

— Пак направи това!

— Кое?

— Спомена Божието име напразно. Не се ли чуваш, когато го произнасяш?

— Не. Май че не.

— Тогава... тогава изобщо не говори, като стигнем в манастира. Казах на абата, че си глухоняма. И сега разбирам колко правилно съм постъпил!

— Искаш да кажеш да не говоря дори и на тебе?

— Разбира се, би могла, но не и когато има други хора наоколо.

— Много често ли ще има други хора наоколо?

— Ако ме оставиш да довърша, ще ти обясня всичко... До къде бях стигнал? — разтревожи се Лон от прекъснатата си мисъл. Беше с това странно момиче по-малко от час, а вече стомахът му се свиваше от пълния неуспех!

Може би Мак Кугън и Блар бяха прави, когато го предупреждаваха да внимава с нея.

Но не, каза си той твърдо. Беше решил още в началото да се бори за живота ѝ и нямаше намерение да се отказва.

— На разсъмване — напомни момичето с усмивка.

— О, да. На разсъмване. После в шест часа сутринта, в девет, в дванайсет, в три, при залез слънце и накрая — преди лягане.

Астрид без малко не изрази следващото си учудване, но се въздържа. Колкото и странни да ѝ се струваха правилата на малкия мъж, все още признаваше, че той беше единственият ѝ защитник и нямаше защо да го ядосва повече.

— Осем пъти на ден, така ли? А кога успявате да се наспите, да се нахраните и да свършите разни други неща?

— Успяваме. Дните са дълги, но, когато вършиш нещо в името на Бога, Той ти дава сили за това. Ще видиш.

На Астрид не ѝ се искаше да „вижда“! Достатъчно дълго беше работила на нивите на баща си, за да разбере, че такъв тежък труд си струваше, само ако работиш на собствената си земя. Всичко друго беше самозаробване; и дъщерята на един благородник не би могла да приеме това!

— Колкото до другите правила — продължи монахът, — най-важно е да не закъсняваш за молитвите. Нито пък да се усмихваш, докато те продължават. И да си с добре подрязани нокти, когато отиваш на меса.

— Меса?

— Службата, на която се приема Светото причастие — това е кръв от кръвта и плът от плътта на Христос.

Астрид кимна и в този миг си спомни как майка ѝ винаги настояваше за това причастие пред всеки минаващ духовник.

— О, да. Вино и хляб. Спомням си.

— И още, да не си посмяла да заспиш по време на служба!

— Пфу! Извинете, отче, но никога ли не ви хваща яд на всичките тези глупави разпореждания?

— Яд?... Разбира се, че не. Тяхното спазване е добро за нашите души.

— Души?

— Аха. Тази част от човека, която продължава да живее и след смъртта му... Можеш ли някога нарочно да си напъхаш пръста в пламъците на силен огън?

Тя се обърна и вдигна вежди, като помисли, че той се шегува.

— Разбира се, че не.

— Тогава сигурно не искаш да оставиш и душата си да гори в пламъците на ада.

— О, ада... — повтори тя с внезапно просветление. — Ние, норвежците, също вярваме в него. Но не мислим, че е изпълнен с огън. Напротив, това е страшно студено и тъмно място.

— Както и да е, дъще моя, надявам се, че искаш да се запазиш далеч от него.

Доколкото можеше да съди по описанията на отца, Астрид си помисли, че май че приближава до точно такова място. Но реши, че би било много грубо да му го каже. Ще се въздържи да казва каквото и да било по въпроса.

Продължиха да яздят нататък. После, за изненада на Астрид, отецът спря коня.

— Мога ли да ти имам доверие, ако развържа ръцете ти? — попита той с официален тон, когато тя обърна глава към него.

— Да.

— Заклеваш ли се?

— Да — повтори тя искрено. Поне засега — да. Все още беше силно заинтригувана от предложението му да стане привлекателна за мъжете от племето ерс, и не искаше все още да се опитва да бяга. При това бе съвсем сигурна, че ще може винаги да се измъкне от този манастир, към който я водеше той, стига да поиска. А засега нямаше защо да му създава неприятности.

— Ако сме спрели за това, можеш да ме развържеш.

— Не — отговори той и все още с поводите в ръце, скочи от седлото. Все пак не трябваше да оставя коня на тази дива жена —

краката ѝ бяха развързани. — Спряхме да те приведем в подходящ вид.

Тя повдигна вежди, когато той протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе.

— Подходящ вид?

О, богове! Какво искаше да каже? Нима този образован човек си бе наумил да приложи някакво насилие спрямо нея? Не ѝ се струваше възможно, но не можеше да бъде съвсем сигурна.

— Да. Трябва да се облечеш като хората от манастира, щом ще се движиш между тях — обясни той, когато тя стъпи на земята. Посегна към торбата на седлото и извади едно монашеско расо и сандали, които много приличаха на неговите.

— А не мога ли да си остана с моите дрехи?

— Не, Астрид. Това е много важно, за да можеш да влезеш в манастира. Ако настояваш да си останеш с твоите дрехи, ще трябва да те върна обратно.

— Добре тогава. Но категорично отказвам да си режа косите и да си бръсна главата.

Това изявление смути Лон. Беше решил, че е обмислил всяка подробност през последните два дни, но сега разбра, че бе пропуснал някои неща.

— Добре. Тогава... тогава просто ги прибери назад и ги покрий с качулката и не я сваляй изобщо. — После извади от торбата и един нож. — А сега се обърни да ти развържа ръцете.

Астрид се подчини, разбира се, нали повече от всичко желаше да усети ръцете си свободни след безкрайните часове и дни във вързано състояние.

Лон ѝ подаде расото и сандалите, когато тя отново се обърна с лице към него.

— Много добре. Вземи това, иди зад някое дърво и се преоблечи.

— В това? — попита тя, хвана качулката и я загледа учудено. — А няма ли отгоре наметало?

— Не. Само расото, както съм облечен аз — каза той и разпери ръце, за да може тя да огледа по-добре облеклото му.

— Но не ти ли е студено само така?

— Това е страната Ерин, дъще моя. Не е твоята студена Туле. Е, през зимата и ние се обличаме по-добре. Но сега все още е лято.

— Не. Вече е есен. Трудно време, отче. Поне в моята земя.

Лон затруднено преглътна при тази забележка.

— Но не и тук. Тук има само лято и зима, и аз те уверявам, че лятото ще продължи поне още една седмица. До деня на Все Светии.

— Хм. Не си спомням майка ми да е споменавала за това.

— Астрид В името на Небето, моля те, престани да се заяждаш и иди се преоблечи! Аз скоро трябва да бъда в манастира!

Тя с негодувание отхвърли глава назад при тези думи. Отецът обикновено говореше толкова кротко, и това му избухване я учуди.

— Добре — съгласи се тя, все още възмутена. Тайно обаче се надяваше, че все пак той няма на ум нещо друго освен преобличането ѝ.

Направи това, което искаше от нея, отиде при близките дървета. Но когато се появи пред него облечена в расото, той пак изглеждаше недоволен.

— Какво има? Какво не е наред?

За нейно учудване загриженият му израз се замени с възхищение.

— Тези... тези твои гърди. Никак не изглеждаш като мъж с тези изпъкналости отпред.

— Като мъж.

— Да не мислиш, че абатът ще разреши на една жена да се разхожда между монасите?

Очите ѝ се присвиха, тя вдигна ръка и отметна назад качулката.

— Отче помогнете ми да се оправя с това. Значи трябва да бъда не само няма и глуха, но при това и мъж?

Лицето на Лон пребледня.

— Да... точно така. Страхувам се, че няма друг начин. Съжалявам.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, а кракът ѝ нервно потупваше в прахта.

— И какво да направя сега? Трябва ли да си отрежа гърдите.

Лицето на духовника отново се заля от червенина, и то до такава степен, че Астрид си помисли, че би могла да изпържи яйце върху него.

Лон разбираше много малко от тези неща, по обясними причини, затова се намери натясно.

— Е, не можеш ли... не можеш ли да ги привържеш по някакъв начин и да ги сплескаш?

— Да ги сплескам?!

— Аха. Ти знаеш как... да ги направиш плоски. — Зави му се свят от огорчение. Ако тези неназоваеми неща не бяха толкова големи, расото сигурно щеше да ги прикрие. Но двете възвишения толкова ясно се очертаваха и показваха, че Астрид е не само жена, но и огромна жена. И той просто досега не си беше давал сметка колко много проблеми възникваха от това.

Тя го изгледа с поглед, достатъчно яростен, за да го събори.

— Можеш ти да си „сплескваш“ твоите части, грубиян такъв — извика тя и Лон, който никога не беше чувал някой да му говори по този начин, съвсем се смути.

— Но, чуй ме, момиче — започна той отново с дипломатичен тон. — Няма никаква полза от това да се обиждаме един друг. Трябва да работим съвместно за общата цел или това ще означава край и за двама ни.

Както винаги, гласът му, този тих и спокоен глас, отново я вразуми.

— Добре тогава — отговори тя и сложи ръце на устата си. — Какво предлагаш да направя?

— Можем да накъсаме роклята ти или плаща на ивици и да овържем здраво... горната част на тялото ти.

Астрид въздъхна. Всичко ставаше все по-непоносимо.

— Надявам се да си ги нося един ден все пак.

— О, Небеса. В манастира ще намерим достатъчно дрехи.

Като въздъхна още веднъж, Астрид се обърна и отново тръгна към дърветата, където се бе преоблякла преди малко.

— Ето, отче — подаде плаща си на Лон, след като се върна. — Можеш да нарежеш това, щом мислиш, че се налага. Но останалото ще си го запазя — завърши тя и посочи престилката, обувките и роклята.

— Благодаря — отговори той, отиде при един камък и започна да реже с ножа дрехата на ивици.

Когато приготви три достатъчно дълги ленти, стана и ѝ ги подаде.

— Дево Марийо, няма да можеш да направиш това сама, нали? — запита той.

Астрид поклати глава.

— Добре тогава. Иди отново на скритото си място, съблечи си роклята и аз ще дойда да ти помогна.

Това, разбира се, беше и за двамата твърде неприятна работа. Когато тя съблече дрехите си през главата, той се намери в затруднено положение, защото обектите на неговото внимание се оказаха на показ пред изумения му поглед!

Те, разбира се, бяха великолепни: тези тайнствени придатъци, които Лон никога не бе имал възможност да види в действителност. Беше ги виждал само на еротичните картинки и скулптури, и трябваше да признае, че независимо от всички заплахи и предупреждения на Църквата да не се гледат такива неща, изпита непреодолимо възхищение.

Трябваше да престане да я зяпа така, защото момичето вече се опитваше да се справи само и да измъкне дрехите през главата си.

— О, извинявай! Обърни се, Астрид. Аз... аз трябваше още отначало да те помоля да направиш това — измърмори той. Само че това беше негова, а не нейна грешка.

Астрид дълбоко си пое дъх, когато най-после освободи главата, после една по една и ръцете. Толкова дълго беше търпяла парцала около устата си в лагера на Мак Кугън, че вече не можеше да допусне още нещо да стои омотано около лицето ѝ.

Макар че предната част на тялото ѝ вече бе скрита от погледа на духовника, тя се учуди колко малко срам изпита от това, че бе видял гърдите ѝ голи. Винаги се бе гордяла с тях. Макар че мъничко я затрудняваха при боя със саби или юмруци, другите жени ѝ бяха казвали — когато бяха заедно в банята, — че те са твърде добре оформени. И тя бе склонна да приеме, че това е така. Монахът взе в ръка една от ивиците плат.

— Ето, поemi това, сложи си го отпред, после ми го подай отзад.

Тя направи това и след малко се усети толкова стегната, че не можеше да си поеме дъх. В името на боговете, той се оказа доста силен за хилавото си тяло.

— Не толкова стегнато, че да не мога да дишам — предупреди го тя и тръгна към най-близкото дърво, на което можеше да се подпре.

Духовникът я последва, разбира се; и имайки на ум предупреждението ѝ, обви следващата намотка малко по-хлабаво.

Третата беше още по-хлабава; и когато накрая тя отново облече расото, съвсем приличаше на мълчалив послушник и не беше нужно още стягане.

— Става ли така? — попита тя, обръщайки се към него с надежда.

Той кимна, но все още се колебаеше за нещо.

— Да. Така мисля. Но все пак... все пак опитай се да се прегърбваш колкото можеш повече.

По дяволите, за колко неща трябваше непрекъснато да внимава! Качулката — отгоре. Главата и раменете — надолу. Никакви приказки и никакъв вид, че може да чува. Всяка минута и всеки ден? Как можеше този човек да очаква, че тя ще запомни всичко това.

Май че не беше много лесна работа да изглеждаш като мъж, помисли си тъжно тя. През целия си живот я бяха упреквали за твърде мъжкото ѝ поведение. Но сега, за нейно най-голямо учудване, тя се оказа в положение да не изглежда достатъчно мъжествена.

ГЛАВА 16

С уморена въздишка Астрид се отпусна на една скамейка в манастирската кухня. До огнището беше горещо, а освен това почти цял ден бяха работили с Лон на близката нива. Сега им бе възложена далеч по-лесната задача да приготвят вечерята и тя с нетърпение чакаше да се подкрепи с малко хляб и масло, които лежаха на масата пред нея.

Челото и гърдите ѝ бяха мокри от пот и тя инстинктивно посегна да свали плътната качулка на дрехата си. В края на краищата бяха сами — тя и монахът, който отговаряше за нея; така че не виждаше нищо страшно в това. Помаха с ръка пред лицето си, за да се разхлади. После, чувствайки, че почти ѝ прималява от глад, се пресегна и отчупи голям комат от изпечения хляб. Намаза го с масло и мед, после го натъпка в устата си и го задъвка, преди да го преглътне.

Лон готвеше риба със зеленчуци на огнището, обърна се и погледна през рамо какво прави повереницата му. В продължение на два дни и две нощи имаше чувството, че се занимава с една непохватница. Всеки път, когато си обърнеше гърба към нея, Астрид сякаш нарочно се забъркваше в някаква каша. Когато в първия следобед я заведе в скрипториума да работи, успя да събори две гърненца с много скъпо и ценно синьо мастило и да залее една от най-ценните за отца книги, която той съхраняваше в дълбока тайна: ръкописите на Овидий за любовното изкуство!

При всяко ядене тя лапаше като кон; и ако при посещенията ѝ в църквата осем пъти на ден Лон не беше достатъчно бдителен, сигурно щеше след това да намери под леглото ѝ някой златен кръст или сребърна верига.

Той, разбира се, не мислеше за нея като за закоравял крадец. Всъщност, тя просто се изумяваше винаги, когато видеше нещо неизвестно за нея и, изглежда, бе решила да замести открадната ѝ зестра със скъпоценности от манастира.

Лон се бе опитал да ѝ обясни, че и двамата са заплашени от смъртно наказание, ако тези кражби бъдат разкрити. Но тя изглеждаше странно лекомислена и безстрашна; Лон започваше да си мисли, че е било много глупаво от негова страна да тръгне да я спасява от ръцете на Мак Кугън.

— Астрид! Какво правиш? — извика той, като я видя сега. Заряза готвенето и се втурна към нея. Веднага покри отново русата ѝ грива с качулката.

— Ям — повтори тя невинно и го изгледа с предизвикателно потрепване на брадичката.

Той грабна малкото, което бе останало от парчето хляб, и го премести далеч от нея.

— Ядеш? При това със свалена качулка! Ами ако някой дойде и те види така?

— Много ми е горещо с качулката на главата — простена тя.

— Уповавай се на Бога, дъще! С твоето безразсъдство можеш да причиниш смъртта и на двама ни! Колко пъти вече ти казах, че не можеш да ядеш винаги, когато ти скимне! Трябва да чакаш да дойде времето за това, да бъде прочетена молитвата — както правим всички ние!

— Но аз умирам от глад! Мак Кугън и брат ти ми даваха да ям само по два пъти на ден, но там не умирах от глад, както тук в манастира.

— В името на небето, недей да викаш така — изсъска той, — някой може да мине и да те чуе! А и това, което говориш, са глупости. Не умираш от глад. Пък и каквато си яка, можеш да изкараш цялата зима, без да хапнеш нищо! Погледни във ония бедни души, които трябва да храним заради лошата реколта, и ще видиш какво значи глад, лакомо същество такова!

Тя го погледна изпод качулката толкова ядосано, че той помисли, че Астрид ей сега ще побеснее и ще го разкъса парче по парче. Знаеше, че трябва да се бои от нея; но знаеше също така, че не бива да го показва. Бъдещето и на двамата зависеше от това тя да остане незабелязана и послушна достатъчно дълго време зад стените на манастира.

Той я изгледа в очите.

— И тези работи със скриването на икони в ръкавите — продължи той тихо. — Да не мислиш, че не съм забелязал? Да не мислиш, че не съм разбрал за кражбите, които вършиш, откакто си тук? Тук, на това място, където всичко принадлежи на всички. Където никой не притежава нищо лично, дори и молив.

За негово учудване тя не само не възрази на увещанията му, а почти веднага се обля в сълзи! Сведе поглед и раменете ѝ започнаха да се тресат от задавени ридания.

Той зяпна. Изобщо не беше си мислил, че при огромното си телосложение можеше изпитва такива чувства.

— Астрид — прошепна той, свлече се на колене пред и се опита да види лицето ѝ — О, Небеса, ти плачеш!

— Аха — изхълца тя. — Просто не мога да повярвам в думите ти, че не бива да притежавам нищо, след като изгубих направо всичко. Всичко! Семейството си. Зестрата си. Дрехите си. Родния си език. Дори и пола си! Нищо не ми остана, след като вашата армия запали палатките ни. Аз съм дъщеря на благородник, а сега живея като слугиня? И за всичко това получавам по една риба сутрин, обед и вечер! „Астрид, недей да правиш това, недей да правиш онова!“ Няма ли поне малко милост у тебе?

Преди да успее да измисли какво да ѝ отговори, Лон стана и я дръпна да се изправи.

— О, Господи, много съжалявам — извини се той, като държеше здраво главата и раменете ѝ. — Нямах представа колко се измъчваш!

— Е, сега имаш, нали! Да ме накараш да се разплача по този начин! Не съм от онези женички, които само седят и реват, но ти успя да ме докараш до там! — С тези думи тя се дръпна и хукна навън от кухнята.

Лон си помисли, че трябва да я последва в това нейно разстроено състояние. Отиде бързо при огнището и свали от огъня вечерята. После излетя от кухнята и хукна към килията си, където може би тя бе отишла.

За негово облекчение беше точно така — намери я там. Беше се изтегнала на сламеника си и раменете ѝ продължаваха да се тресат от необуздан плач.

— Астрид — прошепна той, прекоси стаята и седна до нея.

— О, върни се и довърши приготвянето на вечерята! Чух вече достатъчно за правилата на странната ви религия! Ти каза, че това ще ме накара да се чувствам щастлива, но съвсем сигурно е, че не съм!

— Не съм ти казал, че ще те направи щастлива, дъще. Казах ти, че ще облекчи духа ти, защото някой от ирландците може да те вземе за жена и без зестра.

Тя се обърна, после седна и се облегна на стената, като притисна възглавницата към корема си.

— Да ама не усещам никакво облекчение. Напротив, чувствам се натъжена и ядосана! Ядосана, защото съм се заблуждавала по отношение на религията ти. Мислех, че поне е по-милостива. Опора за слабите и немошните. Но не е така. Много, много по-лошо е, отче! Много е глупаво и безсмислено жестоко! Цялото това робуване, работа до изтощение, докато започнем да заспиваме по пътя към килиите! И за какво? Заради „страдащите“, заради просяците, които дори не познавам. Това е глупост!

Тя очакваше, че отецът отново ще се впусне в някоя от проповедите си. Но вместо това той кротко и се усмихна и я докосна по челото.

— Не е нужно да познаваме всеки един от тези хора, за да им помагаме.

— Аз искам да ги познавам!

— Не жено, защото, щом познаваш собствените си страдания, които преживя през последните няколко дни което разбрах от казаното от тебе в кухнята, ще можеш да разбереш и страданията и загубите на другите хора.

— И какво общо има това с твоя „любещ“ Господ? Къде е той, щом като реколтата на неговите последователи си остава лоша или ги наляга суша? Та нашият най-могъщ бог Фрей е много по-добър, защото ни дава много повече от тази твоя „всеомогъща“ сила.

— Питаш — къде е Бог? Той е вътре в нас, Астрид. Той ни дава сила да издържим и да спасим душите си. И ако ти все още не си го разбрала, трябва да виниш за това не Него, а мен. Защото аз би трябвало да ти обясня съвсем просто, че ние не вършим всичко това по задължение, а от любов.

— От любов ли се отказвате от всички земни блага, бръснете главите си, работите от тъмно до тъмно, ядете по малко само два пъти

дневно и стоите тук откъснати от света в този каменен затвор, който наричате свещен?

Той не успя да се въздържи да не се изсмее на този дълъг списък от дела в манастира.

— Да.

— Добре, но не това е моето разбиране за любовта!

Той се приближи до нея и приятелски обви ръка около раменете ѝ.

— Да — прошепна той на ухото ѝ, — но точно пък моето разбиране за любов ме накара да те спася от ръцете на Мак Кугън.

Тя вдигна вежди, опитвайки се да схване казаното. Ако тази „любов“, за която говореше, наистина го бе накарала да тръгне да я спасява, то май че щеше да бъде по-добре тя да се постарее да я разбере.

Но в този момент, докато той тихо шепнеше на ухото ѝ, някакво странно усещане я прониза цялата и изведнъж започна да не разбира нищо. В главата ѝ цареше пълна бъркотия.

Не мислеше, че причина за това беше приближаването на един мъж до една жена. Защото всъщност точно това бе направил той.

— Лон? — изрече тя с въпросителен тон и го погледна. Искаше да му каже какво се бе случило с нея. Мислеше, че ще е по-добре той да го знае, за да не го предизвиква за в бъдеще. Щом като един от неговите обети бе да се въздържа от връзки с жени, нейно задължение бе да го предпази и да му помогне в това.

Но преди да съумее да каже и една дума, неговите устни се намериха върху нейните! Той я целуваше и мърмореше за това колко много съжалява, че постоянно я е критикувал, и колко много му е станала близка през последните няколко дни!

Очите ѝ се разшириха от ужас. Но не се дръпна, нито пък се опита да го целуне в отговор. А в това време ръката му се протегна зад рамото ѝ и достигна до едната от вързаните ѝ гърди. Едва тогава тя се осъзна и намери сили да го отблъсне.

Тогава си даде сметка, че той изглежда по-поразен и от нея заради собствената си постъпка.

— О, Господи — възкликна той и лицето му побледня.

— Не си ли допускал, че това ще се случи.

Той се дръпна далеч от нея и се изправи на крака.

— Разбира се, не.

— И това стана, защото започна да говориш за любовта, която те е накарала да ме спасиш от Мак Кугън.

Той оправи гънките на расото си и вдигна ръка, за да изтрие потното си чело.

— Да, зная какво си мислиш. И аз мислех същото. Но не бива никога да мислим за това, в никакъв случай — произнесе той твърдо, със затаен дъх. — Не бива да мислим за това нито заедно, нито поотделно, чуваш ли?... Чуваш ли? — настоя духовникът, когато тя не му отговори веднага.

— Добре, де. Разбирам. Но, преди всичко, не аз за почнах това.

— Зная много добре кой го започна, жено. И това може да се превърне в мое проклятие за остатъка от дните ми! Така че, моля те... умолявам те, нека никога не говорим отново за тези неща.

Гласът му бе толкова умолителен, лицето му — обзето от ужас. Тя нямаше друг избор, освен да се съгласи.

— Добре.

— Добре... добре — повтори той и застана пред писмената маса, после се насочи към вратата. — Ще се видим на вечеря. След няколко минути трябва да ударя камбаната.

След тези думи той излезе от килията.

От своя страна Астрид остана да поразмишлява върху толкова странната промяна в живота ѝ.

Шест часа по-късно Лон с тежка въздишка скочи в съня си. Бе сънувал, че е в скрипториума и пробва мастило с нов цвят. Не такъв, какъвто използваша той и другите преписвани. Не беше истински цвят с червена, синя или жълта основа. Нито пък смес от всичките. Беше нещо като отсенка на червеното. С розов оттенък... Точно така, припомни си той. Розово на вид, с лек оттенък на кафяво.

Това беше чудесно. Всичко в съня беше чудесно до момента, когато натопи за пръв път перото в рога с мастило и се опита да напише нещо върху хартията. Но то не беше нито рамка на страница, нито заглавна буква в началото на глава. А представляваше, Господ да го пази, зърно на женска гърда.

С това, слава Богу, сънят му, или по-скоро кошмарът, свършваше. По някакъв чудесен начин той се бе събудил и се бе освободил от

мъчението да сънува какво можеше да последва такъв непростим грях. И сега, вече съвсем буден, усети, че целият бе мокър от пот, а сърцето му биеше бясно.

Той се взря в тъмнината и се опита да различи очертанията на Астрид, която спеше в другия край на килията. Никога не бе сънувал подобни неща, докато не видя оголените ѝ гърди оня ден. Всъщност, досега не беше виждал цвета на женските гърди. Беше ги срещал само като части на мраморно белите скулптури или като черно-бели илюстрации в някои старинни тайни книги. Така че не би могъл да си представи розовия цвят на техните зърна. Също като розови пъпки върху прясно навалял сняг.

Не, за Бога, не, безмилостно се упрекваше той. Трябва да изтръгне от съзнанието си тези греховни представи, ако искаше да продължи кариерата си на духовник! Вече три нощи съзнанието му се бореше с тях и може би това се дължеше на неговото несъпротивление и нежелание да наложи волята си. В края на краищата, нали животът на един монах не е нищо друго освен непрекъснатата битка за душата му — битка между прелъстяването от страна на жените и преданост, към Христа!

Той отметна одеялото, отхвърли всички тези мисли надалеч и излезе от килията, в която се намираха всичките тези съблазни.

Усети, че е без сандали, когато вече бе на двора под светлината на луната. За нищо на света нямаше да рискува заради тях да се върне обратно. Не и докато това норсово изкушение лежи там!

Всичко това не беше по нейна вина, припомни му някакъв вътрешен глас. Не беше нейна идеята да тръгне с него и съвсем сигурно не тя бе предложила да си вдигне роклята и гърдите ѝ да бъдат обвързвани.

Единствено той беше виновен за сегашното си състояние, за помрачаването на ума му с представата за голотата, която би могъл никога да не зърне.

Какво беше казал абатът веднъж във връзка с това. Май преди четири години... Да. Бе казал, че „така действа мозъкът на всеки мъж. Може и да забрави нещо прочетено хиляда пъти, но няма да изгуби представата за някаква изпъкналост, видяна макар и само веднъж!“

В името на всички светии, колко беше вярно! Когато единият му бос крак стъпи на нещо остро и той се спря да види дали не се бе

порязал, разбра колко прав бе неговият любим настойник.

Да, ами бедната Астрид, продължи да мисли Лон и отново тръгна напред. Горкото момиче изглеждаше, съвсем смутено преди вечеря. Сигурно я бе изплашил до смърт.

Ами. Той поклати глава. Ако мислеше трезво, съвсем не страх се бе изписал на лицето ѝ. По-скоро учудване. Нито дори отвращение, слава на Небето. Само изумление.

А може би ѝ беше приятно. И може би — също толкова, колкото и на него.

Страшно му се искаше това да беше така.

Но, за Бога, какво прави той, изуми се една част от него. Нали твърдо беше казал на момичето да изхвърли от главата си всички спомени за случилото се, а самият той седеше тук няколко часа по-късно и си припомняше всички подробности, докато от главата му изчезнаха всякакви други мисли.

Трябваше веднага да отиде в скрипториума и да се заеме с работа. Точно така щеше да направи и веднага се обърна натам. До първата литургия оставаха два часа, така че щеше да има достатъчно време да потисне мислите си, свързани с новия „послушник“, преди да му се наложи да я види отново.

Спря до кухнята, за да вземе от стената една факла, и после запали с нея масленицата на работната маса. След няколко минути стигна до скрипториума, но установи, че няма желание да пали светлина и да продължи писмената си работа.

Остави факлата в една поставка на стената и седна пред работната си маса. Подвързаният том, върху който работеше, си стоеше отворен. Загледа го под светлината на луната, която струеше през кръглия прозорец. Колко ярки бяха цветовете на илюстрациите на дневна светлина? Залавянето на Христос в Гетсиманската градина се открояваше в тъмночервено, златно, зелено и различни оттенъци на синьото.

Но сега под мътната лунна светлина, цветовете се сливаха един с друг. Без подходящо осветяване картината не му правеше такова впечатление, както преди. Неговото старание и мастила с различен цвят, които бе използвал, за да я нарисува, не струваха нищо без участието на слънцето или на ярък пламък от лампа, които да ги съживят.

А може би бе грешка от негова страна, дето се забърка с историята на Астрид. И че не го бе направил единствено подбуждан от добри намерения да я накара да приеме неговата вяра и монашеския живот. Да и покаже как Божията благодат може да ѝ помогне да прозре.

Не можеше да се насилва повече да не мисли за нея. Не можеше да не се чувства отчаян от неуспеха си при първия си опит да покръсти някого. Трябваше да намери друг начин да я накара да прозре.

Той рязко се изправи и тръгна обратно към килията си.

— Астрид! — прошепна той, коленичейки до леглото ѝ. Тя спеше с гръб към него; той я хвана за рамото и я разтърси. — Астрид, събуди се.

— Найн — измърмори тя на родния си език и замахна с юмрук към него.

Той имаше вече опит в събуждането ѝ за ранните молитви и при това рязко движение се отдръпна назад.

Ръката ѝ, която не бе успяла да удари нищо, отново легна до нея, и тя издаде звук, наподобяващ наполовина хъркане, наполовина ръмжене. След това се обърна по гръб, но от устата ѝ продължиха да се разнасят нечленоразделни звуци.

Лон прехапа устни и се опита да сдържи смеха си. Все пак лицето му се разтегли в усмивка. Толкова беше чудесна в своята невинност! При движението на устните ѝ на дясната буза се очертаваше една трапчинка, после следваше преглъщане и примляскване. След това устните ѝ спряха да се движат, като на доволно куче.

Но най-чудесното от нейна страна обаче бе как тя повдигна ръка и започна да се бие, както си знаеше. Един удар, още един, все едно че се предпазваше от досадни мухи. При втория удар пръстите ѝ се заплетоха в една къдрица на косата ѝ и останаха там да си лежат спокойно покрай бузата ѝ.

Тя беше преди всичко жена. Не му беше необходимо да вижда копринената ѝ, златна коса, за да се увери в това! Макар че бе забулена в расото от груба кафява вълна, ден след ден той се убеждаваше в нейната привлекателност.

А причината за неговите кошмари не беше единствено в това, че я бе видял разголена. Още когато я целуваше преди няколко часа по влажните устни, си даде сметка, че го привлича всяка част от нея.

Усмивката ѝ. Смехът ѝ. Игривите ѝ погледи по време на месите. Силата ѝ, когато работеше. Смелостта ѝ да му отказва толкова често. Гладът ѝ за хляб с масло и мед. Всичко. Велики Боже, помогни му, защото нямаше нищо нейно, което той да не харесва.

Можеше да остане така и просто да седи край нея, да изучава лицето ѝ, ръцете ѝ, маниерите ѝ, чак до края на света. Толкова чудно беше странното и великолепно влияние, което тя оказваше върху него.

Когато уловеше върху себе си неговия поглед, ставаше непослушна и вършеше бели. Но, за свое огромно изумление, той не можеше да си представи живота си без нея.

Вече пети ден Мира и нейните спътници-викинги напразно обикаляха в търсене на лагера на Мак Кугън. Започна да я обзема паника. Макар че ни най-малко не съжаляваше за решението си остане с Брандър — особено след изпълнените с нежност нощи, които бе прекарала с него, — братята му ставаха все по-намръщени от нейната безпомощност да ги заведе при сестра им. Единствените мигове, когато се бе почувствала с леко сърце, бяха, когато се оттегляше в храсталаците при спирането им да напоят конете.

Сега тъкмо се връщаше от такова усамотяване, когато дочу Рурик да говори подозрително тихо.

Тя спря и си даде сметка, че още не я бяха усетили, че се приближава, от мястото им на брега на реката. Наостри уши да чуе какво казваше Рурик. Той говореше на ерс и въпреки тишината наоколо произнесе такива думи, които я покъртиха до дъното на душата ѝ.

— Най-добре ще е да се спазарим и я разменим срещу Астрид. Нали такъв беше планът ни още от самото начало? Нали за това говорихме през нощта, преди да я отвлечем.

— Рурик, в името на боговете, говори на норс, когато обсъждаш такива неща — изръмжа Брандър. — Рискуваш тя да чуе!

— Та нали по твоя заповед говорим само на ерс. Нали ти ни нареди това още при слизането на този бряг: „Говорете само на тукашния език или мълчете“?

— Наистина, така беше. Разбира се. Но помисли какво щеше да стане с нас без нейната помощ? Ами ако сега тя чуе и се откаже да ни води?

— Води — повтори Ланг с упрек. — Към какво ни води, моля? Откъде да знаем дали не се въртим в кръг! Яздим вече дни наред и не сме намерили и следа от проклетата армия!

Брандър побърза да му отговори.

— Всъщност намерихме. Колко сутрини се натъквахме на техните току-що изоставени лагери и утъпкани места от палатките. Може би техният коварен военачалник е решил да ни разиграва. Отначало малко да ни потормози, преди да се изпречи пред нас и да ни убие в бой. Или може би се опасява от нападение на някое друго тукашно племе и затова е решил да се премести на по-спокойно място. Но каквато и да е причината за това, братлета, не можете да отречете, че това не е по вина на Мира, а заради нашия лош късмет.

Рурик му отговори на норвежки и Мира не можеше повече да следи разговора. Но всъщност отдавна бе престанала да слуша. Когато разбра, че Брандър не възрази на предложението да я разменят с Мак Кугън срещу Астрид, сърцето ѝ почти спря да бие и я обхвана студ от главата до петите.

Няколко безкрайни минути тя седя като вкаменена и мислеше да побегне още сега пеша към къщи. Чувстваше се предадена от най-близкия си човек и бягството и се струваше най-подходящо в случая, независимо от опасностите по пътя.

Но не! — запротестира някакъв вътрешен глас у нея. Този Брандър, този „годеник“, на когото толкова се бе доверила, че му беше отдала невинността си, не биваше да се отърве толкова лесно!

Несъмнено трябваше да му покаже, че знае. Че беше чула техния план да я използват като разменна монета и че никога нямаше да му прости за това, че спечели сърцето ѝ, за да го разбие по такъв коварен начин!

Трябваше да върви, повтори си тя, макар че все още усещаше цялото си тяло вкаменено. Трябваше да пристъпи към тях и да хвърли на Брандър такъв поглед, какъвто той нямаше да може да забрави скоро.

Тя тръгна напред и се опита да вдига достатъчно шум. Когато стигна на открито, откъдето вече виждаше тримата насядали около реката братя, спря и сложи ръце на устата си. Най-много от всичко на света в този момент желаше да успее да успокои дишането и ударите на сърцето си.

— Брандър — обърна се към по-големия си брат Ланг, който я забеляза пръв.

Очите на Брандър проследиха ръката му и се спряха на лицето на Мира. Той се опита да се усмихне, но веднага улови леда в кафявите ѝ очи, после побледня и стана.

Мира веднага се обърна. Ако трябваше нещо да говорят, за нищо на света не искаше братята му да чуят.

— Мира, какво има? — извика Брандър след нея, защото тя вече бе побягнала обратно към дърветата, откъдето току-що се беше появила. — Какво те безпокои?

Тя чу как той побягна след нея. Вече заздравяващият му крак не му пречеше и скоро той успя да я настигне; тогава тя изпита рояк противоречиви чувства.

От една страна, би трябвало да бъде ядосана и обидена, когато я настигнеше. Но от друга — усети, че сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка, ако той бе останал при братята си.

— Мира, моля те, спри веднага! Престани да бягаш — викаше той. — Как да разбера какво е станало, ако не спреш и не ми кажеш?

Когато бяха вече достатъчно прикрити от дърветата, тя спря и се обърна към него със свити юмруци.

— Не! Сега ти спри! Не се приближавай към мен, проклето изчадие на ада! Знаеш много добре за какво става дума. Скроили сте план да ме размените за вашата сестра, нали, червей такъв! Такъв край сте ми подготвили, значи, а при това ти падна достатъчно ниско да ме убеждаваш, че ме обичаш и желаеш да се венчаеш за мен! Пфу, Брандър, заслужавах да те обесят за такава измама!

Той не само спря при нейната заповед, но дори отстъпи малко назад под ударите на проклятията ѝ.

— О, Мира... значи си чула какво каза Рурик. Но това не е...

— Не! Дръж си проклетата лъжлива уста затворена, докато свърша, или ще усетиш зъбите ми върху врата си! Ще бъда кратка, обещавам ти. Искам само да знаеш, че най-сетне научих, че има съдба по-жестока от отвличането, и това е да покориш сърцето на някого и да го предадеш! Трябваше да се досетя за това, като видях как се отнесохте с бедната Киарда още първата нощ, на какви жестокости сте способни. Още преди да я срещнете, тя беше ми казала: „Той ще те превърне в прах и ще те разпилее по вятъра, след като повече не си му

нужна“. И Бог ми е свидетел колко права е била!... Сега, ако не възразяваш, ще взема единия от конете които ви дадоха моите хора, и ще поема пътя обратно към тях.

След тези думи тя тръгна наляво, за да го заобиколи и излезе от горичката. Но и двамата знаеха, че старанията и са напразни. Брандър, който бе също толкова бърз, просто не можеше да я остави да си тръгне в такова състояние.

Той пристъпи към нея, хвана я за ръцете и я долепи с гръб към близкото дърво.

— Ти си предназначена за мене, ако си пропуснала да забележиш тоя факт, и ще останеш с мен — заяви той, стискайки силно зъби.

За негово учудване на лицето ѝ се появи иронична усмивка.

— А, значи ще използваш огромната си сила? И какво ще направиш? Ще ме изнасилиш. Не си прави труда. Не можеш да ми сториш нищо по-лошо от това, което вече направи, уверявам те.

Гласът му отново стана умолителен.

— Мира, престани! Дори не ми даваш възможност да ти обясня.

— Не. Няма нужда от обяснения. Рурик го направи достатъчно убедително. Така че сигурно ще продължаваш с лъжите си, които досега достатъчно ми наприказва.

— Мира, той говореше за това, което той и Ланг предложиха онази нощ на брега, преди да те отвлечем. А в това време аз умирах от болка заради раната си, не помниш ли. Дори не чух всичките им кроежи. Как бих могъл да се намеся?

— Да, но преди малко не възрази на същия този план!

— Да, знам, че трябваше да го направя — призна той. — Но бях толкова зает да мисля за това да не би ти да чуеш и да се засегнеш от острите им езици, че просто не го направих.

— Брат ти предложи да изтъргувате годеницата ти за сестра ви и ти не намери възможност да му кажеш „не“? — отвърна тя с огромно недоверие.

— Е, щях да го направя. Мила моя, трябва да знаеш, че няма да позволя на никого, роднина или не, да постъпи по този начин.

За пръв път тя го погледна право в очите. И за нейно учудване очите ѝ не бяха изпълнени нито със сълзи, нито с възхищение към него, както ставаше досега. Тя бе твърде засегната от чутото; и

покрусата я накара да мисли единствено за собствените си нужди и желания. Сигурно твърдият ѝ глас щеше да го убеди в това:

— Не зная нищо за тебе, Брандър! Смятах, че зная. Вярвах, че постепенно ще те опозная толкова, колкото въобще една жена би могла да опознае един мъж. Но съм се заблуждавала и ще си изплащам тази грешка през всичките дни, които ми остават.

През това време той не беше дори трепнал, проклетникът! Вперил очи в нейните, продължаваше да я държи притисната към дървото. Но дори и от такова близко разстояние тя не можеше да прочете нищо по лицето му. Не можеше да разбере дали беше ядосан, решителен или просто отегчен от внезапното ѝ прозрение.

— Добре, така да бъде! — отрони той най-накрая. — Не съм някаква играчка, която да бъде прехвърляна между тебе и братята ми! Сега тръгваш с мен, за да изясним всичко това веднъж завинаги.

Преди Мира да успее да възрази, той я сграбчи и я метна през рамо като чувал със зърно. Гласът ѝ беше пресипнал:

— О! Само ако посмееш да ме замъкнеш обратно при онези твои ужасни братя, да знаеш, че ще се изплюя в лицата им, кълна се!

Тя го блъскаше и риташе по пътя. Чувстваше се като риба в мрежа, но все пак успя да го ухапе по рамото, докато той я мъкнеше по пътеката към реката.

Брандър обаче не обръщаше внимание на съпротивата ѝ. С внимателни стъпки я носеше при спътниците си и спря само за да им заповяда:

— Качвайте се на конете и да тръгваме веднага — тонът му не търпеше възражения. — Мира спомена по-рано, че на няколко левги на юг има манастир. Така че тръгваме натам, за да бъдем венчани, аз и тя!

— Но какво... какво ще стане с търсенето на Астрид! — каза Рурик очевидно поразен.

— Просто ще трябва да почака още няколко часа, защото сега Мира е по-важна за мен и винаги ще остане такава.

— Това не може да стане — запротестира Мира. — Не искам вече да се омъжвам за тебе, животното такова! Не мога дори да те гледам!

— Не е вярно, жено. Ти ме обожаваш, също както и аз тебе. И щом е така, остава само да се закълнем час по-скоро пред някого от вашите духовници.

— Но ти не можеш да насилваш едно момиче, грубиянино! Това трябва да бъде и нейно желание — отбеляза тя, а в това време Брандър беше стигнал при коня си и я натовари на седлото.

— О, така ще стане, любов моя, защото аз ще те задържа при себе си със или без сватбена церемония. Няма да се връщаш вкъщи. Нито пък при Мак Кугън. Или при който и да било друг мъж! Обеща ми да бъдеш моя и това решава всичко!

ГЛАВА 17

На четвъртия ден след като брат му, придружен от Астрид, напусна лагера, Блар О'Фейл бе повикан в палатката на Мак Кугън.

— Привет, вожде. Викал си ме? — поздрави той. Когато влезе под навеса, намери Наял облечен като за битка.

— Аха. Пригответи няколко човека да тръгнат с мен.

— Но защо?

Мак Кугън, седнал на един от пътните си сандъци, за да си обуе сандалите, го изгледа намръщено. Не обичаше да му задават въпроси след изслушване на заповедите му.

— Защото човекът, когото вчера изпратих в укреплението, току-що се върна и ми съобщи, че Мира я няма и е изчезнала още през нощта, когато атакувахме лагера на викингите.

— Мислиш ли, че норвежците са я заловили?

— Мисля, че може и да е така, а ти?

— Но защо? Защо са я отвлекли, след като те наполовина са ирландци и искат да се установят в мир на този бряг?

Мак Кугън повдигна рамене.

— Предполагам — защото първо ние откраднахме едно тяхно момиче. Може би искат да я използват като заложник. Което означава, че трябва да минем през манастира на брат ти и да си вземем обратно тая проклета Астрид колкото е възможно по-скоро.

— Ама, предводителю, сигурен съм, че при Лон тя е на сигурно място.

— Може и така да е. Наближава денят на Все Светии и като тръгне на обичайното си пътешествие до крепостта, не ми се иска моята пленница да пътува заедно с брат ти. Още повече толкова близо до брега където я заловихме.

След тези думи Мак Кугън се зае отново с приготовленията си.

— О, мисля, че Лон няма да направи такава глупост и да я изведе извън манастира, сир. При това там има и други духовници, на които би могъл да я повери.

Мак Кугън поклати глава.

— Не, тя или е в неговите ръце, или в нашите. Не вярвам на никой друг. И тъй като много е възможно нейните сънародници да са тръгнали да я търсят мисля, че е време и ние да тръгнем да търсим тях!

— Добре — отговори весело Блар. Макар понякога да му се струваше, че Наял е прекалено подозрителен. Изчезването на Мира, разбира се, бе нещо сериозно; той знаеше, че не може да разчита кротките хора от племето да тръгнат да я търсят така упорито, както войниците.

— И така, Блар?

— Добре, вожде — отвърна О'Фейл, обърна се и излезе от палатката.

— Пригответи някакви завивки и ритуални костюми Може да ни потрѣбват по време на празника на Бдението на Самхейн. Не искам някой от хората ми да пострада.

Блар отново кимна в знак на съгласие и за пореден път се възхити на предвидливостта на предводителя си. Можеха да се натъкнат на всякакви опасности по време на деня на Все Светии и предпазните мерки бяха оправдани.

— Конската глава е за тебе, нали господарю?

Мак Кугън се усмихна, поласкан от това, че щеше отново да изпълнява ролята на „Лер Бхан“ — свещената бяла кобила на Бога на слънцето, представляваща символа на плодородието.

— Естествено.

Астрид тежко въздъхна и потопи отново перото си в рога с черно мастило, което май правеше по десетки хиляди пъти на ден. Тя и отец Лон вече работеха пет часа без прекъсване в скрипториума и се чувстваше така уморена, че можеше да заспи веднага. Толкова зле, че може би щеше вече да загуби и съзнание. Виеше ѝ се свят от недохранване и недоспиване, откакто бе дошла в манастира. Не знаеше кое от двете желаше повече: да се нахрани или да се наспи.

Може би ако знаеше езика, на който преписваше, работата щеше да ѝ се стори по-интересна. Лон, който чудесно знаеше латински, бе погълнат изцяло от преписването. Перото му обикновено летеше по страницата с такава бързина, че на Астрид ѝ се струваше, че успява да обхване оригиналния текст само с няколко погледа.

За нея обаче работата бе по-скоро прерисуване на това, което виждаше. След дълго обучение и старание успя да постигне точно възпроизвеждане на всяка завъртулка от тези мистериозни букви.

Но всъщност в това се състоеше нейната истинска работа в манастира. За всичко друго тя просто се подчиняваше и го изпълняваше, без да разбира смисъла му.

Все още се надяваше, дори се молеше да бъде озарена от християнския бог. Но всичко, което ѝ се случи беше, че отслабна страшно от изтощение и недоспиване.

Сериозно си мислеше за бягство. Небето ѝ бе свидетел, че имаше възможност да направи това много често, когато Лон я оставяше заради други свои задължения. Но винаги нещо я спираше. Например това, че със сигурност щеше да се загуби веднага щом напусне манастирските стени. По никакъв начин не можеше да определи в коя посока се намира лагерът на нейния клан. Освен това май нещо друго я задържаше тук. Може би просто изпълненото с надежда намигване от страна на Лон, когато погледите им се срещаха. Той толкова явно изразяваше желанието си да я приобщи към вярата си, че тя просто не би могла да съкруши сърцето му с бягство. Никога никой не бе полагал такива грижи за нея и тя нямаше желание да се лиши от тях.

— Астрид, какво има? — внезапно попита Лон поглеждайки към нея от работното си място, явно разтревожен. — Какво те безпокои?

— Нищо — бързо отвърна тя, защото не бе сигурна че би намерила думи, за да изрази истинските си чувства.

Той се усмихна и леко кимна с глава от мястото си в другия край на стаята. Господи, колко хубава бе станала тя, може би скромната монашеска трапеза бе оказала такова очарователно въздействие върху нея. Бузите и се бяха посмъкнали, костите на лицето и брадичката и се очертаваха по-ясно.

Той не можеше да си представи, че трябва отново да я върне на Мак Кугън, макар че този съдбовен момент може би не беше много далеч. Трябваше обаче да я взима със себе си при посещенията си във военния лагер. В противен случай имаше опасност Наял да дойде в манастира, за да се поинтересува за нея. И тогава абатът несъмнено щеше да разбере, че новият послушник е жена. След това, разбира се, с кариерата на Лон щеше да бъде свършено. Всичките тия години на упорита работа и саможертва щяха да са напразни.

Просто не можеше да мисли за това. Достатъчно далеч бе стигнал в тази специална област, за да допусне по някаква причина да бъде откъснат от нея.

— Нищо? — повтори той, като се стараеше гласът му да не издаде чувствата му. — Сигурна ли си?

— Да, но май че има нещо, което трябва да ми обясниш.

Той се постара отново да се усмихне.

— И какво е то?

— Защо вашият Бог се грижи само за вашите хора? Защо не е изпратил своя син в моята страна, за да спаси и норвежците?

Лон вдигна вежди.

— О, мислех, че досега всичко това ти е станало ясно. Господ не е изпратил Сина си в Ерин, Той го е изпратил в Израел, страна, която е много далеч от тук, а ние сме научили за Него от мисионерството на Свети Патрик.

— А моите хора ще трябва да останат проклети, докато и за тях се намери някой покровител, така ли?

— Не. Това едва ли е нужно. В Туле са изпратени достатъчно много свещеници и мисионери да разпространяват Словото Божие. Не мисля, че сънародниците ти се нуждаят точно от светец.

— Защо ми се присмиваш така? — попита тя нападателно. — Толкова ли са смешни моите въпроси?

Той простена.

— О, Небеса, разбира се, не. Напротив, мисля, че те изразяват голям интерес и прозрение.

— Но аз... аз все още не разбирам вярата ви — призна си тя след малко и в гласа ѝ се появиха странни нотки. — Искам да кажа, че се опитвах, Лон, но, страхувам се, че... не ми е съвсем ясно. Постоянно нещо ми се изплъзва.

— Разбира се, че не е така. Само така ти се струва, защото прекалено много се стараеш. Аз също отначало допуснах тази грешка. Търсех Бога в написаното, в молитвите, в псалмите, но Той не ми се яви. Тогава прозрях, че не бива да Го търся в думите или песнопенията, а в паузите между тях. Той присъства в очарователната тишина, която обгръща уморения от работа дух. Той е във всеки от нас, а ние просто сме прекалено заети със земни грижи и нямаме време да Го усетим.

Астрид се позамисли над това, после плесна с ръце.

— Виждаш ли? Точно това имах предвид. И ти, и всички тези безкрайни писания се изразяват винаги със загадки! Нищо чудно, че не намирам в себе си никакви изменения. Нищо чудно, че не съм се доближила ни най-малко до целта си да срещна мъж, който да се ожени за мен без зестра.

За нейно учудване отецът ни най-малко не се засегна от избухването ѝ. Напротив, той съвсем доброжелателно ѝ отговори:

— О, приближила си се, драга моя. Аз ще се ожения за тебе... по-скоро — бих се оженил. — Ужасеният му поглед изрази изумление от собствените му думи. — Искам да кажа, че бих се оженил за тебе, ако можех... Само че не съм свободен да го направя — добави той, като преглътна тежко и отривисто стана от мястото си.

— Къде отиваш? — запита го тя с още по-голямо изумление.

— В магерницата има нещо, което трябва да проверя. Наближава Денят на Все Светии и трябва да се свършат още маса неща, преди да тръгна довечера към укреплението.

— О — каза тя и изгуби интерес. — Да дойда ли с теб?

— Не, не. Страшно е. На този ден хората стават много опасни. И ти, като не разбираш всичките им обичаи, сигурно ще бъдеш първата жертва.

— Глупости — заяви тя и присви очи. — Няма с пръст да ме пипнат в това облекло. Но даже и да го направят, все още имам достатъчно сили, за да се защитя. Ти просто се страхуваш от това, че ще бъдем сами по време на пътуването. Дори и в тоя момент те е страх, че може да пожелаеш да ме целунеш.

Той понижи гласа си до зловещ шепот:

— Астрид, нали се разбрахме никога повече да не говорим за това!

— Да, но май че сега се налага. Защото щом вече съм станала пожелана за съпруга, скоро ще дойде момент, когато това ще трябва да се разгласи и да бъде заведена сред мъже, които са свободни да си вземат жени.

— Не! — Зъбите му се стегнаха силно, а ръцете му се свиха в юмруци. — В никакъв случай! Не искам и да чуя за това!

Тя прехапа устни, за да не изрази задоволството си от този отговор.

— Но защо? Нали затова ме доведе тук? Да бъда „просветлена“.

— Ти си пленница на Мак Кугън. И ако излезеш оттук, ще бъде само за да попаднеш отново в ръцете му.

Лон си даде сметка, че тя не беше толкова тъпа, както се опитваше да се представи. Напротив, сините ѝ очи му хвърляха погледи, изпълнени с такова разбиране, че сърцето му започна да бие силно като на уплашен заек.

— Ще ме дадеш ли пак на него? — попита тя тихо и неуверено.
— След като вече си ме опознал, би ли ме върнал обратно в ръцете на това животно?

— Е... не — измърмори той.

— Добре тогава, отче? Тогава, мисля, че имам право да зная, поне колкото тебе, каква съдба ме очаква.

— В името на Бога, млъкни! Не ме мъчи повече!

— Ти си страхливец, ето какво — изсъска тя. — При това си и глупак! Защото си мислиш, че можеш да заблудиш всички, включително и себе си, с това, че уж споделяш килията си с мъж. Но не е така — каза тя и скочи на крака. — Аз съм жена и ти никога не си успял да изхвърлиш тази истина от главата си, нали?

Тя заобиколи масата и започна да се разхожда пред него като разгневена лъвица.

— Астрид. Остани там, където си — заповяда той и протегна ръце напред. Макар че бе отслабнала от малкото храна, знаеше, че у нея има още достатъчно сили, почти колкото неговите. Но сега обаче той нямаше друг избор, освен да започне да отстъпва по-далеч от нея.

— Господи, не се приближавай — извика той, макар че знаеше, че е напразно. След миг тя го притисна до стената и започна да го целува с такъв плам, че дъхът му спря.

Това беше райско блаженство! Истинско и несъмнено! Топлият ѝ аромат, усещането на нейните ръце върху раменете му! Умът му подсказваше, че трябва да направи нещо, за да я отдалечи от себе си, но тялото му не се подчиняваше. В края на краищата единственото, което успя да направи, бе да изръмжи от удоволствие и да осъзнае, че си е навлякъл грехове, които ще трябва да бъдат изкупувани много, много дълго време.

— О, Господи, Астрид, стига — успя да измърмори, когато най-сетне тя отлепи устните си от неговите и пренесе целувките си около

лявото му ухо. Молбата му звучеше съвсем неубедителна и не я накара да мисли, че я изрича искрено.

— Така — дочу горещия ѝ шепот. — Не се съпротивлявай. Нека грехът остане да тежи изцяло върху мен. Ще го понеса заради теб, любов моя. С най-голяма радост. Защото се привързах към тебе страшно много, откакто сме заедно. Обичам нежния ти глас, начина, по който стъпваш, изчервяването ти, когато си смутен. Харесвам как се превръщаш в плахо момче, когато се приближавам до тебе. Колко е хубаво точно така да влияеш на един мъж!

— Не, Астрид — извика той, като усети, че ръцете и бяха слезли надолу и започнаха да повдигат расото му.

Нейният горещ шепот над ухото му обаче не престана и той усети как краката му сякаш омекват.

— Защо? Вече за втори път ми разкриваш чувствата си. Тогава защо и аз да не направя същото? — Тя кротко се усмихна, а ръцете ѝ в това време бяха успели да стигнат до голото му бедро. — Искаш да се покажеш ядосан. Но истината е, че никога не можеш да ми се разсърдиш, защото си твърде много привързан към мен. Всъщност би направил всичко за мен.

Света майко, помогни му! Той сякаш бе прозрачен за нея. Беше загубил всякакъв контрол върху нея и сега бе негов ред!

Като че ли в потвърждение на това ръката и се премести още по-нагоре и обхвана втвърдената му част. Твърдият захват го накара да усети едновременно удоволствие и болка.

— Господи — изстена той, отпуснат напълно върху стената със силно стиснати очи. — Това е лудост.

Астрид се засмя.

— Не е. Ако питаш мен, това е единственото нещо, което има смисъл измежду всички неща, които сме правили, откакто съм тук.

Отново се изсмя със задоволство. Беше видяла твърде малко голи мъже през живота си — повечето роднини или току-що излизащи от банята. Но никога не бе имала възможност да докосне някой от техните тайнствени израстъци и сега си даде сметка, че бе загубила твърде много.

Това беше толкова... толкова приятно топло, гладко и пулсиращо. При това сякаш оживяваше в ръцете ѝ. Не висеше свободно, както в

началото, когато го достигна с ръка, сега се бе насочило към нея в очакване на още ласки.

Лон, чувствайки се изцяло безпомощен, се смъкна покрай стената и неговият „послушник“ трябваше да коленичи, за да продължи занятията си. Това се случваше за пръв път в неговия двадесет и три годишен живот; намери го за приказно.

Тя беше като ангел, покорил го с могъщата си сила. И, Господ да му е на помощ, сега му доставяше такова удоволствие, което надминаваше всичките му духовни преживявания досега.

Той я обичаше. Господи, колко много я обичаше! И не можеше да се въздържи да не ѝ прошепне това.

Когато ръката ѝ почти го доведе до кулминационния момент и той бе достигнал върха на страстното изригване, след което искаше да изрази несъмненото си възхищение към нея, изведнъж ръцете ѝ се сковаха и тя прошепна, че чува някой да идва.

Всичко след този миг представляваше кошмар от трескави движения. Тя трябваше да му помогне да се изправи на краката си, защото се бе отпуснал изцяло в ръцете ѝ. След секунда на прага на скрипториума се появи един монах.

Новодошлият учудено повдигна вежди при вида на двамата свои колеги, безцелно подпрени до стената. Макар че в това нямаше нищо престъпно, все пак не бе съвсем редно; Лон беше сигурен, че по-късно той щеше да го попита. Но сега нямаше такава възможност, защото Лон събра достатъчно сили пръв да зададе въпрос:

— Какво има? — изрече той с достатъчно равен и служебен тон.

— Имате посетители, брат Лон. Жена на име Мира, която заявява, че е от вашето племе, и няколко мъже, които не ми казаха имената си.

— Мира? — извика Лон. — Какво прави тя тук!

Другият монах вдигна рамене.

— Не ми каза. Съжалявам, но тя заяви, че ще говори само с вас.

— Още ли са пред външната врата?

— Да. Аз не я познавам и не мога да гарантирам за нея.

— Добре. Сега ще отида там. Благодаря, братко.

Духовникът кимна леко с глава в знак на съгласие.

После се обърна и изчезна толкова бързо, колкото се беше появил.

— Остани тук, любов моя. Скоро ще се върна — прошепна Лон на Астрид когато се убедиха, че монахът е вече далеч. После залепи една целувка на бузата ѝ и също напусна залата.

Вече около час Мак Кугън и Блар О'Фейл яздеха един до друг. От близкия хълм успяха да огледат много добре пространството пред манастирските стени.

— Май че преди нас са пристигнали и други посетители, вожде — забеляза Блар.

— Да. Това е норс. Личи си по външния му вид. Но все още сме твърде далеч, за да разберем дали и Мира е с него.

— Я погледни там долу — добави след малко Блар. Бе забелязал зад дърветата още двама викинги, които се изкачваха по хълма, т.е. право срещу тях.

Наял проследи жеста му и също видя двамата мъже. Не яздеха в момента и конете им бяха вързани за близките дървета, насочени към манастирската врата, сякаш в очакване на мъжа и жената, изправени пред портата.

— Водачът на викингите и двама от хората му — заключи Блар.

Мак Кугън кимна.

— И аз така мисля.

— Дошли са за Астрид може би.

— Ами. Как биха могли да научат, че тя е тук? Може би ги е повикал брат ти. А защо ли го е направил? — ядосано добави Наял.

— Едва ли — побърза да го разубеди Блар.

— Добре тогава, няма да се случи нищо лошо, ако малко се позабавим и разберем каква работа всъщност имат те там.

Макар че никога не изразяваше чувствата си, сега Наял наистина започна да се страхува, че жената с викинга бе Мира; защото не беше нито вързана, нито пък стоеше близо до него под заплахата на нож, издигнат над главата ѝ. При вида на всичко това Мак Кугън си помисли, че неговата Мира — ако това наистина бе тя — е влязла в съглашение с норвежците; съвсем не това би искал той да види пред толкова тихо и свещено място като манастира.

Ако трябваше да играе ролята на изоставен любовник ако кървавият сблъсък между тях бе неизбежен, по-добре би било това да

се случи пред крепостта, за назидание на всички, които изразят някакво съчувствие към нея.

— Ако успеят да си получат викингското момиче по някакъв начин, ще трябва да ги нападнем и отново да я пленим — продължи доверително Мак Кугън, след като преглътна личните си съображения. — Засега обаче само заповядай на хората да се разпръснат и да се приближат към гората съвсем тихо. А докато аз наблюдавам оттук веселието на ония двамата откачени викинги пред портата, те съвсем незабелязано ще се окажат в обкръжение.

Брандър безгрижно се бе подпрял от външната страна на високата манастирска стена и разсеяно си човъркаше ноктите.

— Значи мъжът, когото чакаме, е същият оня духовник, който видяхме в лагера на Мак Кугън?

Мира кимна нетърпеливо, защото вече му бе казала това.

— Да.

— Тогава той няма да е приятелски настроен към норвежците. Защо мислиш, че ще се съгласи да ни венчае?

— Той е единственият духовник, когото познавам. И ако Църквата въобще се съгласи да признае нашата женитба, това ще стане единствено с негово участие.

Брандър не отговори и продължи заниманието си.

— И в какво се състои тази церемония? — попита той загрижено след малко. Знаеше, че женитбените обреди на норвежците понякога включваха такива странни ритуали като танци около фалоса на свещен кон и шегии, свързани с дефлорирането на невестата. Колкото и да желаше да се ожени за Мира, не бе подготвен да участва в подобни дивашки церемонии в обкръжението на ирландци.

Тя притисна ръце до устата си.

— Да ти напомня ли, че това беше твоя идея. Ако имаш намерение да се откажеш, просто ме остави тук при отец Лон, той ще ме заведе вкъщи.

Брандър я погледна с чудесните си сини очи.

— О, Мира, добре знаеш, че не искам това.

— Тогава престани да мърмориш, мошеник такъв, и поеми заедно с мен тежестта на греховете, които заедно извършихме. Защото това е единственият начин да оправим нещата.

— Зная. Но се чудя точно какво трябва да правя. Какво се очаква от мен?

— Абатът или друг духовник ще ни каже няколко думи. После ще ни накара да ги повторим. После ще ни зададе въпроси, на които трябва да отговорим с „да“.

Брандър си отдъхна.

— И това ли е всичко?

— Аха.

Той учудено повдигна вежди.

— Но то е много лесно.

Тя кимна, но отново го прониза с поглед.

— Просто е да се направи, но не и да се развали, защото женитбата е за цял живот.

Той преглътна.

— За цял живот?

— Да. При вас не е ли същото?

Той поклати глава.

— Не винаги.

— Но как може? Това е заповед от Бога.

— Но не и в моята страна.

Мира бе обзета от внезапен страх, помисли си, че беше прекарала последните нощи с някакъв ужасен езичник.

— Какво? Искаш да кажеш, че вашите хора се женят толкова пъти, колкото си поискат?

Брандър се разсмя.

— Разбира се, че не. Защо трябва да го правят? При това след женитбата половината богатство на мъжа става собственост на жената!... Не. Не познавам никого, който да се е женил повече от два пъти през живота си.

Мира продължи да гледа намръщено.

— Но някои може би се женят дори и три пъти?

Той кимна.

— О, Господи, но това е светотатство! Това е оскърбление! Тук не сме чували за такова нещо. Да си го избиеш от главата, преди да влезеш заедно с мен в това свещено място!

— О, Мира — започна той с пресипнал глас; мина зад нея и постави ръце на раменете ѝ. — Не мисля, че нашата женитба ще бъде

край на нещо. Аз те обичам, малко глупаче. Не си ли го разбрала все още?

Горещият му шепот беше толкова убедителен, че тя не можа да се сдържи и се усмихна. За пръв път, откакто бе доловила онези ужасни думи на Рурик. Призна си, че така е много по-добре.

Добре беше и това, че макар и за малко двамата му братя бяха далеч. Като си даде сметка колко често манастирите на Ерин бяха нападани, тя предупреди Брандър, че би било неразумно Рурик и Ланг да се появят също пред вратата на манастира. Брандър послуша съвета ѝ и заповяда на братята си да останат скрити в близката гора. Също така прояви благоразумие и остави при тях и оръжието си; така че Мира сега се надяваше отец Лон поне да се съгласи да ги изслуша.

Тя отново се усмихна и се обърна към него.

— Ако наистина имаш смелостта да преминеш през тази врата заедно с мен и да удържиш да обещае ти, ще повярвам на всичко — каза тя закачливо. — Ела да погледнем вътре. По-добре е такова свещено място да се разглежда, а не да се напада!

Брандър се засегна от тези думи и позволи да го хване за ръка и заведе до желязната манастирска врата.

— Виждаш ли оня голям кръст върху арката отгоре. Той проследи къде сочеше тя и видя кръста.

— Да.

— Надписът под него гласи, че които премине под него, вече е недостъпен за кралската власт, а попада под закрилата на църквата.

— И какво означава това?

— Означава, че си защитен от кралско наказание, колкото и страшно престъпление да си извършил. Виждаш ли колко миролюбиво място е това.

— И дори аз, чужденецът, ще бъда защитен? — попита Брандър невярващо.

— Предполагам, че да. Особено ако се съгласиш да останеш да живееш тук като монах.

Той поклати глава.

— Хм. Твърде висока цена според мен.

Мира вдигна рамене.

— Няма да мислиш така, ако кралските войници са по петите ти. Брандър обезкуражено въздъхна.

— Докато Астрид е все още в ръцете им, нямам намерение да пробвам. Бихме могли...

— Шшт! Това е отец Лон — прекъсна го тя, защото в дъното на галерията видяха един слабичък монах.

Брандър млъкна и инстинктивно отстъпи назад. Точно този монах бе довел Мак Кугън в лагера на викингите! Ако можеше, веднага би му прерязал гърлото; но се почувства задължен към Мира и всички, които биха могли да допринесат за умиротворяване на страстите.

— Отец Лон — извика Мира с радостта на малко момиче, което среща воин след битка.

Брандър й хвърли намръщен поглед. За негова чест успя да запази за себе си войнствените си помисли. В това време духовникът се приближи.

— Мира? — въпросително каза монахът, изглежда под вежди Брандър и спря по-далеч от вратата. — Какво правиш тук? И кой е този с теб?

— Това, разбира се, е норс, отче. Брандър, моят любим, за когото ти говорих онази нощ, когато бе дошъл при нашето племе... Е, приближи се, де — подкани го тя с тих смях, но той все още гледаше втренчено викинга. — Той е без оръжие. Кълна се, че е така.

Брандър изпита странен студ от погледа му. Изразът на лицето му бе странен и разбиращ. Съвсем не това очакваше от човек, който би трябвало да гледа на него и като на чужденец, и като на враг.

Като изглежда от глава до пети брата на милата си Астрид, Лон се обърна към Мира.

— Жено, а знаят ли твоите родители, че ти си тук заедно с него?

— О не... — призна тя. После, опитвайки се да прикрие това, че всъщност е била отвлечена от Брандър и братята му, успя да съчини малко по-приемливо обяснение. — Помагах на Брандър като водач, защото преди няколко дни Мак Кугън нападна техния лагер и отвлече сестра му. Разбира се, Брандър пожела да я спаси. Но не знае къде да намери армията. И аз му помагах в търсенето.

Брандър видя първоначалната изненада на духовника но отец Лон бързо сведе поглед. Явно от съвест! Каква друга причина би могла да смути този свят духовник.

Добре, да върви по дяволите. А Брандър имаше достатъчно основания да бъде тъжен, след като половината от хората му пострадаха от нападението.

— И сега сте дошли да разберете от мен къде е Мак Кугън? — попита отецът и вдигна поглед, в който явно се четеше, че няма намерение да отговори на този въпрос.

— Не отче. Макар че ми мина през ум, че сигурно знаеш... Така ли е? — добави тя обнадеждена.

Лон изпита голямо задоволство от нейната несигурност и тръсна глава. Налагаше се да прибави още един грях към веригата от лъжи, които бе изрекъл откакто срещна Астрид. Поне знаеше, че не бива да помага на тези чужденци да намерят войниците на Ерин. При това пленницата, която те търсеха, вече не беше при Мак Кугън а скрита на сигурно място при него. Тогава защо да помага за осъществяването на техните опасни планове?

— Какво друго искате? — продължи Лон, смутен от това неочаквано посещение.

— Искаме да бъдем венчани — отговори Мира и се постара погледът ѝ да изглежда най-невинен. — Надяваме се да помолиш абата да изпълни церемонията, защото обещах на този човек да се омъжа за него.

— Не е твоя работа да правиш такива уговорки, дъще. Това е работа на баща ти. Добре знаеш това.

— Да — потвърди Мира съвсем тихо. — Но аз вече съм достатъчно голяма, отче. Освен това вече се свърши... разбираш какво имам предвид.

Очите на отеца се разшириха и той въздъхна тежко.

— Господ да ни е на помощ — каза той, пристъпи напред и отвори вратата. — Тогава влизайте и двамата. Работата явно е сериозна, ако съм разбрал правилно.

Мира хвана Брандър за ръката и го задърпа след себе си.

— Да, вярно е — потвърди тя отново шепнешком.

Лон се справи с вратата и отново се обърна към тях, с усилие задържайки железните крила.

— О, Мира, каква беда — заяви той, клатейки глава. Но за нейно учудване в тона му нямаше упрек, както се боеше тя.

— Зная, отче. Но трябва да ми повярваш, че беше неизбежно. Ние с Брандър се влюбихме от пръв поглед. А поразените сърца не могат да разсъждават за такива неща като народност и клан.

Господи, колко добре Лон бе разбрал именно това през последните дни! Самият той се бе оказал в такова положение. При това къде по-лошо, защото щеше да остане непроменено до края на живота му.

— А родителите ти, дъще? Те знаят ли?

— Не. Няма как да разберат — отговори тя и установи, че не можеше повече да лъже духовника по неизвестни причини. Имаше нещо особено в очите му. Те бяха толкова различни от преди, когато го видя за последен път. Бяха се изпълнили внезапно с разбиране и съчувствие. — Отче, аз напуснах укреплението без разрешение. — Гласът ѝ затрепери през плач и тя отново сведе поглед.

Погледът на духовника се пренесе върху мъжа — Брандър се учуди от неговата прямота.

— Спал ли си с нея? — тихо попита Лон.

— Да — отговори Брандър, защото не виждаше причини да лъже. Ако монахът искаше да говорят откровено като мъже, което, изглежда, наистина беше така, Брандър нямаше от какво да се срамува. И според правилата на норвежците пак нямаше от какво да се срамува. — Тя ми обеща, както вече каза, да ми стане жена.

Брандър искаше да добави, че ще я задържи за себе си, със или без проклетата християнска благословия, но реши, че това може да прозвучи твърде предизвикателно, особено като беше невъоръжен.

— И ти си готов да се откажеш от варварските си богове и да станеш християнин? — попита Лон. Не беше съвсем сигурно, че абатът щеше да настоява за това, защото в старанието си да защити от изоставяне обезчестените момичета Църквата често пъти извършваше брачни церемонии при партньори с далеч по-съмнително сходство във вярата. Блудството не биваше да се насърчава.

При това Мира отдавна беше навършила петнадесет години, така че презвитерът щеше да я признае за пълнолетна и способна да вземе решение за женитбата си, независимо от обстоятелствата. Но въпреки това Лон искаше да се убеди напълно в сериозните намерения на норса, преди да отиде при абата.

Брандър кимна без колебание. За него нямаше никакво значение каква религия трябваше да изповядва, щом той и Мира щяха да бъдат заедно.

За негово учудване монахът изглеждаше не само доволен от това, ами почти щастлив. Само преди една седмица искаше да види Брандър и братята му разбити, а сега изглеждаше съвсем променен! Но Брандър отново си повтори, че не бива да изкушава съдбата.

— Добре тогава — отговори Лон с доброжелателна усмивка. — Ще се постарая да убедя абата, че трябва да се ожените.

— О, отче — възкликна Мира, пристъпи напред и обви ръце около врата му. — Благодаря ги! От цялото си сърце ти благодаря.

Лон отстъпи назад и се освободи от прегръдката ѝ.

— Жено, нали вече говорихме за тия неща — упрекна я той и крадешком се огледа назад да не би някой от другите монаси да е видял как го докосва тази жена.

— Ох, съжалявам — отвърна с детинско подчинение Мира и скри ръцете си зад гърба.

— Не прави друг път така — повтори той и тръгна към вътрешността на манастира.

„Трябваше да им кажеш сега“ — обади се вътрешния му глас. Сега, преди абатът да е разбрал за присъствието им тук. Можеше и да няма друга възможност да остане насаме с тях, а трябваше да им признае, че е скрил Астрид; просто не беше човешко да остави брата да продължава да се безпокои за сестра си.

Беше изминал няколко крачки. После, играейки си с колана на расото, отново се обърна към тях.

— Какво има, отче? — попита Мира с безпокойство. Внезапно я обхвана страх, че Лон е изменил решението си да отиде при абата.

Той вдигна вежди и отново измина разстоянието до тях, така че да могат да доловят шепота му.

— Вие двамата можете ли да пазите тайна? Защото се отнася до моя живот, ако всичко това се узнае.

— Да, разбира се — увери го Мира. — Дори ще се радваме, ако такъв достоен мъж като тебе ни се довери. Нали, любими? — попита тя и сръга закачливо с лакът Брандър.

— Да — съгласи се и той, защото нямаше друг избор.

Лон се поколеба и внезапно му дойде на ум, че при новината викингът просто можеше да избухне. Без да поиска да чуе никакви обяснения, можеше направо да нахълта в манастира да спасява сестра си.

Но не бива да мисли така, реши Лон. Ако се постарее да обясни всичко спокойно, може би норсът щеше да се убеди, че всичко трябва да остане в тайна. Сигурността на Астрид зависеше единствено от това никой да не разбере за нея и да не може да ѝ попречи, ако тя реши да се върне при близките си. А точно такъв избор беше ѝ приготвил самият той, спасявайки я от Мак Кугън.

Да върви всичко по дяволите! Той лъжеше сега дори самия себе си! Всъщност съдбата, която би желал за нея, бе да остане при него.

Колко трудно би могло да се уреди това: да получи разрешение от папата и да напусне завинаги манастира. А как би искал да бъде с нея по същия начин като тези двама млади хора. С официална благословия.

Господи, какво да направи? При това трябваше да бърза! Трябваше да реши дали им каже истината, или да остави милата Мира и нейният годеник, след като напуснат манастира, да продължат безсмисленото си търсене.

— Тя е при мен — чу се да казва накрая; и, Господи, какво облекчение изпита, когато най-сетне сподели тайната си с някого.

Мира вдигна вежди.

— Какво? Коя е при тебе?

— Астрид — призна той с глух глас и тръгна към викинга.

Брандър широко отвори очи.

— Астрид? Добре ли чух, Мира?

Тя вдигна рамене, все още невярваща на ушите си.

— Да, точно това казах, човече. Сестра ти е при мен.

Брандър протегна ръце и го сграбчи за раменете.

— Какво? Тук? В манастира ли?

— Да. Шшт. Обещахте да пазите тайна, нали?

— Добре де, но къде е? Може ли да я видя?

Лон кимна.

— Можеш. Но трябва да те предупредя, че е облечена като всички други монаси. Единственият начин да получи разрешение от абата и да я спася от Мак Кугън бе да я представя за мъж.

За изумление на Лон сега мъжът започна да го прегръща. С признателност Брандър обви огромните си ръце около него и го повдигна от земята!

— Нека боговете те благословят!

— О, пусни ме, в името на Господа, дивако! Нямам нищо общо с твоите ужасни богове!

Все още преизпълнен с радост, за да може да възрази срещу тази нападка, великанът норс го пусна на пътеката.

— Но как си успял да я измъкнеш, отче? — попита Мира. — Сигурно си я откраднал тайно от войнишкия лагер.

— Не. Причината беше в това, че тя е напердашила самия Мак Кугън. После се опитала да пререже гърлото на брат ми...

— Такава си е нашата Астрид — подметна Брандър със сух смях.

— Така че, като знаех, че някой ден в яда си Мак Кугън може да я убие, ако не я махна оттам, убедих го да ми я повери и да я доведе в манастира на по-сигурно място. Това беше преди четири дни и оттогава тя е тук уж като послушник.

— Гръм и мълния, чуваш ли, Мира? — възкликна Брандър и за облекчение на Лон се хвърли към нея, за да задоволи желанието си да прегръща някого. — Тази новина е най-добрият сватбен подарък. Тогава ще я вземем с нас — продължи след малко Брандър и отново се обърна към духовника с щастлива усмивка на лице. Отецът се намръщи.

— Няма да е възможно, сир. Не помните ли какво ви казах? Ако тя излезе с вас посред бял ден, абатът ще се досети, че има нещо нередно и аз ще си изпатя.

— Той е прав, мили — съгласи се Мира. — Добрият отец може да бъде изгонен от църквата за такова нещо и не бива ние да ставаме причина за това! След като е направил толкова много за сестра ти.

— Май че си права — измърмори Брандър. — Добре тогава но кога тя ще може да се върне при нас.

Монахът сведе очи. После, когато отново вдигна поглед, Брандър беше изумен да види очите му, пълни със сълзи.

— Но какво има? — попита той, разтревожен не на шега. — Тя не е пострадала от Мак Кугън, нали.

Лон сложи ръка върху неговата. Ясно бе обаче, че направи това, за да успокои повече себе си, а не толкова викинга.

— Не. Това е... това е просто, защото тя е толкова симпатична.
Брандър учудено вдигна вежди.

— Астрид?

— Аха.

— Господи, отче, сигурен ли си, че говорим за едно и също момиче?

— Да. Високо. Русокосо. С чудесни сини очи. С трапчинки на бузите. Тя е толкова мила, че аз просто... просто не зная как бих могъл да остана без нея — изтърси.

Мира изхълца от изумление. После, поразена от искреното му страдание, млъкна и прехапа устни.

Брандър, от своя страна, продължи да нарежда, също толкова изумен:

— Да ме вземе Валхала, човече, говориш така, сякаш неистина си влюбен в нея!

— Точно така е.

— Но това просто не може да бъде.

Лон знаеше, че е длъжен да намери сили и да го погледне в очите — най-старшия роднина, единствения, който имаше право да дава ръката на Астрид на когото и да било.

— Зная, добри ми човече. Наистина на монасите не се полага да изпитват такива чувства. Но то просто връхлетя върху мен по същия начин, както се е случило с тебе и Мира. В края на краищата и ние, духовниците, сме просто хора.

— Не, отче. Нямам предвид твоето положение. Просто исках да кажа, че мъжете изобщо не се влюбват в Астрид. Никога. Всъщност те бягат от нея презглава. Така че не мога да повярвам, че говориш наистина за нея.

— Да, но е точно така. Още от момента, когато я видях за първи път в лагера на Мак Кугън.

— И тя не се ли опита да те нарани или да те убие? — Лон поклати глава. — И нямаш нито една драскотина по лицето или по други места.

При тези думи монахът се изчерви. Разбира се, че тя го бе докоснала по някои места. Само няколко минути по-рано. Но резултатът от това едва ли можеше да се нарече „драскотина“.

— Не — отговори уверено той.

Брандър въздъхна дълбоко и потърка брадата си.

— Поразен съм, признавам. Може би ще трябва да я оставим тук по-дълго време, щом си оказал толкова благотворно влияние върху нея. — Той поклати глава.

— Пък аз си мислех, че за това време сигурно е успяла да ти избодне поне едното око.

Лон отново го потупа по ръката.

— Човече, ти явно не познаваш добре сестра си. Ще се убедиш с очите си колко нежна жена може да бъде, когато я доведе като свидетел на вашата венчавка. Разбира се, ако абатът се съгласи да ви венчае... О, но в такъв случай май че тя не би могла да бъде свидетел. Страхувам се, че той ще поиска от вас да си намерите друг сънародник за свидетел. Имате ли някой предвид? Защото Мак Кугън беше сигурен, че имате и други сънародници.

Брандър кимна.

— Братята ми, Рурик и Ланг. Оставихме ги в гората, защото мислехме, че няма да отворите вратата пред толкова много хора. Да отидем ли да ги повикаме.

Лон утвърдително кимна с глава.

— А аз ще заведа Астрид в най-тъмното място на църквата, за да не я познаят. Разбира се, по-късно ще им кажете за нея. Но не говорете за това, преди да се отдалечите достатъчно от манастира!

— Няма — обеща Мира.

— Тогава да тръгвам. Молете се да сваря презвитера в добро настроение. Ще се върна обратно при вас тук, при вратата, много бързо, надявам се.

Той веднага се завтече към вътрешния двор. А Мира и Брандър — с олекнали сърца след неговото изумително признание — поеха в обратна посока.

ГЛАВА 18

Мира погледна назад, за да се убеди, че отец Лон не може да чуе думите им. Подсмивайки се тихичко, хвана Брандър за ръката и закачливо го задърпа.

— Просто не мога да повярвам как говореше той за сестра ти! Наистина си е загубил ума по нея — заяви тя, като въртеше очи и се смееше.

Брандър, тръгнал към мястото, където бяха вързали конете, също погледна назад и се засмя.

— Да. И аз никога не бях чувал такова нещо! Този ден със сигурност е най-щастливият в живота ми мила моя.

— Но ти не разбираш. Духовниците не бива да се влюбват. Това би било скандално.

— Много добре, че се е случило така — каза тихо той и закачливо я настигна, за да я плесне отзад. — Точно това е смекчило сърцето му и той се отнесе така благосклонно към нас.

Мира се изправи пред него с неочаквана срамежливост.

— Аз не съм изненадана. Ако сестра ти поне наполовина е толкова нападателна като тебе, добрият отец няма никакъв шанс.

Това беше комплимент, помисли си той. Май че за първи път, доколкото си спомняше, от момента на бягството ѝ от него и братята му до днес. Големите ѝ тъмни очи отново бляскаха от обожанието, което му бе показвала много пъти досега; и той щеше да бъде глупак, ако не се възползва от това да я целуне, преди да са стигнали при Рурик и Ланг.

Хвана я в ръцете си и се наведе над нея, без да го е грижа кой би могъл да ги види, впи устни в нейните, обхванат от горещото привличане, което винаги се появяваше само при мисълта за нея. После допря небръснатата си буза до ухото ѝ и започна да шепне. Интимни, съкровени думи, които нямаха смисъл за никой друг и които едва ли биваха произнасяни при сватбените церемонии Но за него те бяха по-важни от всичко на света.

— Тази нощ когато си легнем край огъня, най-сетне ще бъдеш безвъзвратно моя. И тялото ми жадува за твоето повече, отколкото мога да изразя с думи.

Като усети твърдостта, с която той се притискаше до нея Мира внезапно съжали, че се съгласи да правят такива неща на толкова открито място. Това не ти беше никакво селско момченце, което тя само дразнеше. Беше мъж, два пъти по-голям от нея и няколко години по-възрастен, който вече ѝ бе показал несъмнено колко сериозно нещо може да бъде любовната игра.

— А братята ти — каза тя и го погледна неспокойно. — Нали трябва да отидем при тях и да им съобщим хубавите новини.

Той леко размърда устни. После прехапа бузата си отвътре, като дете, обвинено, че губи времето на възрастните.

— Аха, вярно — каза с усмивка. Но очите му казваха, че не би могъл да бъде толкова лесно разубеден, когато отново останеха сами. — Едно поне е сигурно — че Рурик и Ланг ще бъдат по-приятелски настроени към тебе, когато научат, че сме намерили Астрид. — С тези думи той я поведе към вързания кон, помогна ѝ да се качи на седлото и сам седна зад нея.

Мира се загледа в оранжевия залез, докато вървяха към края на гората, където трябваше да намерят братята на Брандър. Това съвсем не беше сватбеният и ден, какъвто си го бе представяла от ранно детство. През последните няколко дни бе захладяло, а листата на дърветата бяха помръкнали и вече не блестяха с оттенъците на червено и златно. Съвсем не беше свеж летен ден, който невестите биха избрали за сватбата си.

Тя преглътна горчиво и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Скоро щеше да бъде омъжена, да се съедини с един мъж до края на живота си, а нейните мили родители нямаше да присъстват на сватбата!

Гърлото ѝ се сви при тази мисъл. Може би това е мъката на порасналото момиче от раздялата. Да се отдели от родителите си. Да приеме името и навиците на рода на мъжа си.

Нали обаче щеше да има и свещеническа благословия за това съединение. Все пак Брандър не беше изцяло чужденец. Той бе наполовина ерс и законът позволяваше годеникът такъв да бъде. Майка му произлизаше от рода на милата стара Киарда. Като си даде сметка

за това, Мира още по-силно обви ръце около него. Усети неговата топлина, чудесния му мъжки аромат, дългата му коса, която вятърът разпръскваше и увиваше и около нея.

„Всичко ще бъде наред“ — увери я един вътрешен глас. Докато съществува тяхната любов, няма да има трудности, които да не могат да преодолеят заедно. Търсенето на Астрид вече бе завършило. Така че след сватбената церемония те вече можеха да тръгнат направо при нейните роднини с благословията на Църквата. Сигурно когато нейните хора научат за случилото се, щяха да разрешат на викингите да се заселят при тях зад стените на крепостта, защитени от по-нататъшни преследвания от хората на краля.

Това всъщност щеше да се случи. Не толкова сбъдване на мечтите на порасналото момиче за сватбения ден, а спасение за нейния любим и близките му. И при сватбата, за която винаги бе мечтала, тя щеше да получи съпруг, много по-хубав, смел и благороден, отколкото някога бе мислила.

И докато разсъждаваше за тези неща, за това как щеше да се изправи пред абата и да даде съгласието си, без никаква сянка на колебание, пред тях изникна някакво лице, като изскочило от преизподнята!

Когато заобиколиха дърветата, видяха Мак Кугън, заобиколен от хората си. Той беше облечен в дълга бяла туника и държеше в дясната си ръка странна маска на животно.

Той погледна към Мира. Дори от такова разстояние тя видя как очите му се свиха и се превърнаха в две остриета, после се заковаха върху нея.

Времето за нея спря в този миг. Гърлото ѝ се сви тя сякаш се смали под тежестта на този ужасяващ поглед, който винаги я беше плашил, а сега бе вече поглед на кръвен враг.

— Предателка — извика ѝ Мак Кугън и от тази подхвърлена тежка дума студени тръпки полазиха по гърба ѝ. Това бе предназначено за нея. Не Астрид искаше той. Нито пък — някого от отряда на Брандър като пленник. Искаше нея. А сега, като я виждаше заедно с друг мъж, желаше направо нейната смърт! Сякаш искаше да я смачка с тока на сандала си, за да не му се налага да се чувства неудобно друг път пред подчинените си!

— Господи — възкликна тя. — Това е Мак Кугън! Брандър, обръщай коня и да се връщаме в манастира!

За неин ужас обаче Брандър не я послуша, а продължи напред и се спря едва на половината път до групата на Наял.

— Моля те, скъпи — простена тя, протягайки ръце и мъчейки се да улови поводите на коня.

Но Брандър я отблъсна.

— Я погледни! Той е заловил братята ми. Не виждаш ли?

Тя надникна над рамото му и за свое най-голямо отчаяние наистина ги видя. Групата странно облечени хора бяха пленили Рурик и Ланг. Те седяха върху конете си в такива пози, които издаваха, че ръцете им са вързани отпред.

— Не забравяй, че си без оръжие — предупреди го тя отново шепнешком.

Като че Мак Кугън по някакъв магически начин долови думите ѝ, вдигна глава и издаде силен демоничен смях към хладното небе. След това, без никакво колебание, нахлузи маската на лицето си и скочи върху коня.

Хората му, преоблечени като гоблини и дяволи, наобиколиха двамата братя. После по команда на водача си всички се отдалечиха в неравномерен галоп.

Брандър изръмжа и пришпори коня след тях.

— Недей — извика Мира зад гърба му.

— Този червей ни накара да тичаме след него заради сестра ми вече почти цяла седмица, така че проклет да съм, ако сега го оставя да отвлече и братята ми! Няма да го изпусна от поглед, иначе целият ми род ще ме прокълне!

— Но какво можем да направим, ако ги настигнем? Нали нямаш у себе си никакво оръжие, Брандър... Но — продължи тя да вика срещу силния вятър — аз зная накъде се е запътил Мак Кугън.

— Така ли: — недоверчиво се обади Брандър.

— Да.

— Откъде знаеш?

— Прочетох го в очите му. Довечера е празникът на Бдението на Самхейн и Мак Кугън е повел братята ти при моето племе с надеждата, че ще го последваме.

— Но защо?

— За да ме накаже пред всички за назидание. Аз бях неговата цел от самото начало — призна тя с накъсан глас. — За пръв път научи за вас покрай мен.

— Тогава ще го проследим до крепостта, щом си толкова сигурна, че е тръгнал натам.

— Не трябва. Той иска точно това, не разбираш ли? Щом ни накара да се отдалечим от манастира, под покривалото на нощта и без подходящо облекло, което да ни предпази от дяволските духове и бесове, които могат да обсебят телата ни, ще убеди хората от племето ни, че ние сме обсебени и трябва да бъдем убити.

— О, какви предразсъдъци. Никога не съм чувал за тях. Как е възможно твоят род да вярва в такива глупости.

— Но това е именно така, Брандър. Кълна ти се. Защото освен християнството, ние, ирландците, все още дълбоко в сърцата си сме езичници, прекланящи се пред слънцето.

Брандър бе започнал вече да губи търпение.

— Какво общо, по дяволите, има слънцето с всичко това?

— Майка ти не ти ли е казвала? Днес е денят, когато лятото в Ерин свършва и хората се разделят със слънцето за тази година. И тогава Самхейн, нашият Бог на смъртта, а също и на зимата, идва и заема мястото си за времето до завръщането на слънцето. А началото на царуването на Самхейн може да бъде много страшно. Това е прекъсване на течението на времето, границата между света на живите и този на мъртвите, когато всички умрели през последната година биха могли да се върнат обратно и да се опитат да обсебят нечие тяло. А това е много опасно! Повярвай ми — завърши тя и очите и отново се изпълниха със сълзи от безпомощност пред неговото недоверие и нежелание да прекъснат преследването.

— Тогава какво предлагаш? — изрева той. — Да се върнем обратно в манастира за подходящи костюми?

— Да, точно така. И за оръжие. И да си осигурим подкрепа от страна на духовниците.

— Но как биха могли да ни помогнат те? Нали са само Божи служители, Мира.

— Но те не вярват в Самхейн. Църквата се старае вече столетия да отмени този празник. И точно те могат да ни помогнат сега. Моите хора ще се вслушат в думите на отец Лон или на абата, дори и ако не

искат да чуят нито дума от нас. — За облекчение на Мира Брандър започна да придържа коня. — Аз... аз трябваше да предвидя нуждата от костюми — виновно започна тя. — Но толкова дълго вървахме из пущинаците, че просто изгубих представа от времето.

— Господи, жено — извика Брандър и си помисли колко кратка беше радостта му от намирането на сестра му. — Дано да си права за всичко това!

Когато насочи коня обратно към манастира, тя си отдъхна.

— Права съм. Ако Мак Кугън искаше просто да ни убие, нищо нямаше да му попречи да изпрати към нас рояк стрели, а и братята ти нямаше да са все още живи. Но явно, че е съставил някакъв дяволски план, можеш да бъдеш сигурен. Той знае за кръвната ви връзка с нашето племе и иска да бъде сигурен в това, че моите хора няма да изразят някаква симпатия към вас, когато ви избие накрая. Всичко това прочетох в очите му преди малко. Вярвай ми, никога не бих могла да забравя този поглед!

Отец Лон и Астрид бяха застанали пред манастирската врата в очакване на Брандър и Мира. Абатът бе достатъчно любезен да приеме да извърши брачната церемония и Астрид се бе съгласила да остане незабелязана по време на посещението на тримата си братя. Така че всичко се нареждаше чудесно, дори надминаваше надеждите на отца.

Най-сетне доловиха конски стъпки, но когато излязоха вън, видяха че Рурик и Ланг не придружават младоженците, и Лон се досети, че се е случило нещо лошо.

— Брандър — възкликна Астрид и се завтече към него с отворени обятия.

Лон обаче се страхуваше да не ги види някой друг откъм манастирския двор, хвана я за колана на расото и я дръпна обратно.

— Забрави ли какво ти казах? — шепнешком ѝ се скара.

Широката усмивка на Астрид веднага се стопи и с отчаян поглед тя остави ръцете си да паднат безсилно надолу.

Макар че не бе виждала избраницата на брат си, спомни си, че я беше зърнала край лагера им на брега да разговаря с Брандър и изпита огромна радост заради предстоящата им венчавка. Преди всичко това щеше да заздравя връзките между викингите и рода на майка им, и Астрид призна предимствата на този брак.

— Но къде са братята ти? — попита Лон, когато конят спря до него.

С тъжно и обезкуражено поклащане на главата Брандър слезе от коня и протегна ръка да свали Мира.

— Мак Кугън ги плени — обясни той и се опита да успокои дъха си при вида на преоблечената си сестра.

— Мак Кугън? — повтори Астрид. — Мак Кугън е пленил Рурик и Ланг? Тая змия! Само да имах сабя и кон, веднага щях да тръгна да ги освободя — завърши тя, като пристъпи напред и започна да навива ръкави.

— Астрид! — предупредително извика отецът с тон на наставник, който се кара на непослушно пале.

Брандър загледа с учудване как сестра му, обикновено скандалджийка, при това подвикване послушно отпусна ръце и сведе поглед към земята. Какво, за Бога, беше направил отецът, за да я превърне в послушно агънце? Толкова години Брандър бе свидетел на това как Астрид постоянно беше наказвана от родителите им за непослушание и неподчинение, че просто не му се вярваше, че някой би могъл да я укроти.

— Какво? — отзова се Астрид с виновен глас.

Лон остана хладнокръвен, но твърд.

— Какво ти казах за убийството? Дори и на враг?

— Че това е лошо, сир, нали? Че това е грях?

Монахът кимна.

— Точно така. Затова не бива да го забравяш. — После решил, че е завършил възпитателната си мисия, се обърна отново към Брандър с голяма тревога. — Сигурни ли сте, че именно Мак Кугън ги е пленил?

— Да — намеси се Мира.

— Да — потвърди и Брандър. — Трябваше да го видиш, отче. Облечен в някакви дрехи, напомнящи кон, а хората му — като други животни. Би било забавно и смешно, ако не беше отвлякъл братята ми!

Лон си пое дълбоко въздух през зъби.

— Светата Майка Богородица да ни е на помощ!

— И вашите молитви, отче — закачливо добави Мира. — Наял е подкарал Рурик и Ланг към крепостта. Ще ги остави на другите да ги изгорят живи заради това, че са били без предпазни костюми; при това се старае да подмами в същата посока и мен заедно с Брандър.

— Как можеш да си толкова сигурна?

— Прочетох това в очите му. Той ме обвинява в предателство и явно иска да ме разобличи пред всички, това е целта му.

Лон кимна.

— Да. Доколкото познавам Мак Кугън, възможно е това да е вярно. Но с какво мога да помогна, освен да дойда заедно с вас?

— Трябват ни костюми, отче. Знаеш какво ни чака през тази ужасна нощ. Искам да кажа, че ти може и да си защитен от вратата си, но останалите — не.

— Да, но ти знаеш как се отнася абатът към това варварство. Той се съгласи да ви ожени, но се съмнявам, че ще ви даде костюми и маски на демони.

— Добре тогава. Не би ли могъл поне... да ни заведеш в оръжейната? Там Брандър и аз ще се справим сами. Кълна се.

Лон изръмжа и обърна очи нагоре.

— О, небеса, отначало тайна венчавка, а сега църквата да ви снабди с костюми, за да уважите езическия Бог на слънцето? Мира, благодари за това, че сме роднини, иначе досега да съм ви изхвърлил оттук!... Хайде, влезте вътре — продължи той — и да видим какво може да се направи. Страхувам се, че си права. Дори придружени от монах, не сте в безопасност през такава нощ.

— Няма ли... няма ли да е възможно да дойде още някой с теб? — запита Мира, докато Брандър завързваше коня за едно близко дърво и след това тръгна към вратата. — А също и да получим от тук някакво оръжие. Брандър остави неговото при братята си още преди да дойдем тук за първи път и сега остана без него.

Лон се спря и потърка брадичката си, разсъждавайки върху всичко това.

— Оръжие? Може. Имаме сърпове и коси, и други такива неща. Но колкото до хората, съмнявам се, че ще може да се уреди.

— Аз ще дойда с вас — предложи Астрид, стараейки се да не издава радостта си от възможността да участва в някаква битка.

— А, отново нашата Астрид — каза Брандър с лека усмивка. Той имаше намерение да се скара на сестра си за тази нейна странна връзка, но се отказа, защото това щеше да нарани всички. — Макар че няма да го одобрите, отче, с гордост ще ви съобщя, че тя струва почти колкото двама мъже в битка.

— Да, но може ли да шие? — натъртено попита Мира, когато отецът ги въведе в манастирския двор. — Защото това най-много ни е нужно сега.

— Да. Мога дори да ти зашия устата, ерска гарго рошава — измърмори си Астрид под нос, засегната дълбоко от предположението, че може и да не е усвоила най-основните женски умения.

— Астрид — едновременно ѝ викнаха Лон и Брандър. Но тя, разбира се, се вслуша на първо място в забележката на монаха.

Той се беше спрял и строго погледна назад към нея, след него спряха всички. Лицето на Астрид пламна от горчивото разочарование, която тя долови в любимите очи.

— Извинявай, Мира — измърмори тя след малко. — Моля те да ми простиш.

Мира, която изведнъж се бе почувствала се като ухапана от любимо куче, също се беше изчервила от внезапното избухване на бъдещата си роднина. Все още не възприела начините на общуване в манастира, Астрид едва ли беше желана роднина. Какво толкова бе намерил у нея внимателният духовник — можеше само да се гадае!

„Но — утешително се обади вътрешният ѝ глас — трябва да благодарим на Бога за нейния боен дух и физическа сила точно през такава нощ.“

— Всичко е наред, Астрид — увери я тя.

ГЛАВА 19

Три часа по-късно Брандър лежеше по корем върху една скала, надвиснала над укреплението на ирландците. Макар че и в мислите си не бе допускал такова нещо, беше облечен в същия причудлив конски костюм, както и Мак Кугън!

Това стана по настояване на Мира, защото според нея това бе най-безопасното облекло за тази магическа нощ — облекло, което щеше да убеди хората от нейното племе да позволят на Брандър и всички, които го придружават, да влязат вътре в крепостта.

Там Брандър трябваше да обикаля от колиба на колиба с молби за храна и други дарения за друидския бог Мак Оула. Ако някой от жителите откажеше да даде нещо, рискуваше да бъде прокълнат със заклинание неговата реколта да бъде слаба през следващия сезон.

Всичко това според Мира би впечатлило местните хора по същия начин, както и групата на Мак Кугън, така че Рурик и Ланг — ако са там и все още са живи — щяха да могат да бъдат отведени през тунелите, за които Брандър не бе чувал изобщо.

Но това беше резервен план, припомни си Брандър с въздишка на облекчение. Защото бе почти невъзможен, дори за много опитни бойци или ловци.

Първоначалният им план вече се изпълняваше, слава на боговете! В този момент Брандър и спътниците му все още не можеха да направят нищо друго, освен да се молят на боговете.

Засърбя го бузата. Посегна да вдигне конската маска и да се почеше, но Мира го изпревари.

— Не я пипай — нареди тя от мястото си вляво, облечена в костюм на гоблин. — Тя е единствената ти защита. Само Бог знае кой може да те нападне тази нощ.

Брандър осъзна, че не бе време за разпавии, остави маската на мястото и се опита да се почеше през нея, доколкото това беше възможно.

Мира искрено вярваше във всичките тези ерски глупости за духовете на мъртъвци и дяволи, които дебнат живите, за да обсебят телата им! И, както изглежда, така мислеха и всички други от нейното племе, което се намираше някъде там в тъмнината.

Крепостта бе слабо осветена. Светлинките, които бе виждал преди, сега бяха заменени от жертвени огньове на площадките пред жилищата. От време на време проблясваха ритуалните фенери от издълбана ряпа, които си бяха направили по настояване на Мира. Бяха приготвили също и восъчни маски с издълбани отвори за очи и уста, които трябваше да отблъскват дебнещите ги духове.

След два безкрайни часа на усилена работа по рязане, шиене, боядисване и залепване най-сетне бяха потеглили от манастира. И сега лежах тук, Мира отляво на Брандър, а Астрид — отдясно, преоблечена като дявол.

Останалите монаси бяха маскирани като гоблини и останаха в подножието на хълма при конете.

— Защо е толкова тъмно долу? — Брандър шепнешком запитва Мира.

— Защото са загасили своите огнища, така че в къщите да стане достатъчно студено и неуютно за безтелесните духове. И, както виждаш, са се събрали около жертвените огньове да принесат дар на Бога на слънцето, за да даде сила на бъдещия урожай.

— Хм — гласеше отговорът на Брандър, който продължаваше да приема това като някаква лудост. — А защо според тебе майка ми никога не е споменавала за този ваш празник?

— Предполагам, защото е била малко смутена от него. Той е толкова различен от всичко, което църквата проповядва. Остатък е от много древни времена, когато ирландците са били диви. Може би е приела пренасянето си във вашата страна като възможност да се освободи от такива предразсъдъци и не е искала да си спомня за тях. Поне аз бих постъпила така, ако бях на нейно място.

— Но сигурно щеше да участваш в днешното бдение, ако се намираше при хората си — забеляза той.

— Разбира се. Какъв избор бих имала? Какъв избор могат да имат и другите от нашето племе? Твоите братя не са подходящо облечени. И заради това трябва да бъдат изгорени в огъня. Дано отец Лон успее да разубеди жителите на крепостта да не правят това.

— Да — съгласи се Брандър и мъчително преглътна, — ако все още са живи.

Съвсем близо, на североизток, се намираше единствената надежда на Брандър в тази ужасяваща ситуация: корабът му! Неговият екипаж го очакваше зад прикритието на морските скали. Можеше да зърне проблясванията на маслените лампи, с които моряците си светеха при приготовленията за нощувка. Тази представа му донесе малко успокоение, каквото не беше изпитвал от дни наред.

Те бяха все още там! Неговите сънародници, неговите воители бяха готови да заменят неколцина монаси, които Лон бе успял да придума да вземат участие в мисията им.

Дано обаче не се наложи да постъпват така. Дано отец Лон се завърне с Рурик и Ланг, спасени от ръцете на Мак Кугън.

Но все пак бе добре да разполагат и с резервен план в случай, че първоначалният се провали.

— Кажи им да прикрият фенерите — прошепна Астрид на Брандър и прекъсна мислите му; не искаше самата тя да се провиква и монасите да доловят нейния женски глас.

— Свалете фенерите ниско — нареди Брандър и се обърна към мястото, където бяха останали другите. — Не бива да ни забележат!

По дяволите, колко недисциплинирани в сравнение с неговите воители бяха тези духовници.

Лон шепнеше молитви за закрила, докато се приближаваше към крепостта. Към онези жертвени огньове, очертаващи се като звезди в тъмнината, които наблюдаваха по целия път от манастира дотук.

Макар че през цялото му детство тези предразсъдъци бяха втълпявани в главата му, той не бе облечен в ритуален костюм. Принадлежността му към Църквата не му разрешаваше да се включи в тези празници. Единствено Бог можеше да го предпази тази нощ от „дяволските духове“. Или по-точно — от предразсъдъците на хората, които можеха да решат, че е обсебен, защото не носи предпазна маска.

„Призовавам на помощ Твоето величие да отклони от мен всеки, който иска да обсеби тялото или душата ми: тези черни сили от времето на езичеството, нечестивите обреди на еретиците и идолопоклонниците, заклинанията на вещиците и друидите“ — такива бяха неговите молитви. Колкото повече приближаваше портите на

крепостта, толкова по-отчетливо си даваше сметка, че се моли не само за собственото си спасение но и за това на нещастните братя на Астрид.

Изглежда, че те бяха все още живи, благодарение на Бог. Някои се втурна и отвори портата пред него още отдалеч видя две руси глави, допрени една до друга откъм тила, недалеч от един от огньовете на племето. Те не бяха в ритуални костюми; никак нямаше да му бъде лесно да убеди сънародниците си в това, че не са обсебени от духове, а само пленени от Мак Кугън.

Огледът на вътрешността на крепостта потвърди неговото предположение, че празникът на Бдението на Самхейн е в разгара си. Повечето хора от племето се бяха събрали около гробището в левия край на крепостта и се взираха да видят Господаря на тъмнината и процесията от безтелесни духове, която трябваше да го следва. За някои това бе просто очакване да се появят някакви студени сенки от гробовете. Но за други припомни си Лон, бдението бе изпълнено с надеждата да доловят някакъв знак от обичан човек, умрял през последната година.

Тези откровено скърбящи сърца напразно очакваха такъв знак, обещан от вълшебството и магията. Хората жадуваха възкресение, което според учението на Църквата можеше да бъде достигнато единствено с помощта на Христос Спасителя.

Но Лон преди също бе вярвал в тези глупости. И той някога се бе обличал в такива чудновати маскарадни костюми. И той бе също толкова наивен, както и другите негови съплеменници, да вярва, че точно тази нощ поставя началото на царуването на Бога на зимата. И за него до изгрев слънце светът на живите бе изглеждал опасен и непредсказуем.

— Мили Лони — го поздрави майка му и се втурна насреща му през двора, докато той слизаше от коня. — Толкова много се забави, че започнахме да се страхуваме за тебе.

Тя беше облечена като магьосница, както всяка година досега. Лон веднага я позна и тръгна да я прегърне.

— Няма място за тревоги, майко. Господ бди над мене... както и над всички нас — добави той твърдо, повишавайки глас, за да могат да чуят и другите.

Наистина бяха много интересни тези негови съплеменници. Знаеха, че той идва като монах и ще се опита да ги разубеди да се откажат от дивашките си вярвания. Лон искрено вярваше, че щеше да преуспее в това начинание, ако си бъде вкъщи вечерта за празника на Все Светии.

— Дано не си гладен — продължи майка му, а в това време се приближи и баща му, преоблечен като демон. — Защото огнището е загасено и, както знаеш, трябва да остане така до сутринта.

Лон кимна.

— Да, майко, зная. Всичко е наред. — Не беше съвсем така, разбира се. Защото нямаха време за вечеря след спешните приготовления за посещението тук. Имаше много по-важни неща за вършене.

— Блар също е тук — заяви баща му и посочи групата от хора, преоблечени като гоблини и дяволи, събрала се около единия от жертвените огньове. — Ето го там, до „Лер Бхан“. Чудно е, че и двамата тази вечер сте тук — заключи той, учуден от такова съвпадение.

Лон се изсмя иронично.

— Да, чудно наистина.

— Те имат намерение да убият Мира, ако се върне — каза един женски гoblin, пристъпи напред и отчаяно улови Лон за ръкава.

По гласа Лон позна, че това беше майката на момичето. Но преди още да успее да каже и една дума в уверение, че ще се постарее да не допусне това, заговори друга жена.

— Да. А също и синовете на моята братовчедка. Ето ги там, вързани за стълба, военачалникът има намерение да ги изгори.

Това беше старата Киарда. Лон разпозна и нейния глас.

— Няма, госпожо Мак Игън, няма Киарда. — Той бащински постави ръце на раменете на двете жени. — Не се бойте. Знаете, че Църквата не подкрепя такива действия. Аз няма да ги допусна! — Като каза това, той напусна групичката от посрещани и се насочи с твърда стъпка към хората на Мак Кугън.

Човекът, маскиран с бяла конска глава, го видя отдалеч. Разбира се, това беше Мак Кугън. Лон си спомни как преди няколко часа Брандър бе описал костюма му. Освен това, когато „свещената бяла кобила“ заговори, именно гласът на Мак Кугън се разнесе:

— А кой остана да пази съкровището, което ти поверих, отче?

Дори и под маската Лон долови колко неуверено произнасяше думите. Беше пил, както обикновено, и духовникът се помоли опиянението да отслаби възприятията и рефлексите му.

Той продължи да се приближава бавно към Наял и се опита да говори спокойно.

— Другите монаси, вожде. Не се бой. А какво правите тук ти, и Блар, и другите ти хора? Нали друга година през тази нощ поправяте стените на крепостта и я стягате за зимата? Защо сега не сте там?

— Много добре знаеш защо — изрева Мак Кугън. — Бяхме пред манастирските стени точно преди два часа и те видяхме да си шушукаш нещо с водача на викингите! Затова сега го чакаме да се появи заедно с придружителката си Мира, за да ги изгорим заедно със скъпите му братчета — завърши той и пьянски заплаши с пръст Рурик и Ланг.

Лон изумено го погледна.

— Да изгориш сънародници? Но защо?

— Защото явно са обсебени от лоши духове! Всеки вижда, че те са без специални костюми през тази опасна нощ.

— Хъм — отвърна Лон и се почеса по главата. — Все пак, май че трябва да поговоря с тях. Щом са толкова здраво вързани, не са опасни. — Той се запъти към двамата викинги и усети на гърба си алчните като на лешояди погледи на Мак Кугън, Блар и другите няколко воина.

Като се приближи до пленниците, Лон им се усмихна, но така, че само те да видят. Ясно долови колко много лицата им приличаха на неговата мила Астрид и това му донесе някакво внезапно успокоение.

Когато застана пред тях, хвана големия златен кръст, който висеше на колана му, и го насочи към тях като за благословия.

— Ще се опитам да ги убедя да ви освободят — прошепна той и веднага след тези думи на ерс, започна на висок глас да произнася латински молитви. После отново зашепна: — Ако не успея, Киарда или аз ще прережем въжетата. А вие стойте, където сте, и не мърдайте, докато не дойде някой да ви отведе и да ви скрие в колибите.

Двамата викинги бяха приятно изненадани от това предложение. Изпълнени с надежда за спасението си, кимнаха с благодарност и отвърнаха на усмивката му.

— Ей, вожде — викна Лон, когато се върна при Мак Кугън и останалите. — Изрекох едни заклинание над тях и трябва да те уверя, че те не са обсебени.

— Не е вярно, обсебени са.

— Така е — намеси се и Блар, — така че най-добре ги остави там, където са, братко!

— Извинете ме, господа, но, надявам се, ще признаете, че аз, монахът, по-добре от вас мога да разпозная истинското обсебване. Виждал съм такива неща много по-често от вас.

— Така е — разнесе един глас от местен жител, после го подкрепиха и други гласове. Киарда, която продължаваше да се безпокои за съдбата на племенниците си, се приближи и застана до Лон, сякаш в очакване на утешение от негова страна.

Духовникът обхвана с ръка раменете ѝ и още веднъж погледна към Мък Кугън и Блар.

— Ще си имаш работа с мен, вожде, ако се опиташ да ми противоречиш.

— Но те са чужденци. Викинги. Врагове на краля. — Наял се дръпна назад. — Само заради това можех да ги убия още преди няколко часа.

— Да, ама не си го направил. Защо? — настоя Лон.

Мак Кугън не успя веднага да отговори на този въпрос.

— Ами, защото... защото са обсебени, нали ти казах! И исках всички да разберат, че ще ги убия не само защото са врагове, но и за доброто на хората в кралството. Не можем да оставим по нашата земя да се разхождат лоши духове, обсебили телата на норвежци!

— Но нали на разсъмване Самхейн, Богът на мъртвите, ще си прибере демоните обратно? Нали това също се знае от древните вярвания на нашите друидски предци.

Мак Кугън, затруднен да намери подходящо възражение, просто кимна с конската си глава.

— Тогава трябва да ги оставим живи до сутринта и тогава да преценим дали наистина са обсебени от духове.

— Това са мои пленници, отче — заяви Наял с желязна твърдост в гласа. — И само аз мога да реша кога да умрат!

Лон притегли старата Киарда пред себе си, обви ръцете си около раменете ѝ с нежност и упование.

— Може би си прав. Но преди това трябва да ти напомня, че те първи пострадаха от твоите нападения, когато слязоха на нашия бряг. Ти и хората ти ги нападнахте и изгорихте лагера им. Освен това зная, че отвлякохте едно тяхно момиче. Според Светото писание хората се познават по делата им, уважаеми Мак Кугън.

— Хванахме една тяхна жена, защото те бяха откраднали една от нашите — опита се Наял да се защити.

— И коя е тази наша жена?

— Мира, разбира се.

— Мира? Откъде знаеш?

— Защото тя беше с тях днес следобед. Престани да изопачаваш думите ми, фанатик такъв! Много добре знаеш, че днес тя беше заедно с главатаря на викингите пред манастирската порта!

— И похитена ли беше? Вързана, със запушена уста, доведена там въпреки волята си? Защото самият ти каза преди малко, че е била открадната. Или това просто са обвинения поради заслепението на един изоставен любовник?

— Затвори си човката, отче! Преди да съм я запушил аз!

Хората от племето около тях, които до този момент пазеха мълчание, сега нададоха гневен ропот при тази явна заплаха срещу духовника.

— Няма да го направиш — възрази Лон. — Няма да посмееш да тръгнеш срещу Църквата, особено в нощ като тази, когато единствено Бог би могъл да ни защити, и хората знаят това. Ако се осмелиш да изпълниш заплахата си, ти и войниците ти ще бъдат прокълнати от всички.

Бяха стигнали до задънена улица. По различни причини отецът и Мак Кугън си бяха извоювали еднакво силно влияние сред племето. Така че, ако Наял наистина искаше да получи съгласието на племето, преди да убие норвежците, би било глупаво от негова страна да продължи да настоява.

Въпреки това той извиси глас още веднъж:

— Къде са те, отче? Настоявам да ми кажеш?

— За кого говориш, вожде?

Ръцете на Мак Кугън се свиха в юмруци, а дори изпод маската му Лон долови гневното потрепване на лицето му.

— Мира и този водач на викингите. Досега трябваше вече да са пристигнали тук! Тръгнаха след нас, когато ние потеглихме от манастира. После, разбира се, изостанаха.

Монахът въздъхна с облекчение.

— Уважаеми Мак Кугън, не ми ли е много и това, че всеки празник на Все Светии изоставям задълженията си в манастира и идвам тук, за да попреча да бъде сторено някакво зло? Наистина ли очакваш да държа сметка за това кой и къде ходи извън манастирските стени.

Наял не отговори. Просто зададе следващия си въпрос със същото ожесточение.

— И за какво бяха дошли при тебе?

Лон вдигна глава, сякаш се мъчеше да си припомни.

— Заради сестра му, нали? — продължи Мак Кугън. — По някакъв начин са научили, че е при тебе и си я поискаха обратно.

Дъхът на Лон спря, той инстинктивно дръпна по-надолу качулката си в желанието си да скрие своята скандална тайна от всичките тези хора наоколо.

— Каква сестра? Не зная нищо за някаква сестра на викинга, защото, както добре знаеш, абатът не би позволил на жена да влезе в манастира между монасите!

— Значи викингът не знае къде е скрита сестра му?

— Не. Не спомена нищо за някакво момиче. — Това беше вярно донякъде. Самият Лон пръв заговори за Астрид, когато разговаряше с Брандър и Мира при портата.

— Тогава какво искаха? Да не би да питаха за мен?

— Аха — отговори отецът и си помисли, че Мира наистина го беше попитала дали знае къде е лагерът на Мак Кугън.

— И ти не им ли каза.

— Не. Трябваше ли да им кажа?

Изпод конската маска на военачалника се раздаде разочаровано ръмжение.

— Пфу ама че глупак си бил! Аз наблюдавах как говориш с тях, докато ги чаках да се отдалечат от портала и да ги нападна. Разбира се, че исках те да тръгнат след мене! Така, че ти ми кажи къде са сега — изрева той и изведнъж се насочи към него със заплашително протегнати ръце.

Киарда понечи да отмести Лон и сама да се изпречи пътя на този внезапно побеснял „кон“. Но за щастие някои от маскираните членове на племето, а също Блар и някои от войниците хванаха Мак Кугън и го задържаха.

За хубаво или за лошо, военачалникът беше доста пьян и никой не желаше да види как едно такова нападение може да доведе до открит конфликт между Църквата и армията.

Лон въздъхна с облекчение, като видя как спряха Наял. После използва настъпилата суматоха, наведе се и прошепна на ухото на Киарда:

— Жено ако още не си престанала да бъдеш една от оплаквачките на племето, иди веднага на гробището и се опитай на вдигнеш някакъв шум, така че Мак Кугън и хората му да бъдат привлечени натам. А в това време ще прережа въжетата на норвежците. После, когато му дойде времето, ще ги заведем в твоята колиба и ще ги прекараме през подземния тунел. Разбра ли? — Маскираната глава на Киарда се повдигна и наведе няколко пъти. — Върви тогава. Направи така, че да разполагам с няколко минути тук, и с това половината от работата ще бъде свършена.

Разбира се, възрастната жена веднага се подчини. Десетина минути по-късно откъм гробището се дочу уплашен вик, Мак Кугън тръгна да разбере какво става, защото по думите на една от прорицателките Киарда била видяла неговото отражение върху нощното небе. А това, както беше известно на всеки мъж или жена, означаваше, че той щеше да умре през следващата година. Така че военачалникът, все още преизпълнен с пьянско безгрижие, не можеше да не се увери в това на място.

За щастие много от жителите на крепостта тръгнаха с него. По такъв начин Лон получи нужните му няколко секунди уединение, за да среже с ножа, който носеше под расото, въжетата от ръцете на норвежците.

Колкото и ефектно да беше представлението на Киарда обаче, то се оказа твърде краткотрайно и Лон не разполагаше с достатъчно време, за да отведе двамата братя в колибата на старата жена и оттам — в тунела. Трябваше да се измисли нещо друго и Лон тръгна към входната врата на крепостта.

По пътя си натам той взе един от фенерите, направени от рѣпа, които хората от племето бяха оставили на различни места. После се огледа, за да се убеди, че никой не го следва, вдигна го и няколко пъти го размаха към западната страна на крепостта.

Тази подвижна светлинка беше сигналят, който Брандър и другите очакваха, скрити зад скалите. Това бе уговореният начин, по който Лон им съобщаваше, че не е успял да убеди Мак Кугън да освободи Рурик и Ланг, и че трябваше да преминат към резервния план.

Половин час след като бяха видели мигащата светлина от крепостта, Брандър и Астрид започнаха да свирят с рога от крави, което трябваше да покаже на членовете на племето, че се приближават привърженици на друидския бог Мак Оула. После, взели по един фенер във всяка ръка, осемте маскирани норсови воители, предвождани от техния „Лер Бхан“, се запътиха надолу към крепостта.

Сега вече Брандър вървеше напред много по-спокойно, защото го следваха не преоблечените монаси, а собствените му калени воители, въоръжени със саби, скрити под дългите до петите костюми.

При добър късмет нямаше да им се наложи да използват оръжието, този келтски маскарад би могъл да се окаже достатъчен за целите им.

— Господ да ни е на помощ — извика Мира и внезапно се закова на място, когато групата стигна до началото на пътя, водещ право към вратите на укреплението.

— Какво има? — попита Астрид и почти връхлетя върху нея в тъмнината по неравния скалист път.

Мира прецеди през зъби:

— Черна котка! Точно там. Не я ли виждаш?

Астрид смушка силно с лакът вървящия вдясно от нея. Всички след тях също спряха, докато Брандър продължи да върви сам още малко.

— Какво има? — той подхвърли назад, учуден от тяхното забавяне.

— Котка — ядосано отвърна Астрид. — Тя се страхува от нея поради някаква причина.

Брандър, явно също ядосан, шумно издиша и тръгна обратно към тях.

— Какво?... Какво има, мила моя? — попита тихо, почти шепнешком и протегна ръка към рамото ѝ.

— Но това съвсем не е котка? А дух на човек — отговори тя с ужас в гласа. — На някого, който е живял в голям грях и в деня на Все Светии се е вселил в котка. Горката душа — заяви тя, продължавайки да гледа втренчено към животното, което си вървеше по своя път под лунната светлина. — Светлината от моя фенер се отрази в златните ѝ очи и студ ме обхвана цялата. Тази нощ някой ще умре, Брандър. Зная това — добави тя с треперещ глас. — Това е много лоша поличба!

Той я притисна по-силно и се опита да допре лице до нейното, доколкото им позволяваха маските на главите.

— Няма страшно, мила. Ще успеем да се справим с хората на Мак Кугън, не се страхувай.

Мира тежко преглътна и му кимна.

— Добре — отговори тя, изправи рамене и тръгна заедно с него напред.

Астрид, която винаги се учудваше на обичаите на племето на майка си, просто тръсна глава при тази сцена и потегли след тях, като даде знак и на останалите да я последват. Тя имаше пълно доверие в хората от екипажа, но сега, когато трябваше да изпълнят резервния план, такива ерски глезотии само можеха да ги затруднят.

Продължиха да надуват волския рог и когато наближиха на няколко метра пред вратата на крепостта, тя широко се отвори за тяхно най-голямо задоволство. Мира им беше казала, че в тяхното племе се счита за много лошо предзнаменование да бъдат върнати хора от други племена, дошли да събират милостиня в името на Мак Оула. И ако се съди по това колко бързо пътниците бяха пуснати в крепостта, това явно се оказа вярно.

Мак Кугън стисна устни и подозрително изпръхтя под маската си при пристигането на първата група нощни поклонници на Мак Оула. Той скръсти ръце пред гърдите си и се наведе над един от ручеите в крепостта с намерение да остане скрит и същевременно да наблюдава внимателно новодошлите. Трябваше със съжаление да признае пред себе си, че тази вечер се бе увлякъл и беше изпил повече медовина,

отколкото имаше намерение. Така че сега трябваше да се хване за нещо, за да се прикрие от тези сигурно опасни непознати.

— И ти ли мислиш като мен, предводителю? — попита го с половин уста Блар, който се беше приближил и застанал до военачалника.

— Аха. Изглеждат доста високи, за да бъдат ирландци. А онзи малкият отпред прилича доста на Мира. Но, от друга страна, са достатъчно малко на брой и сигурно това не е екипажът на кораба, защото в противен случай щяхме да доловим светлините от придвижването им. Не би могло да остане незабелязано, нали Блар?

— Така е, сир. Но все пак до този момент бяхме достатъчно заети с други неща, за да обръщаме внимание и на това.

Мак Кугън махна ядно с ръка.

— Ами, все пак щяхме да забележим нещо, ако това са те.

— Мислиш ли, че се налага да свалим насила маската на някой от тях? — предложи Блар.

Наял поклати глава.

— Ако това са просто хора от околността, нямаме право да правим това.

— Така е — съгласи се Блар, — това, че ще изложим на опасност от обсебване някой наш сънародник, би създавало лоша слава на хората на Негово величество. А ние не искате това.

Мак Кугън се изсмя сухо и отново поклати глава.

— Така че, какво ще наредиш, началник?

— Просто обиколи наоколо и пошепни на нашите хора да ги държат под око. Няма да могат да ни отмъкнат под носа нещо, ако не ги изпускаме от поглед.

Блар кимна и с дебнеща походка, която му бе станала втора природа през всичките тези години на военен живот, се вмъкна в тълпата от маскирани хора, за да потърси подчинените си.

През това време Мак Кугън продължаваше да се вглежда в групата маскирани гости от своето не много удобно място за наблюдение. Според обичая те трябваше да обиколят всички шест къщи от вътрешността на крепостта и да поискат милостиня. Така че, които и да бяха тези маскирани гости, щяха да останат пред орловия му поглед достатъчно дълго време.

Насочиха се първо към колибите в далечния край.

Начело на групата вървеше „Лер Бхан“. Традиционните думи, които той казваше, трудно достигаха до ушите на Мак Кугън, но не му прозвучаха като произнесени от чужденец. Така че неговите надежди да плени още един или двама викинги за жертвения огън май нямаше да се оправдаят.

Докато местните жители се суетяха наоколо и се чудеха какво да дадат на просителите, когато те стигнат до тяхната врата, Мак Кугън забеляза, че неговите хора, преоблечени като гоблини, бавно и сигурно ги обграждаха. Вървяха по стъпките им от врата на врата и ги наблюдаваха как пускат в чувалите си даренията — от яйца до златни верижки.

Като се убеди в това, а също и че неговите затворници са си все още завързани на мястото, Наял като че ли изгуби интерес към ставащото около него. Загледа се надолу в краката си и простена под конската си маска. И понеже не намери причина да остане прав, седна и се допря с гръб на скалата.

Дойде до горчивото заключение, че май трябваше да хапне малко, преди да започне да пие. Но така ставаше винаги в деня на Все Светии, напомни му един вътрешен глас. Ако някой не бе успял да вечеря преди залез слънце, нямаше да успее да направи по-късно това, защото огнищата се загасяха. Наял и хората му бяха пристигнали доста късно и не успяха да вечерят.

Той отново простена и затвори очи за кратка почивка. Беше станал сутринта на разсъмване и до този момент не беше спирал въобще. Господи, колко дълго трябваше да се чака до следващото разсъмване! Би трябвало да бъде достатъчно предвидлив и да си почине преди това уморително всенощно бдение.

Но утре го очакваше ежегодното празненство в кралската крепост, помисли си той с усмивка. А преди това — усмивката му стана още по-голяма — щеше да изгори ония двама норвежци заради неприятностите, които бяха причинили преди няколко дни.

Той отново отвори очи, когато групата от просители стигна до близките къщи в предната част на укреплението. Бяха необикновено тихи. Докато мълчаливо разглеждаха и се радваха на получените дарения, жителите от крепостта и неговите войници издаваха обичайните викове за благословия на домакините.

Наистина, все още беше твърде рано. И групата беше малка. А в някои случаи такива групи порастваха до стадо от няколко десетки човека. Тези, изглежда, още не бяха имали възможността да се напият и да станат шумни от получените дарения.

— Няма нищо, началник — прошепна му един от неговите хора, докато групата просители се приближаваше към последната хижа. — Не направиха нищо, от което да проличи, че са чужденци.

— Тогава само ги придружете до оградата и здраво залостете портата след тях — отвърна Мак Кугън с досада и въздишка на облекчение. Но когато войникът се отдалечи и погледът му обходи двора на укреплението, видя, че пленените норвежци бяха изчезнали!

ГЛАВА 20

— Спрете ги! — извика Мак Кугън. Скочи светкавично на крака, повдигна полите на бялата си дреха и се хвана за сабята си. После се втурна напред, където хората му като настървени вълци вече бяха обградили групата просители и бяха насочили оръжието си срещу тях.

Като се хвърли в тълпата, викна на Блар да отиде и залости портата на крепостта отвътре. Мина през обкръжението, протегна ръка и сграбчи с трепереща ръка врата на най-малкия член на групата просители.

Ръката му се плъзна надолу по гърдите на „гоблина“, а с другата допря сабята си до гърлото му. Пръстите му обходиха добре оформената закръгленост и го убедиха в това, че „той“ всъщност е „тя“.

Дали това беше точно Мира или не, тепърва щеше да се разбере. Или по-скоро — да се чуе, защото се надяваше тя да издаде вик на болка от неговата грубост.

— Вървете към тунелите — викна той на Блар, който се бе върнал преди малко, след като бе залостил вратите на крепостта. — Двамата викинги не са вече вързани за стълба, затова нека войниците веднага да обхождат всички къщи и тунели под тях!

Хората му се разпръснаха да изпълнят заповедта, а Мак Кугън инстинктивно отстъпи назад, влачейки след себе си новия си пленник.

— Защо ни нападаш, добри човече? — попита умолително водачът с конската маска. — Не знаеш ли каква зла съдба те очаква заради нападение срещу поклонници на Мак Оула.

— Вие може да сте такива, а може и да не сте — изръмжа Мак Кугън, все още не можейки за най-голямо свое огорчение да определи дали в думите на странника има чуждестранен акцент или не.

— Пуснете момичето, сир — продължи другият, — и вместо нея се заемете с мен. Защото тя просто е моята малка дъщеря и можете да й причините нещо лошо, като се отнасяте така с нея.

Мак Кугън, разбира се, не го послуша. Току-що по мистериозен начин бяха изчезнали двама негови скъпо спечелени пленници, и то само заради суматохата край тези просители, и той нямаше намерение да ги пусне просто така!

Той притисна острата сабя по-силно до гърлото ѝ. И още по-силно. И още по-силно, докато най-сетне дочака слаб вик от нейна страна. И, о-хо, помисли си той триумфиращо, гласът със сигурност беше на Мира!

Всичко съвпаднаше: височината, ръстът, наклонът на раменете ѝ, нежният допир на ръцете, които се бяха протегнали да отстранят сабята, допряна до гърлото и.

И точно когато се убеди окончателно, че това е неговото съкровище, долови зад себе си движение и усети нож, допрян в гърба му.

Следващото нещо, което го сполетя, бяха две здрави ръце, хванали го за гърлото. После нещо го прониза в ръката и той, ще не ще, пусна жертвата си. След това политна назад и се намери повален на земята.

С чувство на огромна паника се обърна по корем и запълзя за сабята си, която бе изпуснал, когато момичето се откъсна от него.

В този момент забеляза порязаната си ръка и успя да види през процепите на маската си как от вените му обилно шурти кръв.

Все още обаче можеше да се бори с другата си ръка, каза си сам и съжали до смърт за тази си глупост да изпрати всички свои хора в тунелите, за да преследват изчезналите викинги! Беше изпратил по един войник във всяка къща, така че нямаше друг избор. При това не му и мина през ум, че тези събирачи на милостиня можеха да бъдат въоръжени.

Поне един от тях беше въоръжен и той го бе изпитал на гърба си. Един от тях бе нарязал ръката му на парчета, при това с нещо, което бе много по-дълго от обикновен нож.

Но Блар не беше зает с търсенето, спомни си Наял с надежда, може би в този момент той щеше да му се притече на помощ. А дотогава, дори тежко ранен, той трябваше да успее да се справи и сам.

Когато най-сетне намери сабята си и се протегна да я вземе, някой я ритна надалеч.

— Можеш да я вземеш само ако я използваш срещу мене — чу той мъжкия глас изпод конската маска. — Няма да допусна да бъде ранен някой друг от хората ми.

Наял погледна нагоре, доколкото му позволяваше маската, и видя противника си. Вторият „Лер Бхан“ държеше сабя, която очевидно го бе наранила и довела до това окаяно положение.

От своя страна, Мак Кугън можеше само да се проклена за това, че бе постъпил толкова глупаво, като се остави на алкохола, който бе отслабил до такава степен рефлексите му.

— Вземи я, животно такова — продължи непознатият, вдигна крак и ритна оръжието към него. — Точно това желях от самото начало, така че ставай и се бори с мен до смърт, ако все още можеш! Само ти и аз. Моите хора ще стоят настрани и за тебе това ще бъде първата ти честна битка от години насам!

Ръцете на Мак Кугън обгърнаха дръжката на сабята, тълпата отстъпи и му направи място да се изправи.

— Значи ти си главатарят на викингите? — попита Мак Кугън и морето от маскирани лица се завъртя пред очите му.

Свещената бяла кобила остана неподвижно пред него и му подхвърли право в лицето:

— Естествено. Не си ли го разбрал досега?

Като се бореше едновременно с болката в ръката си и виенето на свят от бързото изправяне, Мак Кугън успя някак да се задържи на крака и да замахне с тежката сабя, за да изпревари удара на викинга.

Отец Лон извика от ужас, когато видя Мак Кугън и Брандър да кръстосват саби по средата на площада в укреплението.

— В името на Бога, спрете! Веднага спрете, манияци такива — извика той и се втурна да ги разтървава. — Всичко може да се уреди и без кръв, уважаеми господа!

Току-що бе успял да организира бягството на двамата пленени викинги и да ги спасил от огнена смърт, а сега това! Този ужасяващ поврат на нещата, който без неговата намеса можеше да доведе до трагедия!

Успя да събере смелост и да се хвърли между биещите се в един от редките мигове, когато остриетата на сабите им не бяха допрени. Но когато отвори уста отново да ги прикани към помирение, усети, че

някой го държи за расото и го дърпа назад. Това забавяне се оказа напълно достатъчно и двамата мъже отново се нахвърлиха един срещу друг!

— Стой настрана, отче — дочу той женски глас над ухото си. Беше Астрид. Неговата Астрид го държеше здраво за качулката и така се бе вкопчила в него, че измъкването изглеждаше невъзможно. — Брандър заповяда никой да не застава между тях, а аз не искам да пострадаш, мили.

Въпреки че маската на главата ѝ пречеше, тя все пак успя междувременно да залепи една целувка на бузата му; едната ѝ ръка продължаваше да го държи здраво, а другата се плъзна надолу и се обви около кръста му. Той разбра, че нямаше никаква възможност да се освободи и да се опита отново да раздели биещите се.

Блар се появи и духовникът въздъхна с облекчение. Видя брат си да тича с извадена сабя; може би той щеше да успее да прекрати безсмисления бой!

Блар беше побеснял. Когато тръгна да изпълни заповедта и изпрати войниците в подземията, трябваше да си даде сметка, че оставя сам срещу групата чужденци началника си, който винаги налиташе на бой!

Трябваше да спре боя! Пияният Мак Кугън едва се държеше на крака и нямаше сили да се бие. Блар трябваше да раздели противниците или след малко щеше да види началника си убит!

Той се втурна към биещите се, но за миг се спря и се поколеба. Двата мъже бяха еднакво високи и много си приличаха с белите маскарадни облекла и конски маски на главите, не се спираха нито за миг и Блар не можеше веднага да определи кой от тях беше Наял.

Кой от тях? Кой? Мозъкът му упорито търсеше отговора, а двамата почти еднакви мъже продължаваха яростно да се нападат в мрака. Как, за Бога, би могъл да разпознае кой от тях е Наял?

„По сабите“ — внезапно се досети той с чувство на триумф. Сабята на Мак Кугън беше ерска изработка, а тази на чужденеца беше по-различна.

Решил какво да прави, Блар решително тръгна напред, за да възстанови реда.

Изминаха още няколко мъчителни минути. Едва тогава той улучи удобен момент да застане сам срещу нападателя на Наял.

Успя да го издебне! Замахна с все сила, точно когато противникът беше с гръб към него. Чудесна възможност не само да го улучи, но и да го прониже!

Но в това време се случи нещо ужасно. Някой предупредително извика към чужденеца, който светкавично отстъпи встрани и сабята на Блар срещна тялото на Мак Кугън!

Дишането на Блар спря, а тълпата наоколо, която явно не одобряваше неговата намеса, заплашително замълча.

Наял изпусна оръжието си, израненото му тяло потрепери още няколко мига и се смъкна на земята, когато Блар изтегли сабята си от него.

Без да помисли за собствената си безопасност, Блар захвърли оръжието и коленичи до началника си. Наведе глава на гърдите му и с надежда се вслуша в биенето на сърцето му.

За най-голям негов ужас то беше спряло!

Прииска му се да се разплаче! Да зарови лице в неподвижното тяло на Наял и да се разхълца като дете. Успя все пак да се въздържи и да не постъпи толкова срамно. Достатъчно беше и това, че извърши такова ужасно дело! Нямаше да унижава себе си и честта на кралската войска с проявата на подобна слабост.

Позволи си само да изръмжи с нисък глас, изпълнен с отчаяние. След това отново хвана сабята си и се изправи с намерение да потърси врага, който бе станал причина за това нещастие!

Не му се наложи дълго да се оглежда. Мъжът в бяло стоеше неподвижно, с готово оръжие в ръка.

— Пригответи се да се сражаваш с мен — предложи Блар и размаха острието заплашително. — Смъртта на моя началник не бива да остане ненаказана!

Не успя обаче да нападне. Някой изви ръката му отзад и след малко няколко човека от тълпата го хванаха и го държаха здраво.

— Стига толкова, братко — прошепна на ухото му Лон. — Защото ти искаш да се биеш не с чужденец, а с човек от твоя род! От клана на Ейли.

Блар се опита да се откъсне от многото ръце, които го възпираха.

— Но това е водачът на норвежците — процеди през зъби. — Чудесно знай кой е този мръсник и наистина искам да го видя мъртъв!

— Да, но ние го искаме жив — възрази Лон. — И аз, и Мира, и Киарда. Повечето от нас искат той да живее. Послушай ме, Блар! Моля те! Ти току-що промуши собствения си началник. Кралят едва ли би могъл да ти прости това, макар че ти не го искаше. При това хората ти не са тук, за да потвърдят твоята невинност. Нито един от тях, защото ги изпрати в подземията. Така че ако желаш Негово величество изобщо да не научи за станалото и след време да заемеш достойно мястото на Мак Кугън, приеми нашите уверения, че ще запазим в тайна всичко, при условие че веднага се укротиш!

Блар изстена измъчено, бе започнал да си дава сметка колко вярно беше казаното от брат му.

— Да, но как... как бих могъл да обясня неговата смърт?

— Може би... че е загинал от ръцете на случаен разбойник, който е бил хванат от племето и за отмъщение е бил изгорен тази вечер на жертвените клади... — добави Лон с колебание. — Мога само да те уверя, че тук не присъства човек, който да отрече каквато и история да решиш да разкажеш пред Негово величество. Прав ли съм? — попита той и се огледа наоколо.

Разбира се, че беше прав. Въпросът му срещна одобрение и множество възгласи „да“, и нито един глас не се възпротиви.

— Добре — съгласи се и Блар след няколко мига, прекарани в мрачни размишления.

Щяха да са му нужни дълги часове да се съвземе от преживяната трагедия. И дни — за да събере достатъчно смелост и се нагърби с командването на армията.

Но с течение на времето самият той щеше почти да повярва в историята, съчинена от брат му. И в интерес на запазването на мира, не само участниците в събитията от тази съдбовна нощ, но и всички останали щяха да приемат неговото водачество.

ЕПИЛОГ

Брандър не беше прав, когато мислеше, че от монасите на Лон няма да има никаква полза. Застанали при външните изходи на подземните тунели, те не само помогнаха на Рурик и Ланг да се измъкнат и да стигнат до кораба на викингите, но се изхитриха да затворят след излизането им изходите на тунелите с големи камъни точно под носа на преследвачите.

През това време Мира и Брандър решиха да разкрият кои са и да обявят женитбата си.

Родителите на Мира бяха на седмото небе от радост, че дъщеря им е върната жива и здрава от викинга, и не се възпротивиха на тяхната женитба — особено пък след като Мак Кугън вече го нямаше, за да претендира за ръката ѝ.

Венчавката стана след една седмица в един от обществените домове в крепостта. Малко по-късно отец Лон обяви намерението си да се откаже от духовния сан и да се ожени за Астрид, сестрата на Брандър.

Макар че през годините се бе привързал към манастира, увлечението му към жената викинг беше още по-силно; затова той реши, че това е най-разумната стъпка от негова страна.

Това, разбира се, бе посрещнато с неодобрение и възмущение. Но след известно време Лон получи разрешение от папата и хората от неговото племе приеха влечението на сърцето му.

Съвсем естествено двете женитби бяха последвани от съвместния живот на племето на ирландците и екипажа на Брандър. И ако не се взема предвид ежегодната бъркотия по празника на Все Светии, те си живееха мирно и тихо, по съседски.

Издание:

Ашланд Прайс. Мира
ИК „Евразия“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.